FRANK EDWARDS

farfuriile zburătoare– o chestiune serioasă

Care este adevărul despre obiectele stranii ce vin din cosmos? Ce sînt aceste obiecte zburătoare neidentificate? De unde vin ele? Există în ele ființe inteligente?

Cunoscutul publicist american, Frank Edwards, a făcut în cartea de față un studiu amplu și profund asupra acestor obiecte misterioase, pentru perioada din ultimii douăzeci de ani. El a dezvăluit unele surse „strict secrete" de informații ale oficialităților și ale forțelor armate americane în legătură cu aceste obiecte.

A examinat cu atenție și a triat tot ceea ce era păcăleală, isterie, mister și mit, a dezmințit „dezmințirile" oficiale și a anchetat un mare număr de martori oculari. Timp de mulți ani el a fost unul dintre cei mai fini comentatori la unele posturi de radio și televiziune americane, consacrîndu-și o mare parte a muncii sale lămuririi cît mai corecte a publicului în legătură cu adevărul despre obiectele zburătoare neidentificate cunoscute și sub numele popular de Farfurii zburătoare. Dintre numeroasele fapte captivante pe care le analizează Edwards în cartea sa, unele ridică într-adevăr probleme foarte serioase și suscită întreaga

COPERTA ŞI SUPRACOPERTA DE **DAMIAN PETRESCU**

farfuriile zburătoare– o chestiune serioasă

FRANK EDWARDS

EDITURA ŞTIINŢIFICĂ • Bucureşti 1969

În românește de **ION PASCARU**

FRANK EDWARDS
FLYING SAUCERS — SERIOUS BUSINESS
LYLE STUART Inc. ● NEW YORK ● 1966

DEDICATĂ MEMORIEI
VECHIULUI MEU PRIETEN

RAY ALLEN

25 mai 1911 — 30 decembrie 1965

Țin să exprim mulțumirile mele Inspectorului general al Forțelor Militare Aeriene ale S.U.A., pentru că, din ordinele speciale pe care le-a dat, s-a născut titlul acestei cărți.

FRANK EDWARDS
mai, 1966

„Departamentul Apărării a dat ordin avioanelor de vînătoare cu reacție să doboare Obiectele Zburătoare Neidentificate (OZN), care refuză să aterizeze cînd sînt somate în acest sens".

Washington, D. C. „Daily News"
25 iulie 1952.

„Farfuriile zburătoare există doar în imaginația celor care le caută pe cer".

Președintele Dwight Eisenhower
16 decembrie 1954.

1. CE SE ÎNTÎMPLĂ?

De pe malul unui lac întins, înghețat, sute de oameni priveau spre un obiect strălucitor, ovoidal, care se mișca cu mare viteză dintr-un loc într-altul, proiectînd cu intermitență fascicule de lumină spre sol. Paznicii barajului, care s-au aventurat ulterior pe suprafața înghețată, pretind că au descoperit ochiuri de gheață topită în zonele pe deasupra cărora planase obiectul.

Această întîmplare a avut loc în noaptea de 12 ianuarie 1966, la mai puțin de 50 kilometri de Times Square [1], dar majoritatea populației americane n-a auzit nimic despre ea.

Oare de ce ?

Un obiect roșu strălucitor a traversat S.U.A., dinspre statul New York spre statul Utah, urmărit tot timpul de radare. El a aterizat în apropiere de o centrală electrică și a scos-o din funcțiune. Patruzeci și opt de minute mai tîrziu obiectul a explodat în văzduh, urmărit de avioane de vînătoare cu reacție.

Această întîmplare a avut loc la 18 aprilie 1962, dar majoritatea oamenilor n-au aflat nimic despre ea.

Mii de persoane ce se plimbau pe străzile din Duluth, statul Minnesota, au văzut avioane de vînătoare cu reacție urmărind în zadar șapte Obiecte Zburătoare Neidentificate (OZN). Prezența avioanelor de vînătoare cu reacție și a OZN-urilor a fost confirmată de stația de radar din peninsula Keweenaw.

Aceasta s-a întîmplat în august 1965, dar cei mai mulți americani n-au aflat nimic.

Într-o singură noapte, șaizeci și opt de Obiecte Zburătoare Neidentificate au brăzdat cerul, pe deasupra orașului Washing-

[1] Centrul New York-ului. — *N.T.*

ton. Ele au fost urmărite prin radar şi au fost semnalate de piloţii de linie de ale căror avioane s-au apropiat. Un serviciu oficial a publicat o broşură specială cu privire la evenimentele din această noapte deosebită... 13 august 1952.

Dar cei mai mulţi americani încă nu ştiu că evenimentele au avut loc. Chiar şi cei care se ocupă cu aceste fenomene întîmpină dificultăţi în culegerea informaţiilor.

Iată un exemplu :

Intr-o seară, pe la începutul lui octombrie 1965, am făcut o expunere în faţa specialiştilor în probleme de radar, care m-au invitat, pe cheltuiala lor, ca să vin şi să le spun tot ce ştiam despre aceste Obiecte Zburătoare Neidentificate care apar peste tot. Aceşti specialişti sînt cei care descoperă asemenea obiecte pe ecranele radarurilor (controlorii traficului aerian), şi tot ei sînt cei cărora, în cadrul regulamentelor, li se cere să dea răspunsuri sau „explicaţii" prefabricate tuturor celor care se interesează de astfel de lucruri.

Oare de ce m-au invitat pe mine, un ziarist, să le vorbesc despre lucruri pe care ei le văd mai des decît oricine altul ?

Motivul era simplu. Deşi ei depind de Direcţia aviaţiei civile, această direcţie a refuzat să le dea răspunsuri la întrebările cu privire la OZN-uri.

De la Forţele Militare Aeriene au primit doar sugestia de a lua contact cu Direcţia aviaţiei civile.

De la Direcţia aviaţiei civile n-au obţinut însă nimic.

Am arătat acestor specialişti în probleme de radar fotografii mărite ale unor documente oficiale despre care ei nu aveau cunoştinţă. Le-am arătat fotografii de diferite tipuri de obiecte care au apărut pe ecranele radarurilor. Dar nu puteam, într-o oră, să le înfăţişez concis o istorie adecvată a evenimentelor din ultimii nouăsprezece ani, deşi m-am străduit din toate puterile mele s-o fac.

Această carte îmi permite s-o fac într-un mod mai cuprinzător şi totodată mai amănunţit.

Recunosc de altfel că în capitolele ce urmează plec de la o premisă aleasă liber. Mai recunosc însă că nu sînt de acord cu declaraţiile Forţelor Militare Aeriene ale S.U.A. în privinţa acestor fenomene.

Pe de altă parte, doresc să precizez că n-am nici o antipatie pentru Forţele Militare Aeriene, şi aceasta pentru un motiv foarte întemeiat. Aviaţia militară nu face ceea ce

vrea, ca dumneavoastră și ca mine, acasă la fiecare dintre noi. Ea face ceea ce i se impune — adică induce în eroare, de mai bine de douăzeci de ani, cea mai mare parte a poporului american. Spun „cea mai mare parte" a poporului, întrucît au fost totdeauna oameni care nu s-au lăsat induși în eroare, iar numărul acelora care mai sînt înșelați, sau al acelora care-și mai pun întrebări cu privire la natura adevărată a Obiectelor Zburătoare Neidentificate, trebuie să fie foarte mic și, firește, în minoritate.

Uneori am impresia că Forțele Militare Aeriene ar prefera să se debaraseze de această sarcină ingrată ; că, în mod deliberat, publică cele mai ridicole comunicate, nutrind speranța că astfel apropie ziua în care vor fi degajate de această penibilă însărcinare. Spre exemplu, în august 1965, cînd zeci de mii de persoane, din cele două state Dakota pînă în Mexic, au văzut pe cer niște ciudate obiecte luminoase, planînd și manevrînd în formație, Forțele Militare Aeriene au informat cu seninătate agențiile de presă că toți acești martori de pe sol ca și din văzduh n-au văzut nimic mai obișnuit decît patru stele din constelația Orion !

Absurditatea acestei „explicații" a fost curînd dată la iveală, cînd astronomii profesor Walter Webb de la Planetariul Hayden, din Boston, și doctor Robert Risser de la Planetariul din Oklahoma au atras atenția că, la data cînd au fost văzute pe cer ciudatele obiecte, stelele din constelația Orion *erau de cealaltă parte a Pămîntului.*

După ce, în linii generale, au fost menținute pozițiile contradictorii și arătate punctele de vedere, să examinăm faptele.

*

Ca ziarist de profesie, îmi dau bine seama de necesitatea de a include în această carte primele începuturi ale chestiunii de care ne ocupăm. În cazul OZN-urilor trebuie spus că, din păcate, aceste începuturi se pierd, după cît se pare, în antichitate, dacă nu cumva dorim să ne referim și la unele povestiri ce ni le-au transmis cele mai vechi surse posibile — cum sînt religiile și legendele.

Să examinăm cîteva dintre ele, care constituie fundalul posibil al istoriei contemporane a problemei de care ne vom ocupa în amănunt.

O interpretare riguroasă a bibliei lasă să se înţeleagă că unele tipuri de nave cosmice, conduse de fiinţe asemănătoare oamenilor, dacă nu chiar identice lor, au vizitat cel puţin cîteva dintre locurile şi personajele indicate în Vechiul Testament. Nu am intenţia de a relua aici aceste povestiri, însă celor care ar fi interesaţi să afle amănunte, le recomand cartea lui Morris Jessup *The UFO and the Bible* [2].

În acele timpuri îndepărtate, cînd se credea că paradisul se găseşte undeva în cer, era absolut firesc de a considera fiinţele care veneau din văzduh ca fiind trimişi cereşti, cu alte cuvinte ca „îngeri". Mai mult, aceleaşi povestiri, care pretind că ne prezintă sosirea lor, scot de asemenea în evidenţă faptul că pasagerii acestor ciudate nave nu erau neapărat de origine cerească. Astfel, Geneza (VI, 4) vorbeşte de oameni veniţi din cer, care s-au unit cu femei de pe Pămînt, apoi avînd împreună copii. Tot Geneza ne mai spune (XIX, 3) că Loth s-a întîlnit în deşert cu doi „îngeri" care au mers cu el şi au luat parte la un ospăţ pregătit în casa acestuia.

Cei mai mulţi dintre cititori vor fi probabil de acord că a avea copii şi a mînca alimente obişnuite constituie ceva foarte surprinzător în cazul unor îngeri — însă nu într-o totul surprinzător cînd este vorba de fiinţe asemănătoare oamenilor, care pot să existe undeva, în cosmos.

Specialişti în domeniul limbilor vechi au semnalat multe obiecte care ar putea să fie interpretate ca Obiecte Zburătoare Neidentificate, după felul în care le-au descris contemporanilor lor cei ce le-au văzut : care în flăcări, scuturi de foc sau incandescente (în general circulare, în formă de disc, cu un mic bombament sau cu centrul boltit) şi, firesc, lănci scînteietoare cît şi alte ustensile ale acelor timpuri îndepărtate.

Harold Wilkins s-a consacrat studiului unor astfel de povestiri din cărţile vechi. El citează unele dintre aceste obiecte în diferite articole pe care le-a scris pentru revista „FATE". În numărul din decembrie 1964, se află o însemnată colecţie despre „OZN"-uri ale vechilor timpuri. Cartea lui Jessup, *The*

[2] *OZN-urile şi Biblia.*

Case for the UFO [3], de multă vreme epuizată, dă numeroase alte exemple.

O cronică a Indiei vechi, cunoscută sub denumirea de *Cartea lui Dzyan*, constituie un document unic, nu numai prin vechimea sa, ci și prin istorisirea surprinzătoare pe care o conține. Ea reprezintă o culegere de legende transmise oral de-a lungul veacurilor, înainte ca oamenii să fi fost în stare să scrie, fiind în cele din urmă adunate sub formă de manuscrise de învățații timpului care le-au păstrat spre a fi la dispoziția noastră.

În ele se vorbește de un mic grup de ființe venite pe Pământ, în urmă cu mii și mii de ani, la bordul unei nave de metal care, înainte de a ateriza, a înconjurat Pământul de mai multe ori. „Aceste ființe, se spune în *Cartea lui Dzyan*, trăiau organizate într-o castă separată și erau venerate de pământenii în mijlocul cărora se stabiliseră. Cu vremea, iscîndu-se certuri între ființele castei, aceasta s-a divizat, mai mulți bărbați și femei împreună cu copiii stabilindu-se într-o altă localitate, unde au fost de îndată recunoscuți drept cîrmuitori de populația care-i privea cu teamă și veneratie".

Și legenda continuă astfel :

„Separarea nu aduse însă pacea între ei, și pînă la urmă dușmănia atinse un asemenea grad încît cîrmuitorul din prima localitate luă cîțiva luptători și împreună se urcară în aer, la bordul unei imense și strălucitoare nave metalice. Cînd se aflară la cîteve leghe [4] de localitatea dușmanilor lor, ei lansară o lance mare, strălucitoare, ce se deplasa pe o rază de lumină. Aceasta explodă în localitatea dușmană, într-un imens glob de foc care se urcă pînă la cer, aproape pînă la stele. Toți cei ce se aflau în oraș au ars în mod groaznic, și chiar și aceia care nu se găseau acolo — dar erau prin apropiere — au fost de asemenea arși. Acei care au privit lancea și globul de foc au orbit pentru totdeauna. Cei care au pătruns apoi pe jos în localitatea respectivă s-au îmbolnăvit și au murit. Însuși pămîntul din acea localitate se infectă, ca și rîurile care o traversau. Oamenii n-au mai îndrăznit să se apropie, încît, treptat, localitatea se fărîmiță în pulbere și a fost uitată.

Cînd cîrmuitorul văzu ce-a cauzat oamenilor, se retrase în palat și refuză să mai vadă pe cineva. Mai apoi, el își

[3] *Pledoarie în favoarea OZN-urilor.*

[4] Veche măsură itinerară, în valoare de 4 km. — *N.T.*

adună luptătorii care-i mai rămăseseră și împreună cu soțiile și copiii s-au instalat în navele lor, care și-au luat zborul spre cer, plecînd una cîte una. Și nu s-au mai întors".

Aceasta pare a fi o povestire a tentativei unui grup de ființe extraterestre de a forma o colonie pe Pămînt, cîndva în negura vremurilor. Ca și alte încercări de colonizare întreprinse, dar de oameni, și aceasta pare să se fi terminat prin neînțelegeri și conflicte. Cea mai interesantă parte a povestirii o constituie descrierea marii „lănci ce se deplasa pe o rază de lumină", care revelează o asemănare surprinzătoare cu racheta modernă și jetul său de flăcări. Efectul acestei așa-numite „lănci" reamintește de imaginea unei explozii nucleare și a urmărilor sale catastrofale. Dacă cumva ea constituie doar produsul imaginației unui scriitor din trecutul îndepărtat, este, în orice caz, remarcabilă. Iar dacă constituie o relatare fidelă a unui fapt petrecut aievea, atunci este cu atît mai de remarcat. Întrucît este însă imposibil de a o verifica, nu ne rămîne decît să o semnalăm ca o povestire „interesantă, dar nedovedită".

Cîteva dintre cele mai vechi manuscrise irlandeze, care s-au păstrat și se pot descifra, conțin numeroase referiri cu privire la incidente care în zilele noastre ar fi semnalate ca Obiecte Zburătoare Neidentificate.

Din *Speculum Regali* a manuscrisului intitulat *Konungs Skuggsa* (ca și din alte texte ale acelei epoci, în jurul anului 950 e.n.) provin mai multe relatări despre așa-numitele „nave-demoni" ce traversau cerul vechii Irlande. Una dintre ele este deosebit de interesantă :

„Într-o duminică, în timp ce oamenii erau la liturghie, în orășelul Cloera s-a petrecut o minune. Aici este o biserică înălțată pentru cinstirea sfîntului Kinarus. O ancoră metalică, de care era legată o funie, a căzut din cer, și unul din vîrfurile ascuțite ale acesteia se agață în arcada de lemn de deasupra ușii de intrare în biserică. Oamenii ieșiră repede afară din biserică și zăriră pe cer o navă cu ființe la bord, planînd la capătul funiei, și un om sărind peste bord și coborînd pe funie spre ancoră, cu intenția de a o decroșa. Mișcările lui semănau cu cele ale unui om înotînd. Oamenii s-au repezit și au încercat să-l prindă, dar episcopul le interzise s-o facă, de teama de a nu-l omorî. Omul a fost lăsat în pace ; el s-a grăbit să se urce pe funie pînă la navă, unde echipajul a tăiat funia, după care nava, înălțîndu-se, a dispărut. Dar ancora a

rămas la biserică, ca o mărturie a acestei neobișnuite întîmplări".

Într-adevăr, neobișnuită! Ea este, însă, încă una dintre acele povestiri despre „nave aeriene" cu pasageri la bord, povestiri care se găsesc în manuscrise vechi, din toată lumea.

Această povestire despre funia care atîrnă de o „navă-demon" reamintește de o întîmplare mult mai recentă, relatată de un bogat și distins cultivator din Le Roy (Kansas), Alexander Hamilton.

Într-o declarație făcută la 21 aprilie 1897, sub jurămînt, el spune :

„Lunea trecută, noaptea, pe la orele 10 și 30 minute, am fost treziți de animalele care făceau zgomot. M-am sculat, zicîndu-mi că probabil buldogul meu făcea pozne, dar deschizînd ușa, am văzut, spre marea mea mirare, că o navă aeriană cobora încet deasupra fîneței mele, la circa două sute de metri de casă.

După ce-am chemat pe vătaf, Gid Heslip, și pe fiul meu Wall, am înșfăcat niște topoare și am alergat spre țarcul vitelor. Între timp, nava coborîse încet pînă pe la vreo zece metri deasupra solului, iar noi ne apropiasem de ea cam la cincizeci de metri.

Era în formă de țigară de foi, avînd o lungime cam de o sută de metri și dedesubt avea o cabină. Aceasta era confecționată din sticlă, sau poate din vreun alt material transparent care alterna cu benzi înguste opace. În interior era intens iluminată și totul era perfect vizibil — nava era ocupată de șase dintre cele mai ciudate ființe pe care le-am văzut vreodată. Cei din navă bolboroseau ceva, dar n-am putut înțelege nici un cuvînt din ceea ce spuneau.

Toate părțile navei ce nu erau transparente aveau culoarea roșu închis. Am rămas muți de mirare și de frică. Apoi, un zgomot de al nostru, atrase atenția celor din interiorul navei, care îndreptară lumina unui far spre noi și de îndată ce ne-au văzut, au declanșat o forță necunoscută, și o roată mare de turbină, cu un diametru de circa zece metri, care se rotea încet deasupra navei, a început să huruie ; nava s-a înălțat încet ca o pasăre. Cînd nava a fost la circa o sută de metri deasupra noastră, mi s-a părut că s-a oprit și că a planat exact deasupra unei juncane de doi ani care răgea și sărea, și care părea legată la țarc. Am alergat spre ea și am descoperit o

funie, avînd o grosime de circa o jumătate de țol [5], confecționată dintr-un material roșu, înnodată în jurul gîtului ; vita era prinsă în sîrma țarcului, iar celălalt capăt al funiei ducea la navă. Am încercat să desprindem funia din jurul gîtului, dar neputînd, am tăiat sîrma de la țarc, după care am văzut nava cu juncana înălțîndu-se încet și dispărînd spre nord-vest.

Ne-am întors acasă ; eram așa de speriat încît n-am putut să dorm. M-am sculat marți în zori și am gonit călare, sperînd să găsesc vreo urmă de a vitei mele. N-am izbutit, dar, întorcîndu-mă seara acasă, am aflat că Link Thomas, care locuiește la cinci sau șase kilometri de Le Roy, a găsit în aceeași zi pe ogorul său pielea, picioarele și capul vitei. Crezînd că cineva a măcelărit o vită furată, el a dus pielea în oraș pentru a fi identificată, fiind tare mirat că nu a putut găsi nici o urmă pe solul moale. După ce pielea a fost identificată, prin intermediul semnului ce-i fusese încrustat, m-am întors acasă. Dar, de fiecare dată cînd adormeam, vedeam acel lucru blestemat cu luminile sale mari și cu ființe hidoase. Nu știu dacă sînt diavoli sau îngeri, sau ce sînt ; însă noi le-am văzut și toată familia mea a văzut nava, și n-aș mai dori să am de-a face cu ele".

AUTENTIFICARE

„Hamilton are domiciliu stabil în Kansas și este cunoscut peste tot în comitatele Woodson, Allen, Coffey și Anderson. El a fost membru al Camerei Reprezentanților. A jurat pe onoarea sa că cele relatate sînt reale.

Întrucît există, au existat și vor exista sceptici, neîncrezători în adevărul lucrurilor care sînt la limita improbabilităților și fiindcă unii ignoranți sau bănuitori vor pune la îndoială veracitatea depoziției de mai sus, noi, subscrișii, declarăm sub jurămînt următoarele :

Că noi îl cunoaștem pe Alexander Hamilton de la unu, la treizeci de ani, că în ceea ce privește adevărul și veracitatea n-am auzit vreodată ca cele declarate de el să fi fost puse la îndoială, și că sîntem într-adevăr convinși că depoziția sa este adevărată și exactă.

[5] Un țol = 25,399956 mm.

Au semnat : E. W. Wharton, inspectorul direcției petrolului
M. E. Hunt, șerif
W. Lauber, șerif adjunct
H. H. Winter, bancher
H. S. Johnson, farmacist
J. H. Stitcher, avocat
Alexander Stewart, judecător de pace
F. W. Butler, farmacist
James W. Martin, notar
și H. C. Rollins, diriginte de poștă.

Au semnat sub jurămînt, azi 21 aprilie 1897".

Din moment ce o declarație sub jurămînt este considerată ca o probă de către cele mai înalte foruri jurisdicționale ale țării, sîntem îndreptățiți ca relatării sus-menționate să-i dăm mai mult credit decît se acordă în mod obișnuit acestor ciudate nave — și acestor „hidoase ființe", cum le-a numit Hamilton.

În această relatare cu privire la cele întîmplate în localitatea Le Roy (Kansas), găsim elemente care mereu s-au ivit în relatări similare de-a lungul anilor : nava nu făcea zgomot. Era de culoare roșu aprins. Ca sistem de propulsie folosea un fel de roată care se învîrtea. Avea forma unui dirijabil. Interiorul său era intens luminat. Era prevăzută cu un gen de far foarte puternic, care putea fi îndreptat spre locul sau spre cei care aveau să fie priviți. Nava se afla — în mod clar — sub controlul unor ființe înzestrate cu rațiune, avînd o înfățișare neobișnuită, mai mult sau mai puțin umană.

În aprilie 1897, cadrul general al problemei zborurilor în aer era cunoscut americanilor [6].

În acea vreme mai multe persoane din diferite țări relatau că văzuseră nave neobișnuite care deseori semănau sau se comportau în același fel ca în cazul pe care l-am menționat de la Le Roy, Kansas.

[6] Baloanele dirijabile construite în Franța de frații Tissandier în 1884 — și de Renard și Krebs, în același an, — erau fragile și rudimentare, nefiind desigur în măsură să traverseze Atlanticul. În ceea ce privește zepelinele, greoaie și lente, din timpul primului război mondial, acestea erau încă de domeniul imaginației pe vremea cînd Alexander Hamilton și vătaful său relatau despre ciudatul lor vizitator aerian.

În noiembrie 1885, din Adrianopol, Turcia, s-a răspîndit știrea despre o navă sau un obiect roșu strălucitor, în formă de țigară de foi, a cărei culoare trecea de la o luminozitate intensă la un roșu aproape imperceptibil. Era imens și se părea că planează și s-a oprit în aer.

În noiembrie 1887, o revistă franceză, „L'Astronomie", relata despre un caz petrecut în largul Capului Race, Noua Scoție, unde un imens obiect roșu strălucitor s-a înălțat din ocean pînă la o înălțime de douăzeci-treizeci de metri, s-a deplasat în contra vîntului vreme de două minute... s-a oprit în apropierea vaporului (de pe care a fost observat și relatat)... apoi a virat, încît i s-a putut vedea forma alungită... și, înălțîndu-se cu mare viteză, a dispărut spre sud-est. Observarea a durat cinci minute. Verificînd cronica acelor timpuri, reiese că în luna aprilie 1897 s-au înregistrat numeroase fenomene aeriene ciudate deasupra Statelor Unite.

La 1 aprilie, potrivit relatărilor din ziarul „New York Sun", un mare număr de persoane din Kansas City, statul Missouri, și din împrejurimi, au afirmat că au văzut noaptea un gen de obiect dirijat, brăzdînd cerul în această regiune, oprindu-se din cînd în cînd pentru a proiecta spre sol un fascicul de lumină alb-strălucitoare, ceea ce nici o navă aeriană construită de om n-ar fi putut s-o facă, la acea vreme. Și alte relatări, de același fel, au fost semnalate din diferite localități din Texas, între care : Dallas, Fort Worth, Marshall și Beaumont. Persoane din Benton, statul Texas, au declarat că au văzut în noaptea de 16 aprilie o navă, avînd forma de țigară de foi, proiectîndu-se pe discul luminos al Lunii.

Orice ar fi reprezentat, se pare că obiectul a fost unul și același cu cel ce fusese observat în noaptea de 29 martie și pe care l-au semnalat persoane din Omaha, iar la 30 martie persoane din Denver : un obiect strălucitor iluminat, zburînd la mare altitudine, ca și cum s-ar fi strecurat printre stele, și care s-a îndreptat spre nord-vest.

Ziarul „New York Herald" din 11 aprilie informează că în noaptea de 9 spre 10 aprilie, în orașul Chicago ca și în împrejurimi, de pe la ora opt seara și pînă la ora două dimineața „mii de persoane uimite au afirmat că luminile pe care le-au văzut spre nord-vest erau ale unei nave aeriene sau ale unui obiect care plana la o distanță de ordinul milelor deasupra Pămîntului... Unii au afirmat că au putut să distingă

două obiecte în formă de țigară de foi, avînd aripi mari". Obiectul, au declarat martorii, era luminat din cînd în cînd de luminile a două proiectoare uriașe — descriere care se aseamănă aceleia pe care oamenii din Texas aveau s-o facă cîteva zile mai tîrziu.

Este de remarcat că această avalanșă de relatări, provenind din Texas pînă la Chicago, acoperă perioada care precede și urmează imediat incidentului relatat de Alexander Hamilton. Toate aceste nave (sau obiecte), pe care oamenii au afirmat că le-au văzut, aveau formă de țigară de foi, erau de un roșu aprins, purtau proiectoare puternice și erau dirijate de ființe raționale.

Faptul că la acea vreme a existat ceva care evolua noaptea pe cer, ceva mai presus de limitele tehnologiei terestre, a fost ulterior confirmat de evenimentul din 19 aprilie 1897 de la Sistersville, statul Virginia de Vest, un orășel liniștit de pe malul rîului Ohio.

Cîteva minute după ora 9 seara, un obiect de un roșu strălucitor, avînd forma unei imense țigări de foi s-a apropiat de Sistersville, venind din direcția nord-vest, dinspre statul Ohio. El a planat în întuneric deasupra orășelului și a început să-l ilumineze, cu intermitență, cel puțin cu ajutorul a două proiectoare extrem de puternice. În urma șuieratului strident al sirenei de la fabrica de cherestea, oamenii au ieșit pe străzi, devenind martorii oculari ai acestei fantastice vizite aeriene. Persoanele care s-au găsit în lumina acelor proiectoare n-au văzut decît spectrul luminos, însă cei care locuiau pe dealurile din vecinătate au putut să distingă perfect forma ca de țigară de foi a navei. Ei au afirmat că, la lumina reflectată a proiectoarelor navei, au putut să distingă aripi mari, de fiecare parte a acesteia. Toți martorii oculari au spus că atunci cînd nava și-a mărit viteza și a dispărut cîteva minute mai tîrziu, au zărit două lumini de poziție roșii, albe și verzi pe părțile laterale și la extremitățile obiectului, apreciat de cei care l-au observat de pe dealuri că avea o lungime de circa 50 de metri și un diametru de vreo 15 metri („New York Herald", 20 aprilie 1897).

Continuînd trecerea în revistă a zborurilor acestor nave dirijate (în formă de țigară de foi), de origine necunoscută, care la începutul secolului al douăzecilea și-au făcut apariția pe cerul S.U.A., găsim despre ele numeroase rapoarte făcute

la sfîrșitul lunii decembrie 1909 și în prima lună a anului 1910.

Aproape în tot cursul toamnei anului 1908 au fost făcute deseori rapoarte, în special din Noua Anglie, despre lumini strălucitoare care se mișcau iute pe cer, însă prea neregulat pentru a putea fi vorba de meteoriți. După cîte știu, în această perioadă n-a existat nici o apariție la joasă altitudine.

Totuși, în decembrie 1909, martori oculari demni de încredere au relatat că au văzut unele lucruri ciudate. De pe două vase de pescuit care navigau de-a lungul țărmului între Boston și Presque Isle, s-a semnalat că un imens obiect iluminat strălucitor s-a rotit în aer pe deasupra acestora. În seara de 20 decembrie, potrivit celor publicate în ziarul „New York Tribune". șeful serviciului de emigrație din Boston a semnalat că a văzut o lumină strălucitoare, care i s-a părut că provine de la un gen de aeronavă ce a trecut pe deasupra portului. Același ziar informează că la 23 decembrie 1909 cetățenii din Worcester, statul Massachusetts, au fost vizitați de două ori într-o noapte de o navă aeriană, care a măturat cu lumina sa cerul, orașul și cîmpiile din împrejurimi, folosind un proiector cu o strălucire fantastică. În noaptea următoare au fost vizitate localitățile Boston și Willimantic, cărora li s-a oferit același spectacol aerian. Mii de persoane stăteau pe străzi ca să vadă obiectul, care a depășit în posibilități orice navă fabricată de contemporani. Ziarul „New York Sun" a publicat știrea că localitatea Marlboro, statul Massachusetts, a fost de nouă ori vizitată de un obiect de acest fel între 14 și 23 decembrie [7].

Ziarele au mai publicat știrea că în seara de 1 ianuarie 1910 au fost văzute pe cer trecînd spre Huntington, statul Virginia de Vest, lumini strălucitoare ciudate. N-a fost zărit nici un obiect și nici nu a fost detectat vreun sunet ; au fost observate doar fascicule strălucitoare de lumină care pînă la urmă, depășind crestele munților, au dispărut.

N-a existat nici o îndoială cu privire la apariția obiectului care a zburat pe deasupra localității Chattanooga, statul Tennessee, în dimineața de 12 ianuarie 1910, la puțin timp

[7] James Fergusen, un astronom amator din Limerick, Irlanda, a anunțat că în noaptea de 24 decembrie 1909 a văzut un obiect iluminat strălucitor înălțîndu-se la orizont, spre nord-est, manevrînd timp de douăzeci de minute în general spre sud, făcînd apoi cale întoarsă și dispărînd sub orizont la orele două și nouă minute dimineața.

după ora nouă. Mii de persoane s-au precipitat pe străzi ca să admire — în plină vedere — acest mare obiect alb, în formă de țigară de foi, care a zburat, însoțit fiind de un zgomot caracteristic ca de motor încetinit, pe deasupra și în jurul orașului, avînd o viteză apreciată la maximum 50 de kilometri pe oră. Cea mai mare parte a martorilor oculari au fost siguri că acel zgomot caracteristic detectat de ei trebuie să fi provenit de la vreun motor. Majoritatea au semnalat și o dîră de flăcări albastre pîlpîinde, care lumina partea de dedesubt a navei, aproape pe toată lungimea. Astăzi am atribui aceste flăcări unui sistem de stabilizare sau unuia de evacuare a gazelor ; ceea ce au reprezentat cu adevărat aceste flăcări rămîne însă pînă astăzi un mister.

După ce nava de la Chattanooga s-a învîrtit un oarecare timp pe deasupra și în jurul orașului, a făcut cale întoarsă pe deasupra munților și a dispărut, neatacată și nezorită de nimeni.

Cincisprezece minute mai tîrziu, același obiect sau unul asemănător a fost semnalat pe deasupra localității Huntsville, statul Alabama, la o distanță de circa 120 de kilometri.

Orice a fost, obiectul s-a ivit pe deasupra localității Chattanooga trei zile consecutiv, la 12, 13 și 14 ianuarie 1910. Ziarele locale au semnalat senzaționalul eveniment, iar numeroase alte ziare din țară au reprodus știrea.

Cu ocazia ultimei sale apariții la Chattanooga, obiectul, care venea dinspre sud (direcție în care el dispăruse în ajun), a manevrat pe deasupra orașului circa 20 de minute, în timp ce mii de oameni îl admirau, apoi a dispărut în ceața groasă de peste creasta munților Missionary.

O examinare atentă a descrierilor acestor nave în formă de dirijabil permite să se tragă concluzia că ele erau în orice caz greoaie, și că, potrivit martorilor oculari, nici una dintre ele nu era capabilă de accelerații spectaculoase. Totuși, la acea vreme, ele puteau să depășească în performanțe orice aparat de zbor construit de om, ceea ce le asigura o importantă superioritate.

Cînd însă primul război mondial a prilejuit dezvoltarea navelor mai grele decît aerul, în așa fel încît să atingă viteze în jurul a 150 kilometri pe oră, nava în formă de dirijabil a cărei origine era, probabil, extraterestră, nu a mai apărut pe cer. Ca să fie în siguranță și, dacă voiau să evite orice contact

cu pămîntenii, extratereștrilor le trebuia ceva mai rapid și mai manevrabil.

Primul OZN în formă de disc, pe care l-am găsit semnalat, este cel descris în 1926 de expediția Roerich a Muzeului american de istorie naturală — un obiect strălucitor, în formă de disc, pe care membrii expediției l-au zărit pe cerul de deasupra muntelui Altai-Himalaya.

În cei douăzeci de ani care au urmat, 1926—1946, aproape că nu există relatări cu privire la OZN-uri. Singurele pe care am reușit să le descopăr, și care toate se referă la obiecte în formă de disc, provin din unele regiuni ale Pămîntului ce cuprind deșerturi : deșertul Noii Galii de Sud, deșertul Kalahari, cîteva relatări de la vapoarele navigînd în mările îndepărtate, și două note fragmentare provenind din Chile și Bolivia, dar așa de sărace în amănunte, încît n-ar putea fi puse în vreo categorie concretă, decît în aceea incluzînd ceva neobișnuit, care brăzdează cerul.

În primăvara anului 1946 însă, se produce o adevărată dezlănțuire pe cerul nocturn al țărilor scandinave și din nordvestul Rusiei.

Noapte după noapte mii de persoane priveau spectacolul : obiecte slab luminate țîșnind ca săgeata pe cer, cînd planînd, cînd schimbînd brusc direcția și viteza, de o manieră ce depășește posibilitatea oricărei invenții a omului. La început au fost semnalate ca fiind „rachete", dar pe măsură ce rapoartele despre ele s-au acumulat, a devenit clar că de fapt nu erau rachete. Nici o urmă de jet de gaze evacuate la vreuna din ele. Adesea se mișcau mult prea încet, pentru ca vreo rachetă să fi putut să rămînă în aer la această viteză. Pe de altă parte, ele se deplasau în formație, se dispersau, schimbau pozițiile în interiorul formației și — mai ales — se deplasau fără zgomot.

Momentul exact cînd diferitele guverne interesate și-au dat seama că au de-a face cu un fenomen nou, cu implicații complexe, nu rezultă din nici un document. Juxtapunînd totuși frînturi și fragmente de declarații publice ne dăm seama de adînca îngrijorare care stăpînea cercurile conducătoare și forurile responsabile.

Vom examina mai departe și amănunțit materialul informativ cu privire la acest nou aspect al OZN-urilor. Deocamdată ne mulțumim să menționăm că după douăzeci de ani, 1926—1946, cu activitate slabă de acest gen, în care oamenii

au perfecționat avioane cu reacție capabile să zboare cu viteze de peste 1 000 kilometri pe oră, mai multe țări au fost pe neașteptate vizitate de un nou tip de navă, cel puțin egal, dacă nu superior celui mai bun tip pe care omul îl poate opune în prezent.

După apariția unui nou tip de OZN, zărit pe cerul de nord-vest al Europei în primăvara și toamna anului 1946, relatările cu privire la nave în formă de dirijabil au devenit din ce în ce mai rare, ca și cum ele ar fi fost înlocuite între timp cu un model superior, mai perfecționat. Au continuat însă să se înregistreze, din partea unor surse demne de încredere, rapoarte cu privire la aceste nave de tip vechi... care au continuat să fie semnalate, din cînd în cînd, chiar pînă în primăvara anului 1966.

În noaptea de 30 iunie 1947 vasul de coastă Llandovery Castle naviga spre sud, de-a lungul Africii răsăritene, nu departe de coasta Kenyei.

Potrivit jurnalului de bord, noaptea era foarte înstelată, însă fără Lună la acea vreme.

Un pasager, care se plimba în partea dinapoi a vasului, a remarcat o pată întunecoasă neobișnuită care, în parte, masca stelele. La un moment dat i se păru că aceasta cobora și se apropia de Llandovery Castle. Își împărtăși impresia unui ofițer care, văzînd-o, chemă la rîndul său pe căpitanul vasului. Astfel, douăsprezece persoane, dintre care nouă pasageri, priveau obiectul ce se apropia. Orice a fost, era imens și n-avea lumini de poziție.

Jurnalul de bord semnalează că obiectul s-a stabilit între vas și țărm la o înălțime de circa 30 de metri deasupra mării și cam la un kilometru departe de vas. Apoi, aprinse un far cu o lumină albă orbitoare care a făcut lumină de la baza obiectului pînă la suprafața apei, iar datorită reflectării acestei lumini, martorii oculari spun că ei au putut să-și dea bine seama că vasul le era escortat de o navă gigantică, în formă de dirijabil, care se afla sub controlul unor ființe raționale. Aceasta avea aproape de două ori lungimea lui Llandovery Castle, ceea ce ar însemna că avea circa 300 de metri.

Mergea fără zgomot și părea că era construită dintr-un material lucios, care reflecta lumina ce-i era trimisă de suprafața mării ca și lumina stelelor, sugerînd că era fabricată dintr-un metal bine polisat.

Orice a fost, nava a continuat să escorteze vasul cîteva minute, apoi își stinse proiectorul și se înălță rapid și fără zgomot spre cerul nocturn de unde venise.

În noaptea de 2 noiembrie 1957 a mai apărut una, de data aceasta în apropiere de Levelland, Texas; șeriful Weir Clem și adjunctul său, Pat McCulloch, care au făcut raportul oficial către aviația militară au fost, împreună cu alți doi ofițeri de poliție, cele patru persoane care au văzut imensul obiect strălucitor ce a stîrnit o mare vîlvă.

Cu puțin înainte de miezul nopții, Pedro Saucedo își conducea automobilul în direcția Levelland, pe șoseaua națională 116, avînd ca pasager pe Joe Salav. Deodată, un imens obiect de un bleu-verde strălucitor, trecu pe deasupra vehiculului și se opri pe șosea. Farurile automobilului se stinseră, motorul se opri... iar Saucedo, îngrozit, se strecură prin portieră și se vîrî sub automobil. Cît privește pe Salav, care se tulburase într-atîta încît nu mai putea să se miște, el a povestit ulterior ofițerilor de poliție că obiectul se oprise încet pe șosea... sau plana, la o mică înălțime deasupra solului. El n-a putut să precizeze mai mult, decît că la un moment dat strălucirea obiectului (care se schimbase între timp în roșu) deveni atît de intensă, încît Salav nu l-a mai putut privi direct.

Amîndoi, Salav și Saucedo, au declarat că au auzit o ușoară zăngăneală sau niște țăcănituri, precum... și alte zgomote, pe care ei le-au luat drept voci... dar, dacă au fost într-adevăr voci, ele au fost tot atît de neinteligibile pentru cei doi oameni, așa cum au fost și pentru Alexander Hamilton și cei doi însoțitori ai săi de la Le Roy, în urmă cu șaizeci de ani.

După circa trei minute, obiectul, apreciat ca avînd o lungime de circa șaizeci de metri și formă de dirijabil, s-a înălțat repede și fără zgomot, menținîndu-și culoarea roșu strălucitor și înălțîndu-se spre cerul nocturn. Semnificativ, așa cum vom vedea, a fost faptul că obiectul s-a îndreptat aproximativ în direcția poligonului de experiențe de la White Sands, unde urma să se scrie, în aceeași memorabilă noapte, un alt capitol interesant în analele OZN-urilor.

Puțin timp după aceea, șeriful și ceilalți ofițeri de poliție au văzut același obiect, sau un altul asemănător, pe cînd se duceau să ancheteze un alt incident — al patrulea în cursul acelei nopți — după ce Saucedo și Salav, rău înfricoșați, ajunseseră la biroul poliției.

Analizînd acest incident (despre care a doua zi vorbeau titlurile ziarelor din lumea întreagă) sub raportul asemănărilor sale cu cel de la Le Roy, Kansas, care avusese loc cu șase decenii în urmă, trei lucruri atrag imediat atenția : perfecționările aduse modelului din 1897, la care „roata de turbină" exterioară a fost sau înlocuită, sau modificată și introdusă în interior, absența cabinei în care eventualii ocupanți ar fi putut să fie cum se întîmplase în 1897, și interferența cu sistemele de iluminare, radio și de pornire a motorului automobilului, despre care au relatat cel puțin opt martori oculari, în cazul de la Levelland.

În ceea ce privește această „interferență", nu trebuie pierdut din vedere că ea ar fi putut să se fi produs și în cazul de la 1897, însă atunci n-a fost semnalată, întrucît Hamilton n-avea nici un aparat electric asupra căruia să se fi putut acționa. Aceasta n-a fost nici prima — și nici ultima oară — cînd o asemenea interferență cu aparatele electrice moderne a fost semnalată de martorii oculari, după cum vom vedea.

În fine, mai este un incident cu un OZN — o navă ciudat de stăruitoare — care s-a arătat în cîteva rînduri, în mai 1964, cetățenilor din orășelul Rio Vista (California). Această așezare omenească, de circa două mii de persoane, este situată cam la aproximativ o sută de kilometri la nord-est de San Francisco, ceea ce explică interesul purtat de „San Francisco Chronicle" acestor bizare apariții.

Semnalările care-i parveneau șerifului din comitatul Solano descriau obiectul ca avînd o formă de torpilă, sau de dirijabil, cu un diametru de unu, unu și jumătate metri și lungimea de trei pînă la cinci metri. Potrivit relatărilor făcute șerifului de către martori oculari, obiectul era de culoare roșu aprins și se deplasa fără zgomot. O gospodină îi aduse chiar diapozitive în culori ale obiectului, pe care a afirmat că le-a luat în 1964, pe cînd acesta plana pe deasupra casei sale.

Șeriful adjunct, John Cruz, din Fairfield, povesti redacției lui „San Francisco Chronicle", că pînă la urmă a fost intrigat de incidentul petrecut la 22 septembrie 1965, încît s-a dus el însuși să cerceteze la fața locului.

Localnicii din Rio Vista îi spuseră că obiectul apărea în general în apropiere de un castel de apă, care se găsea cam la opt kilometri depărtare de oraș. În acea noapte, cele vreo trei

sau patru sute de persoane care așteptau cu răbdare, în întuneric, în vîrful colinei pe care se afla castelul de apă, au fost recompensate prin apariția acelui obiect straniu : de un roz strălucitor, în formă de țigară de foi, planînd sau mișcîndu-se încet la o altitudine de cîteva sute de metri, pe deasupra copacilor sau castelului de apă.

Ceea ce este demn de semnalat în acest incident, nu sînt aparițiile repetate ale aceluiași obiect, în aceeași regiune... ci faptul că unii martori oculari au declarat șerifului adjunct că într-o noapte niște tineri au tras cu carabinele de 0,22 țoli asupra obiectului și că, lovindu-l, gloanțele au provocat un „sunet sec" metalic și au făcut ca, pentru o secundă, obiectul să devină roșu strălucitor.

Dar nici acest tir n-a împiedicat ca obiectul să revină, în mod periodic. Și nici n-a împiedicat pe „inevitabilul" expert, venit de la baza aeriană militară de la Travis, de a identifica obiectul ca fiind planeta Venus !

Cînd planeta Venus se apropie atît de mult încît tinerii o pot atinge cu carabine de 0,22 țoli, nu ne mai rămîne decît să ne ascundem în gaură de șarpe.

*

În cazurile pe care le-am examinat, am văzut că ciudata navă ce ne interesează a suferit modificări radicale de concepție destinate, după cît se pare, să-i permită să egaleze sau să depășească îmbunătățirile ce au fost aduse avioanelor noastre în ultimii șaizeci de ani. Dacă astfel de obiecte sînt controlate și dirijate de ființe extraterestre, a fost necesar să fie făcute manevrabile în aer mai ușor decît aeronavele noastre, iar în cazul folosirii de către acele ființe a unor nave mai puțin manevrabile, se cerea ca pe acestea să le trimită doar în regiuni terestre unde lipsesc aparatele noastre cele mai perfecționate, cum a fost în cazul urmăririi vasului Llandovery Castle. În timp ce obiectelor în formă de dirijabil li s-au adus modificări importante în ceea ce privește profilul, dimensiunile și viteza, a apărut un alt tip de navă, într-un număr tot mai mare, așa-numitul disc zburător. Dar nici acesta n-a fost ultimul model care, după cît se pare, este pe punctul de a fi înlocuit de o navă în formă de ou.

Este interesant de menționat că în timp ce misterioasele obiecte cunoscute sub denumirea de OZN au suferit, începînd din 1897, modificări radicale, în schimb atitudinea omului în privința lor a rămas mereu aceeași. În 1897, fermierul din Kansas s-a precipitat asupra OZN-ului vînturînd un topor ; în 1965 martorii oculari din Rio Vista au întîmpinat noul tip de OZN cu gloanțe de 0,22 țoli.

Ținînd seama de tot ceea ce s-a întîmplat, poate n-ar trebui să fim surprinși că piloții OZN-urilor nu se grăbesc să facă cunoștință cu noi.

V-ar face plăcere să intrați în relații cu o specie de oameni care v-ar „saluta" cu un topor ?

Într-o duminică noaptea, pe la mijlocul lui noiembrie 1957, unul din nepoții mei a avut un șoc formidabil.

Donald Dodge, care ulterior a devenit un pictor renumit la Colegiul Georgetown, preda pe atunci artele la liceul din Valparaiso, statul Indiana. El era foarte sceptic în problema OZN-urilor și se amuza, tachinîndu-mă cu ele.

În seara de care vorbesc, el își conducea automobilul spre Valparaiso. Programul de radio ce-l asculta a luat sfîrșit la ora opt, încît își stinse radioul. Imediat după aceasta, el observă niște faruri turnante care se imobilizaseră deasupra unui cîmp acoperit cu zăpadă, alături cu drumul. Gîndindu-se că ar putea fi un avion în pană, Donald se opri și coborî din automobil.

Obiectul, cu faruri, se oprise la vreo trei metri deasupra zăpezii și aprinsese o lumină albă, extrem de strălucitoare. Donald și-a dat seama că nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. El se urcă repede în automobil și porni pe șosea, în timp ce obiectul îl însoțea, la mică înălțime. Apoi obiectul îi tăie drumul, prin față. Donald frînă brusc și se opri. OZN-ul plană cîteva clipe, apoi se înălță, intrînd în beznă și dispărînd.

Donald porni și el. Conduse automobilul, cît putu mai repede, pînă la primul post telefonic ca să-mi comunice ce i s-a întîmplat. I-am sugerat, întrucît este pictor, și încă unul bun, să facă crochiul a ceea ce a văzut, cît timp amintirea-i mai era proaspătă. „Mîine, i-am spus, relatează incidentul ziarului local, iar apoi încearcă să te odihnești, căci în curînd anchetatorii vor veni să te vadă".

El a făcut crochiul. De fapt, a făcut trei ; unul pentru mine, altul pentru ziar, iar ultimul pentru doi ofiţeri de la Serviciul de informaţii care au venit de la Chicago şi care toată ziua l-au torturat cu întrebări.

Cînd cei doi ofiţeri au terminat şi erau gata de plecare, Donald îi întrebă dacă ei ar putea să-i explice ceea ce văzuse el.

Unul dintre ofiţeri îl privi drept în ochi şi-i spuse : — „Domnule Dodge, aţi avut, fără îndoială, un fel de halucinaţie !"

După care, ei luară crochiul „halucinaţiei" şi plecară.

Incidentul a distrus două lucruri... încrederea lui Donald în explicaţiile oficiale cu privire la OZN-uri şi scepticismul său asupra existenţei acestor obiecte.

Crochiul pe care l-a făcut este redat în această carte.

O obiecţie adesea repetată este aceea că „nici un astronom profesionist n-a văzut vreodată o farfurie zburătoare".

Este una dintre cele mai sfruntate născociri ale timpului nostru.

Ea dovedeşte ardoarea cu care unele persoane, de altfel inteligente, repetă, fără să verifice, o observaţie pe care se sprijină propriile păreri.

Urmăream într-o zi un program de televiziune, în cursul căruia un crainic cu voce catifelată lua un interviu unui erudit astronom. Desigur, mi-am zis, n-o să se lase să se termine acest program, fără să se vorbească despre OZN-uri.

Cînd nu mai rămăseseră decît cîteva secunde, crainicul atacă tema :

— „Aţi văzut vreodată (şi zîmbi ironic) o farfurie zburătoare ?"

Astronomul, mic de statură, plin de el, inspiră adînc, privi cu coada ochiului spre camera de luat vederi, şi răspunse, laconic :

— „Nici un astronom profesionist n-a văzut vreodată o farfurie zburătoare". [8]

Oare aşa să fie ?

Nicidecum !

[8] Mi-aş permite să remarc faptul că această declaraţie, irezistibilă, a fost urmată imediat de o expunere cu privire la tratamentul hemoroizilor Mi-am zis că era o continuare adecvată.

În august 1883, profesorul Jose A. Y. Bonilla era deja o personalitate consacrată. În ziua de 12 a acestei luni, dînsul și colegii săi de la Observatorul din Zacatecas, Mexic, au făcut o descoperire epocală, fotografiind niște corpuri opace care treceau prin fața Soarelui. Chiar și cu plăcile puțin sensibile pe atunci, care le-au avut la dispoziție, nu le-a fost greu să ia totuși fotografii, dată fiind puternica sursă de lumină pe care corpurile opace se proiectau. Profesorul Bonilla, care a fost neîndoilenic un astronom profesionist din moment ce conducea Observatorul, a declarat următoarele în raportul său cu privire la acest memorabil eveniment :

„Nu-mi revenisem din surprindere, și același fenomen se repetă ! Iar aceasta, cu o asemenea frecvență, încît, *în interval de două ore*, am numărat *283 corpuri* trecînd prin dreptul discului solar. Treptat însă, norii m-au împiedicat să continui observarea. Am putut s-o reiau cînd Soarele a traversat meridianul, și atunci numai pentru patruzeci de minute".

Jurnalul Observatorului din acea zi arată că obiectele treceau în linie dreaptă prin fața discului solar. Soseau izolate sau perechi, erau rotunde și apăreau ca obiecte în formă de dirijabil. Traversau discul solar în circa un minut, însă uneori treceau atît de multe în același timp încît Bonilla n-a putut, așa după cum a recunoscut, să le numere cu exactitate.

Ele aveau, după cît s-a părut, o suprafață netedă, poate chiar polisată, întrucît în anumite poziții reflectau lumina Soarelui, într-un mod orbitor.

În total, profesorul Bonilla și colegii săi au fotografiat cîteva sute de aceste obiecte, dintre care 116 a doua zi, cînd această ciudată procesiune a luat sfîrșit. Bonilla a atras atenția altor observatoare mexicane (din orașul Mexic și Puebla) asupra acestui spectacol uluitor, însă ele n-au fost în măsură ca, din pozițiile lor, să repereze obiectele. Aceasta pare să indice, potrivit interpretării date de profesorul Bonilla, că obiectele se aflau relativ foarte aproape de Pămînt, încît paralaxa acestora dată de Bonilla n-a îngăduit [9] altor Observatoare să le descopere.

Fotografiile pe care le-a luat se mai păstrează. Unele dintre ele au fost publicate în revistele astronomice de atunci, iar acelora dintre noi cărora ne sînt cunoscute profilurile OZN-u-

[9] Din acele observatoare, obiectele nu puteau fi văzute — *N. T.*

rilor de astăzi, fuzelajele pe care Bonilla le-a observat trecînd prin dreptul Soarelui, ne par curios de familiare [10].

Oare nici un astronom n-a văzut vreodată un OZN ?

Bonilla a fost oare excepţia care confirmă regula ?

Nicidecum. Bonilla a fost doar printre primii dintr-o lungă serie, încît nici n-ar mai fi nevoie să includem în serie şi acele faimoase date de observare ale lui E. W. Maunder, pe care le-a publicat în „Observatory Reports" din 17 noiembrie 1882.

Acest astronom eminent de la Royal Observatory, din Greenwich, descrie obiectul ca fiind „un ciudat vizitator ceresc". Alţii, făcînd parte din personalul aceluiaşi observator şi care au văzut obiectul în acea noapte, îl descriu „în formă de torpilă", sau „în formă de fus" iar mulţi ani mai tîrziu Maunder însuşi a scris că în mod cert obiectul semăna cu ceea ce ulterior se numea un zepelin... dar care nu exista în 1882.

Este adevărat că anul 1882 reprezintă un moment îndepărtat. Experienţa lui Maunder a avut loc numai cu un an înaintea celeia a profesorului Bonilla. Desigur, ambele pot fi socotite prea îndepărtate pentru a mai fi interesante în cadrul discuţiei noastre. Să căutăm dar ceva din trecutul mai apropiat.

Nu trebuie căutat prea departe.

Mulţi ani, Observatorul Darling din Duluth, Minnesota, a fost condus de fondatorul său, profesorul Darling, avînd drept colaborator pe Frank Halstead. După 10 ani de activitate sub conducerea lui Darling, Frank Halstead îi succedă ca director

[10] Se poate observa că spun OZN, atunci cînd mă refer la obiectele despre care discut — pe care programul de televiziune le-a denumit însă „farfurii zburătoare". Evident, în esenţă vorbim despre acelaşi lucru. Militarii care au de-a face cu ele, le numesc „ObZN" (Obiecte Zburătoare Neidentificate) ; cercetătorii civili din acest domeniu le denumesc „OZN". Majoritatea celorlalţi, pentru care subiectul prezintă mai puţin interes sau importanţă, le denumesc în general „farfurii zburătoare". Termenul de „farfurie" îl remarcăm pentru prima dată în ziarele din ianuarie 1878, cînd un fermier l-a folosit pentru a descrie forma unui obiect pe care l-a observat trecînd pe deasupra fermei sale din apropiere de Denison, Texas. El a reapărut în iunie 1947, cînd Kenneth Arnold, un aviator din Boise, Idaho, l-a folosit pentru a descrie ziariştilor aceste obiecte.

Termenul de „farfurii zburătoare" era şi inadecvat şi demodat în 1960. Majoritatea obiectelor nu sînt de loc în formă de disc sau de farfurie, încît a utiliza această expresie în 1965, considerînd problema în lumina fenomenelor petrecute cu mulţi ani în urmă, dovedeşte necunoaşterea stadiului actual al acesteia.

al Observatorului, în această calitate îndeplinind timp de 15 ani funcția de reprezentant al Universității din Minnesota. Acest sfert de veac de activitate i-a adus un loc de cinste și respect în domeniul astronomiei, la vremea pensionării sale.

Într-o zi, prin 1959, în timpul unui lung interviu cu Frank Halstead (un interviu pe care, cu asentimentul său, l-am înregistrat pe bandă de magnetofon) i-am dat să înțeleagă că mi-ar plăcea să-i pun cîteva întrebări cu privire la Lună, fiindu-mi cunoscut că el se specializase în cercetările privind acest astru. Halstead a fost de acord și am început prin a-l întreba dacă nu cumva văzuse vreodată ceva neobișnuit pe Lună.

Halstead : „Da, am văzut. Aceasta s-a întîmplat în noaptea de 6 iulie 1957. Adjunctul meu la Observatorul Darling, Raymond Matsuhara, eu și șaisprezece vizitatori am observat o dîră neagră, dreaptă, la fundul craterului Piccolomini. Desigur, n-am văzut-o mișcîndu-se. Însă această dîră neagră, dreaptă, nu mai fusese înainte în crater. Am observat-o mai multe ore. Din păcate, cîteva nopți în șir timpul rău ne-a împiedicat să mai privim obiectul, iar cînd ulterior ne-am putut uita din nou la crater, dîra nu se mai vedea.

Edwards : Au mai văzut și alții același obiect ?

Halstead : Da, Frank Manning, un astronom amator binecunoscut din New Orleans (utilizînd un telescop reflector de cincisprezece țoli) a semnalat același fenomen, în același crater, în cursul aceleiași nopți. Avizat, observatorul Tulane, din apropiere, a confirmat observarea lui Manning. Și noi l-am văzut din Observatorul nostru. Sînt sigur că și Manning l-a văzut.

Edwards : Ați văzut vreodată fenomenul cunoscut sub numele de podul lunar ?

Halstead : Nu. L-am căutat de multe ori, dar nu l-am văzut niciodată.

Edwards : Ați afirmat oare, nu de mult, că mai există ființe cu rațiune în univers, posibil sau probabil mai evoluate decît noi în anumite privințe ?

Halstead : Așa este.

Edwards : În acest caz, au rezolvat ei oare problema traversării cosmosului, sau nu ?

Halstead : Cred că este o ipoteză întemeiată.

Edwards : S-ar putea dar presupune că asemenea călători cosmici ar fi vizitat Pămîntul ?

Halstead : Aceasta este o veritabilă presupunere, sau aproape veritabilă, însă cred că, totuşi, ar trebui să acceptăm ipoteza că am avut vizitatori cosmici. Folclorul multor seminţii vechi fac aluzie la vizitatori străini veniţi din cer şi adesea există mult adevăr în aceste legende, după cum ne-am putut da seama. Cred că noi am avut vizitatori din cosmos — aşa după cum cred că nu sîntem singuri în univers. De-a lungul anilor am discutat despre aceasta cu mulţi dintre colegii mei astronomi şi, aproape fără excepţie, convingerile lor erau la fel cu ale mele.

Edwards : Ce credeţi, domnule Halstead, s-ar putea oare ca Obiectele Zburătoare Neidentificate să fie nave venite din cosmos ?

Halstead : Sincer vorbind, n-ar putea fi altceva.

Edwards : Pe ce vă bazaţi cînd afirmaţi aceasta ?

Halstead : Am în vedere cîteva temeiuri. În stadiul actual al dezvoltării sale, tehnologia terestră nu este în stare să realizeze ceva cît de cît comparabil performanţelor OZN-urilor. Repet, am constatat că mulţi dintre colegii mei astronomi împărtăşesc această părere cu privire la controversata problemă a OZN-urilor. Unii dintre ei şi-au exprimat convingerea că OZN-urile sînt nave cosmice ce au baza de lansare pe vreun sistem solar îndepărtat.

Domnule Edwards, toată viaţa mea am privit cerul. Am o vedere excelentă, mulţumesc lui Dumnezeu, şi sînt destul de familiarizat cu astfel de lucruri cum sînt zborurile păsărilor sălbatice, baloanele, inversiunile de temperatură şi norii. Nu sufăr de boala halucinaţiilor. Nu văd de ce publicul se lasă indus în eroare de „explicaţiile" ridicole ce i se dau de către forurile oficiale cu privire la natura reală a acestor obiecte semnalate de martori oculari competenţi şi demni de încredere.

Edwards : Domnule Halstead, cunoaşteţi personal astronomi profesionişti care au văzut OZN-uri ?

Halstead : În afară de mine ?

Edwards : Oh — deci aţi văzut unul ?

Halstead : Soţia mea şi eu am văzut chiar două. Le-am văzut bine, în plină zi. Ann şi eu eram în trenul Union Pacific, care traversează deşertul Mojave. Era un tren rapid, Challenger.

Edwards : Vă amintiți cumva cînd s-a întîmplat asta ?

Halstead : Oh, da ! Era la 1 noiembrie 1955. Ne duceam în California, și cînd s-a întîmplat ceea ce relatez acum, eram la vreo sută de mile vest de Las Vegas. Soția mea, Ann, stînd lîngă fereastră, îmi atrase atenția asupra unui obiect pe care-l zărise, ceva care se deplasa exact pe deasupra munților. Trenul mergea paralel cu creasta munților, iar acest obiect se mișca în aceeași direcție ca și trenul, exact pe deasupra munților.

La început am crezut că obiectul era o aeronavă — știți, unul dintre acele dirijabile în formă de țigară de foi. Așa am crezut la început. Dar, pe măsură ce-l priveam, îmi dădeam seama că nu putea fi o aeronavă — astea au o lungime doar de vreo cîteva zeci de metri — iar acest obiect era gigantic. Avea o lungime de peste două sute de metri. Am putut s-o evaluez întrucît obiectul era foarte aproape de crestele munților, pe care copacii izolați cît și pîlcurile de copaci erau vizibili, permițînd să faci comparații.

În timp ce Ann și cu mine priveam acest obiect în formă de țigară de foi — care timp de patru sau cinci minute s-a deplasat cu aceeași viteză ca și trenul — am remarcat că un alt obiect l-a ajuns din urmă. Acest al doilea obiect a apărut pe neașteptate, în spatele primului... adică, înapoia lui.

Edwards : L-ați putut distinge bine pe al doilea ?

Halstead : Da. Era un obiect în formă de disc. De fapt, după cît ne-am dat seama, ambele obiecte erau foarte strălucitoare. Însă al doilea era într-adevăr în formă de disc. Dacă evaluarea ce am făcut-o asupra dimensiunii primului obiect a fost în mod aproximativ corectă, atunci discul putea să fi avut diametrul cam de vreo treizeci de metri — plat la bază și ușor boltit în partea superioară.

Edwards : Ce s-a întîmplat după ce-a apărut al doilea obiect ?

Halstead : Soția mea și cu mine le-am observat pe amîndouă timp de două — poate chiar trei minute. Ele se deplasau cam cu aceeași viteză ca a trenului și păreau că se aflau foarte aproape de vîrful crestei — aș spune, nu mai mult de o sută cincizeci de metri deasupra. Apoi au început să se urce, mai întîi încet, iar după cîteva secunde, mult mai repede. În cincisprezece sau douăzeci de secunde, ele se urcaseră atît de sus, încît n-am mai putut să le vedem de la fereastra compartimentului nostru de tren.

Edwards : Ați cunoscut vreodată alți astronomi care au făcut observații asemănătoare ?

Halstead : Da.

Edwards : Cum le-au descris ?

Halstead : Să lăsăm pe fiecare să relateze ceea ce a văzut. Îmi amintesc bine ceea ce eu am văzut și prefer să mă limitez la observațiile mele personale.

Pentru a pune la punct odată pentru totdeauna născocirea că „Nici un astronom profesionist n-a văzut vreodată o farfurie zburătoare (OZN) !" să continuăm cu această verificare ajungînd... la 3 august 1951, la tabăra de vacanță pentru tineret, Boys Club, de la Toledo, statul Ohio, instalată pe malul lacului Silver Lake, în sudul Michigan-ului, la trei mile sud de Pinckney. Martorul nostru ocular este profesorul Walter N. Webb (avînd în tabără sarcina de a iniția pe tineri în observarea naturii), conferențiar de astronomie la Charles Hayden Planetarium, din Boston. Tocmai îi învăța pe tineri să observe diferite corpuri cerești printr-un mic telescop.

La puțin timp după ora 11 noaptea, el a remarcat o lumină galbenă sau galben-roșiatică, strălucitoare, mișcîndu-se pe o traiectorie ondulatorie, pe deasupra munților, la capătul de sud al lacului. A băgat de seamă că obiectul era atît de jos, încît zborul său ondulat îl făcea să se coboare pînă înapoia vîrfurilor copacilor. Deoarece nici avioanele, nici planetele nu se mișcă pe traiectorii ondulate, la înălțimea vîrfului copacilor (ca și mai jos), Webb înțelese că văzuse ceva cu totul neobișnuit. El îndepărtă repede ipoteza potrivit căreia acesta ar fi putut fi un efect de reflexiune a unor lumini terestre, întrucît nu erau întrunite condițiile pentru producerea unui asemenea fenomen.

Trebuia să fie un OZN ; aceasta era singura explicație care se putea da celor ce fuseseră observate.

Doctorul Seymour Hess, șeful departamentului meteorologic al Universității din Florida, lucra în ziua de 20 mai 1950 la Observatorul Lowell, din Flagstaff, Arizona.

În raportul asupra observării din acea zi, Dr. Hess afirmă următoarele într-o scrisoare adresată Comitetului național de anchetă a fenomenelor aeriene (NICAP) [11] :

[11] National Investigations Committee on Aerial Phenomena.

„Iată copia raportului pe care l-am întocmit, în mai puțin de o oră de la efectuarea observării.

> Am văzut obiectul la 20 mai 1950, între orele 12 și 15 minute și 12 și 20 minute p.m., din parcul Observatorului Lowell. Se mișca de la sud-est spre nord-vest. Era foarte vizibil și, privit cu ochiul liber, părea să aibă o mărime apreciabilă ; nu era un simplu punct. În a doua jumătate a perioadei de vizibilitate, l-am privit cu un binoclu mai puternic. În primul moment, părea ca o parașută făcînd un anumit unghi cu verticala, însă același efect putea să fi fost produs tot așa de bine de o sferă iluminată parțial de Soare, iar restul în umbră, sau de un obiect în formă de disc".

Dr. Hess a remarcat că obiectul strălucea pe cer, dar era mai întunecat decît norii pe sub care trecea, ceea ce putea să indice că era vorba de un obiect de metal polisat. Telefonînd imediat stației serviciului meteorologic, situată la numai trei mile la sud de Observator, i s-a spus lui Hess că baza norilor se afla atunci la aproximativ 3 500 de metri. El continuă astfel :

> „Am calculat pe baza datelor cunoscute că obiectul avea un diametru de 1 pînă la 1,5 metri, o altitudine de 2 000 la 3 600 metri, și un zenit de circa 45 grade. S-ar putea ca această măsurătoare să fie în parte eronată, însă sînt sigur că era un obiect mic.
>
> Norii se deplasau de la sud-vest spre nord-est, într-o direcție perpendiculară pe aceea pe care se mișca obiectul. Încît, în vreun fel, trebuia să fi fost propulsat. Nu am cronometrat viteza, dar aș aprecia că, la acea altitudine, viteza sa era cam de 100 mile pe oră, posibil 200 mile pe oră. Aceasta arăta de asemenea că era vorba de o navă propulsată. N-am auzit însă nici un zgomot de motor".

Dr. Clyde Tombaugh este singurul astronom în viață care a descoperit o planetă (Pluton), și este categoric un astronom de profesie, adesea folosit drept consilier de către guvernul S.U.A. în legătură cu diferite probleme spațiale.

În noaptea de 10 august 1949, pe la orele 10 și 45 minute, dr. Tombaugh se odihnea în curtea interioară a casei sale de

la Las Cruces, New Mexico. Soția și soacra sa erau de față. La acea oră, atenția le-a fost atrasă de un obiect întunecat, în formă de țigară de foi, a cărui siluetă se detașa ușor pe cer.

Dr. Tombaugh și familia au arătat ulterior că obiectul avea cel puțin un rînd de deschideri, luminate galben, amplasate din cap pînă la spate, cam la jumătatea din partea de jos a obiectului, ce semănau cu niște hublouri... sau cu niște mici ferestre pătrate.

Într-o scrisoare din 10 septembrie 1957, adresată lui Richard Hall, secretar general adjunct la NICAP, dr. Tombaugh spunea : „Dreptunghiurile iluminate pe care le-am zărit își mențineau o poziție stabilă unele în raport cu altele, ceea ce confirma impresia că era vorba de un corp solid. Nu cred că fenomenul a constituit vreo reflexie a unui obiect terestru, întrucît ceva asemănător cu aceasta ar fi putut să apară de multe ori. Am făcut o mulțime de observări (cu telescopul și cu ochiul liber), din curtea interioară a casei, dar nimic de același fel n-a apărut vreodată, înainte sau după aceasta.

După cum am spus mai înainte, am fost atît de surprins de această ciudată apariție, încît am rămas de-a dreptul înmărmurit. Din această cauză mi-au scăpat unele amănunte pe care le-aș fi putut observa".

În revista „Life", în care Tombaugh a prezentat o descriere a celor întîmplate, astronomul o spune limpede că el și familia sa au observat un obiect în formă de țigară de foi cu ferestre dreptunghiulare, iluminate, dispuse de-a lungul obiectului. În tot cursul anilor în care a observat cerul, spunea dr. Tombaugh, n-a văzut nimic comparabil cu această navă remarcabilă.

H. Percy Wilkins a fost nu numai un astronom de profesie, dar, în ultimii ani ai vieții reprezenta și cea mai consacrată autoritate mondială în domeniul selenografiei.

Mai mult decît atît, Dr. Wilkins era un om care avea curajul convingerilor sale. Iată un exemplu : Cînd John O'Neill anunță că a văzut pe Lună ceva care semăna cu un pod artificial, el a fost de îndată atacat și criticat de toți astronomii care nu văzuseră pe Lună nici o astfel de structură. Ei știau că nu era nici un pod pe Lună, întrucît totdeauna li se spusese că nu există și că de asta trebuie să fie convinși. După cît se pare, nu le-a trecut prin minte să facă ceea ce O'Neill fă-

cuse — să privească în acel loc unde O'Neill îşi aţintise privirea. Probabil că, discutînd într-una, nu mai aveau timp să-şi folosească telescoapele.

Dr. H. Percy Wilkins făcu ceea ce trebuia să facă. El se instală la telescopul său şi-l îndreptă spre locul indicat de O'Neill. Dr. Wilkins a cercetat cu de-amănuntul. Apoi a declarat că : el a văzut de asemenea ceea ce părea să fie un gigantic pod artificial sau viaduct artificial, sau ceva de acest fel, exact în locul pe care-l semnalase O'Neill.

O lună mai tîrziu, cînd condiţiile de observare deveniseră din nou asemănătoare acelora care existaseră în timpul observărilor făcute de Wilkins şi O'Neill, pe porţiunea observată a Lunii nu se mai vedea nimic extraordinar. Dacă un asemenea pod o fi existat acolo sau nu, aceasta este o chestiune pe care nu e cazul s-o lămurim aici. Ceea ce interesează este faptul că dr. Wilkins a avut curajul să spună ceea ce a observat şi ţinîndu-se seama de prestigiul de care se bucură el, cei care l-au atacat şi criticat pe O'Neill n-au mai cutezat să continue.

La fel s-a întîmplat şi la 1 iunie 1954, cînd dr. H. Percy Wilkins, aflîndu-se într-un turneu de conferinţe prin ţară, zbura cu avionul de la Charleston, Virginia de Vest, la Atlanta, în Georgia. Pe la orele 10 şi 45 minute dimineaţa, dr. Wilkins aruncă o privire prin hubloul alăturat de locul unde stătea, în partea dinapoi a avionului bimotor Convair, şi avu surpriza de a zări, la circa două mile distanţă, două obiecte care zburau cu mare viteză, intrînd şi ieşind din nori. Potrivit celor semnalate de omul de ştiinţă, obiectele aveau o formă ovală, erau brunate arămiu şi aveau borduri ascuţite.

„Ele semănau perfect cu nişte farfurii metalice polisate ce reflectau lumina Soarelui în timp ce evoluau rapid în preajma norilor. Mai apoi, un al treilea obiect ieşi încet dintr-un nor imens, rămînînd în umbra acestuia fără să se mişte, ceea ce îl făcea mai întunecat decît celelalte. Curînd după aceea, se detaşă şi se cufundă într-un alt nor. După aproximativ două minute, primele două făcură aceeaşi manevră şi nu le-am mai văzut".

Cînd ateriză la Atlanta, dr. Wilkins declară ziariştilor că a văzut trei farfurii zburătoare şi că ele aveau un diametru cam de cincisprezece metri, fiecare.

Înoît, data viitoare, cînd veţi auzi un domn scund, plin de emfază, că afirmă ascultătorilor că nici un astronom profe-

sionist n-a văzut vreodată o farfurie zburătoare, aveți dreptul să-i rîdeți în față ; căci dovada e făcută, cu documente semnate care să o confirme, în sensul că Bonilla, Maunder, Halstead, Hess, Tombaugh și Wilkins nu numai că au văzut obiectele... dar nu s-au sfiit ca să și relateze ceea ce văzuseră... și încă să relateze în scris.

Unul dintre cele mai interesante cazuri de acest fel, privind tot un astronom de profesie, a fost acela al profesorului Bart Bok de la Observatorul de pe muntele Stromlo, Canberra, Australia.

Un jurnal din Melbourne publica la 30 mai 1963 un articol sub titlul :

TREI ASTRONOMI VĂD O FARFURIE ZBURĂTOARE

În articol se relata că dr. Bart Bok, o autoritate cu renume mondial în ceea ce privește Calea Lactee, și unul dintre principalii astronomi de la Observatorul de pe muntele Stromlo, împreună cu alți doi astronomi, dr. H. Gollnow și domnișoara M. Mowat, au observat un ciudat obiect strălucitor care a trecut, cu o noapte înainte, pe deasupra Observatorului astronomic. Cei trei astronomi îl descriau ca fiind circular, luminos, de culoare portocalie și deplasîndu-se cu o viteză prea mică ca să fie doar un meteor... În urma unui telefon dat la Direcția aviației civile, s-a aflat în mod categoric că în regiune nu exista nici un avion în zbor, în acel moment.

La sfîrșitul raportului prezentat de ei forurilor guvernamentale și presei, cei trei astronomi de profesie au adăugat următoarea încheiere :

„Orice a reprezentat, în mod categoric a fost fabricat de om".

În mod firesc, atunci apar o serie de întrebări :

Dacă astronomii n-au știut ce era obiectul, al cui era, sau de unde venea, sau unde se ducea, cum de au putut afla cine l-a fabricat ?

Desigur, n-au știut. Dar după ce lumea a aflat ceea ce ei văzuseră, și ziariștii au venit să ceară relații, astronomii au adăugat la raportul lor această afirmație, probabil ca să-i salveze de la ridicol, ceea ce ar putea constitui o souză.

În ziua următoare însă, la 31 mai 1963, ziarul „Hobart Mercury" (Tasmania) a dat la iveală „cheia" misterului :

Ziarul spunea că Forțele aeriene australiene [12] și-au reverificat evidențele zborurilor și au constatat că ceea ce văzuseră astronomii fuseseră două avioane cu reacție Vampire și un avion cu reacție de antrenament care efectuau „un zbor de antrenament obișnuit la altitudinea de 6 000 de metri".

Această revelație oficială ridică două întrebări :

Dacă Forțelor australiene ale aerului le trebuie douăzeci și patru de ore pentru a determina poziția avioanelor proprii, oare cît timp le-ar trebui ca să stabilească poziția avioanelor care ar invada teritoriul lor ?

Dacă un astronom de profesie n-a fost cu adevărat în stare să deosebească un obiect în formă circulară de trei avioane cu reacție zburînd la o altitudine de 6 000 de metri, cîtă încredere i s-ar putea acorda atunci cînd observă un obiect care se află la o distanță de patruzeci milioane de mile ?

[12] Royal Australian Air Force.

„Nu cunosc nici un raport privind apariția unei farfurii zburătoare care să nu poată fi atribuită unui balon obișnuit de observație".

Dr. Urner Liddel, Centrul de cercetări navale,
în revista „Look Magazine", februarie 1951.

„Pentru pînda aeriană în cadrul apărării continentului nord-american — MERINT — utilizați procedeul radiotelegrafic. Instalați posturi în sala de radio și pe punte. Semnalați avioane, dîre de condensație, submarine și Obiecte Zburătoare Neidentificate. Pentru a elibera circuitul, folosiți semnalul internațional de urgență".

„Operations Bulletin", publicat de Ministerul de Marină,
purtînd referința JANAP 146 ;
ilustrat cu două imagini de OZN
în formă de disc și de paletă.
Comunicat tuturor avioanelor forțelor navale
ale Statelor Unite.

2. RADIAȚIILE TERMICE

Nenumărați martori oculari din toate colțurile Pămîntului au relatat că animalele au dat semne de a fi sesizat, înaintea oamenilor, prezența Obiectelor Zburătoare Neidentificate. În genere, astfel de susțineri au fost respinse, fiind socotite exagerări sau simple presupuneri făcute pe parcurs spre a da mai mult farmec unei povestiri bizare. Recunoscîndu-se însă că totuși a intervenit în mod neîndoielnic și o perturbație electromagnetică în timpul apariției OZN-urilor, aceasta a determinat în cele din urmă să se treacă la o cercetare științifică atît în acest domeniu, cît și în altele. Or, noi știm astăzi că animalele „percep" în mod sigur undele electromagnetice și că această facultate a lor este mai ascuțită decît la oameni, care de asemenea le „percep" mai mult sau mai puțin.

În cazul de la 1897 din Le Roy, Kansas, cultivatorul a fost trezit de agitația stîrnită printre vitele sale. La 21 ianuarie 1953, la Conway, Carolina de Sud, un fost ofițer informator al Forțelor Aeriene, Lloyd C. Booth, se întorcea acasă la părinții săi, pe la ora unu după miezul nopții, cînd auzi porcii guițînd în spatele șurei tatălui său și caii lovind cu copitele în boxele lor. El a raportat autorităților că în urma investigării sale, a descoperit un OZN în formă de disc planînd la mică înălțime pe deasupra unui pîlc de copaci de dinapoia șurei. El a mai declarat că s-a dus sub acel obiect, de unde a tras mai multe gloanțe cu o pușcă de 0,22 țoli, dintre care unele lovindu-l, înainte ca obiectul să fi putut să se îndepărteze, au provocat zgomote ce au putut fi auzite. În urma acestei relatări, militarii au organizat o cercetare minuțioasă a locului, folosind aparatură electronică de detectare a metalelor și încercînd să găsească gloanțele trase, care au putut să cadă în cazul în care n-au izbutit să străpungă OZN-ul. Rezultatul n-a fost comunicat.

În cazul cu totul neobișnuit de la Kelly, Kentucky, în așa-numita afacere Hopkinsville, atenția oamenilor — care au tras asupra a ceea ce au numit ființe umanoide — a fost atrasă la început de lătratul furios al câinilor (relatarea de la p. 131).

Mai recent, în localitatea Exeter, din New Hampshire, în cazul petrecut la 3 septembrie 1965, ofițerii de poliție au auzit, înainte de a fi văzut OZN-ul, larma cailor dintr-un grajd vecin, care nechezau și dădeau nervoși din copite.

Multe persoane au declarat că au „simțit" prezența sau apropierea OZN-ului, printr-un fel de intuiție ; o investigație recentă a profesorului Clyde E. Ingalls de la Universitatea Cornell arată că astfel de „intuiții" au suport științific.

Profesorul Ingalls afirmă următoarele în legătură cu capacitatea de a „percepe" undele electromagnetice :

„Aceasta pare să se datorească unei stimulări directe a sistemului nervos, care are loc probabil în creier, ocolind astfel urechea și alte elemente asociate cu procesul auditiv".

În experiențele sale cu oameni, profesorul s-a folosit de un fascicul radar perfect controlat, cu scopul de a evita vătămarea posibilă a ochilor, creierului sau a altor părți ale corpului. Ecranînd cu grijă undele radar astfel încît să nu poată influența procesul auditiv al urechii, profesorul Ingalls a reușit să demonstreze că detectarea „sunetului" avea loc în creier. Interesant a fost faptul că toate persoanele supuse experiențelor au relatat că „țiuitul" li se părea că provine dintr-un loc situat cam la un metru deasupra capului, distanță care a variat puțin de la o persoană la alta.

În continuare, experiențele au dezvăluit faptul că aptitudinea de a percepe prezența acestei oscilații radar se situează deasupra frunții, nefiind deci amestecată cu procesul normal al auzului și că este vorba, potrivit celor afirmate de profesorul Ingalls, de „un efect cu bandă largă".

În luna august 1965, niște prieteni de-ai mei, cu doi copii mici, se aflau într-o mașină decapotabilă la un teatru în aer liber.

Deodată, aproape în același moment, copiii strigară că ei aud niște „albine". Părinții n-auzeau nimic, încît puseră aceasta pe seama imaginației. Copiii însă stăruiau că ei aud totuși „albinele". Apoi și tatăl lor le auzi. Întorcîndu-se spre a vorbi

copiilor, el văzu un OZN apropiindu-se, zburînd la o foarte mică altitudine; avea forma unui disc biconvex și în împrejurul său un șir de mici lumini care se aprindeau și se stingeau cu intermitență. Împreună cu multe alte persoane care se aflau în acel loc și în același timp, prietenii mei văzură acest obiect planînd pe deasupra capetelor lor la o înălțime de circa treizeci de metri, fără nici un zgomot, cu excepția unui zumzet care se atenua pe măsură ce obiectul se îndepărta. Mama nu-l auzi de loc, dar tatăl și cei doi copii l-au auzit perfect, ca și alți martori care mi-au vorbit de același incident. De fiecare dată cînd am întrebat dacă a fost vreun sunet în timpul apariției, toți cei care au răspuns afirmativ l-au descris ca pe un bîzîit de albine sau de viespi. A fost și o excepție : un martor mi-a spus că a auzit un sunet care-i amintea de o „clemă angrenată în ventilatorul unui aspirator de praf".

S-a vorbit mult la timpul său (1948), că Thomas Mantell, căpitan aviator, care a murit în cursul urmăririi unui OZN deasupra localității Kentucky, a transmis prin radio că a simțit efecte termice neobișnuite în timp ce se apropia de obiect. Nu știu dacă acest lucru este exact. Unul dintre operatorii radar care a asistat la urmărirea fatală mi-a declarat că Mantell i-a transmis într-adevăr acest lucru. Un alt operator radar l-a dezmințit. Nu se pomenește nimic despre această transmisie în comunicatul dat publicității de Forțele Militare Aeriene, pe atunci cu mai puțină experiență în acest domeniu. În lipsa unei confirmări certe, cred că trebuie să înlăturăm acest caz din analiza ce o facem, considerînd cazul „interesant, dacă-i adevărat ; posibil, dar nedovedit".

Fără îndoială, faptul va continua și în viitor să fie comentat în toate rapoartele care vorbesc despre moartea neașteptată a căpitanului Mantell.

Mulți dintre martorii pe care personal i-am întrebat cu privire la OZN-urile ce le-au văzut, s-au referit și la zumzetul acestora și la efectul radiațiilor lor termice.

Printre ei a fost și un grup de patru tineri, care, în 1956 au relatat poliției din Bloomington, statul Indiana, că pescuiau într-o carieră de piatră părăsită, situată în partea de nord-vest

a acelui oraș, și că pe la ora 3 dimineața au fost treziți de un zumzet însoțit de o lumină albă orbitoare. Au sărit la timp în picioare spre a vedea un obiect circular de o culoare albă, orbitor de strălucitoare, trecînd foarte încet pe deasupra lor. Obiectul era atît de luminos încît orbiți de strălucirea acestuia, n-au putut să-i distingă forma. El a traversat cariera în care ei pescuiau și a coborît încet printre niște sicomori [1] aflați în apropierea stației de exploatare a carierei. Tinerii au alergat în jurul carierei, avînd însă permanent clădirea stației între ei și lumina orbitoare. Cînd au căpătat destul curaj încît să se aventureze pe șinele de cale ferată întinse de-a lungul stației, ei au putut să constate că obiectul se afla doar la aproximativ cincisprezece metri deasupra solului, situîndu-se exact deasupra macazului a două șine de cale ferată, la distanță de vreo treizeci de metri de stație. Tinerii au simțit ceva cald cînd îi atinse lumina, însă nu s-a produs nici un zgomot cît timp obiectul s-a aflat în aer, planînd. După cîteva minute, obiectul scoase un scrîșnet puternic, urmat de un zumzet, sau „bîzîit" cum l-au numit doi dintre acei tineri, după care se ridică la verticală pînă cînd nu se mai văzu. Cei patru tineri alergară toți de îndată la postul de poliție, situat la vreo trei kilometri, ca să relateze ceea ce văzuseră.

Am stat de vorbă cu ei, cînd de altfel m-au condus la fața locului, a doua zi după ce relataseră cazul la poliție. Acolo am aflat că paznicul de noapte de la stație văzuse atît obiectul cît și pe acei tineri, dar nu raportase nimic despre asta de teama de a nu apărea ridicol. Am mai constatat că, în locul despre care tinerii afirmau că pe acolo obiectul planase pe deasupra șinelor, copacii erau pîrjoliți în părțile dinspre luminiș, nu însă și în celelalte părți. Frunzele care fuseseră expuse căldurii, dacă firește trecuse pe acolo un obiect așa cum îl descriseseră tinerii, erau ofilite și se uscau.

Oare aceasta s-ar fi putut datora căldurii emanate de locomotiva care mișca vagoanele pentru transport spre și de la șantier? Paznicul declară că nu era posibil, din moment ce stația își suspendase exploatarea de cîteva luni, și arătă de

[1] O specie de smochin. — *N. T.*

altfel că rugina de pe șine confirma în mod vădit cele ce spusese [2].

La 1 iulie 1954, la amiază, radarul de la baza forțelor aeriene din Griffiss, în nordul statului New York, a captat un semnal ciudat — unul reflectat de vreun avion care se apropia de această bază sau din împrejurimile sale. Pe dată s-a procedat la verificarea uzuală, dar nici un avion nu se afla în regiune. Atunci, a decolat imediat un avion cu reacție Starfire F-94, care a fost dirijat de turnul de control spre obiectul necunoscut, în timp ce operatorul radar așezat în fotoliul din spate al avionului urmărea pe ecranul radarului semnalul reflectat. La mai puțin de două minute de la decolare, pilotul avionului de vînătoare reperă obiectul, scînteietor, în formă de disc, aflîndu-se la peste o mie de metri deasupra avionului. Pilotul își cabră avionul, acceleră și se îndreptă vertiginos spre obiectul necunoscut.

Nimic nu interveni pînă în momentul în care operatorul radar aprinse emițătorul său radio și începu să invite obiectul necunoscut să se identifice.

Intervalul ce-i separa se reducea cu iuțeală.

Obiectul necunoscut deveni foarte vizibil. Stătea nemișcat.

Brusc, motorul avionului cu reacție se opri, fără ca în prealabil să fi manifestat această tendință. În acel moment, carlinga avionului deveni un adevărat iad. Pilotul remarcă faptul că avertizoarele nu semnalau de loc izbucnirea vreunui incendiu, dar cu toate acestea, povesti el mai tîrziu camarazilor săi, totul se petrecuse ca și cum suflul unei lămpi de lipit l-ar fi izbit drept în față. El începu să avertizeze baza, dar își dădu repede seama că nu mai avea timp ; îi ordonă operatorului radar să sară cu parașuta, iar cîteva secunde mai tîrziu el simți șocul în momentul în care tovarășul său părăsi avionul în pană. Pe jumătate orbit și sufocat, pilotul se catapultă și el din avion, avînd parașută, și în timp ce se afla pe spate, mai avu timpul să arunce o scurtă privire asupra OZN-ului, care era imens și circular ; pilotul se rostogoli apoi și căzu pe sol.

[2] După două zile de la relatarea incidentului, poliția din Bloomington dispuse ca tinerii implicați în acest caz să fie examinați de un psihiatru de la Universitatea din Indiana. Psihiatrul comunică poliției că nu poate explica ce anume văzuseră tinerii, dar este ferm convins că ei au fost de bună credință în relatarea celor întîmplate.

Amîndoi aviatorii ajunseră nevătămaţi cu paraşutele la sol, aterizînd în apropiere de localitatea Walesville, statul New York. Avionul lor se prăbuşi ca un trăsnet, sfărîmîndu-se şi lovind un automobil şi două case. În acest accident au murit doi adulţi şi doi copii.

Înainte ca militarii să fi avut timpul să le interzică orice comentarii, aviatorii au relatat cele întîmplate civililor care alergaseră să-i ajute. De îndată ce ofiţerii Forţelor Aeriene au ajuns acolo, aviatorii n-au mai făcut în public nici o declaraţie. Din fericire pentru mine, unul dintre cei care s-a aflat cel mai bine plasat ca să afle amănunte este un bun prieten al meu, acum în afara razei de acţiune a cenzurii Pentagonului [3].

Numeroase rapoarte făcute în urma apropierii de OZN-uri au scos în evidenţă acelaşi efect al radiaţiilor termice semnalat în cazul de la Walesville.

Căpitanul Jean V. de Beyssac a fost pilotul şef al unui avion cargo C-46 al companiei Varig Airlines care decolă de la Porto Alegre spre Sao Paulo [4] în noaptea de 3 noiembrie 1957. El urcă pînă la altitudinea de 2 300 metri cu avionul său bimotor şi se menţinu la această altitudine, deasupra unui strat de nori discontinui.

Către ora 1 şi 30 minute în dimineaţa de 4 noiembrie, pilotul zări o lumină roşie ciudată sub avion şi cam în partea stîngă a acestuia. El spuse copilotului său să se aplece şi să privească o adevărată farfurie zburătoare. Copilotul se aplecă şi privi, după care amîndoi făcură haz de această mică glumă... dar nu pentru multă vreme. Cîteva clipe mai tîrziu, cînd de Beyssac privi în jos, în stînga sa, zări acelaşi obiect roşu care se apropia cu iuţeală. El începu să vireze spre obiect, însă *acesta reacţionă mai rapid şi se îndreptă vertiginos spre avion.* Înainte ca de Beyssac să poată să efectueze vreo schimbare esenţială în manevrarea avionului său, obiectul, devenit de un roşu aprins, ajunsese deja foarte aproape. Apăru un puternic

[3] Maiorul Donald Keyhoe, director la NICAP, spune că un mare OZN argintiu a fost semnalat mai tîrziu, în aceeaşi zi, din mai multe localităţi din această parte a statului New York, dar că nici un avion n-a mai fost trimis să-l intercepteze, probabil din cauza tragicului accident de la Walesville.

[4] Remarcaţi coincidenţa evenimentului cu aterizarea de la Levelland, care a avut loc la 2—3 noiembrie şi care a marcat începutul marelui val de apariţii de OZN-uri din 1957.

miros, ca de ceva ars, dar indicatoarele de incendiu nu înregistrau nimic anormal. Deodată, lumina roşie a obiectului începu să slăbească. O verificare sumară dezvălui că emiţătorul radio, generatorul motorului din dreapta şi sistemul aerian de reperare a direcţiei arseseră toate. Căpitanul de Beyssac se grăbi să facă cale întoarsă, şi readuse avionul la Porto Alegre, doar cu un motor. Acolo el făcu un raport complet scris cu privire la ciudata întîlnire, pe care şi copilotul îl contrasemnă ; după aceea, a declarat ulterior, „am plecat acasă şi m-am îmbătat".

Acesta a fost al doilea caz în mai puţin de trei luni în care echipajul unui avion Varig a raportat despre o întîlnire cu un OZN. La 14 august 1957, pe la orele 9 seara, unul dintre avioanele cargo C-47 ale companiei Varig a decolat din Porto Alegre cu destinaţia Rio de Janeiro. La comanda acestuia se afla căpitanul Jorge Araujo şi copilotul său Edgar Soares, amîndoi cu mulţi ani de serviciu în profesia lor. Zburau cu viteza de 250 kilometri pe oră, pe deasupra unui strat de nori la altitudinea de 1 700 metri, avînd vizibilitate perfectă. La un moment dat, ei văzură în stînga lor, puţin înapoi şi dedesubt, un fel de obiect strălucitor. Cîteva secunde mai tîrziu, obiectul trecuse în faţa lor şi departe în dreapta — o manevră care a necesitat o viteză fantastică — după cum au remarcat aviatorii.

Apoi obiectul s-a îndreptat cu toată viteza spre avion.

În raportul lor scris asupra incidentului, amîndoi aviatorii, cît şi alţi trei membri ai echipajului, l-au descris ca pe un obiect în formă de disc, cu o cupolă aplatisată deasupra.

În momentul în care OZN-ul s-a apropiat de avion, luminile cargoului aproape s-au stins, motoarele dădeau rateuri iar radio-receptorul nu mai funcţiona. Cîteva secunde mai tîrziu — secunde pline de încordare pentru echipaj, după cum acesta a mărturisit-o — OZN-ul a pătruns în nori şi sistemele electrice ale avionului au revenit la normal.

Acest raport a făcut mare vîlvă nu numai în Brazilia, ci şi în toată America de Sud. Iar cînd un alt incident asemănător se ivi căpitanului de Beyssac, pe un alt avion al companiei Varig, în noiembrie, compania dădu dispoziţii ca piloţii să se abţină de a mai comunica oricui despre asemenea întîlniri, în afara oficialităţilor companiei.

Efectul radiaţiei termice semnalat la Walesville, statul New York, a fost mai intens decît în cazurile ce le-am examinat

ale avioanelor companiei Varig, dar a fost adesea menționat și nu totdeauna numai în legătură cu avioane.

Unul dintre aceste „incidente termice" riguros verificat a avut loc în Brazilia, în aceeași noapte în care s-a petrecut incidentul deconcertant al căpitanului de Beyssac.

De fortul din Itaipu al armatei braziliene s-a apropiat o sferă strălucitoare, de culoare galben-portocalie, care a planat pe deasupra fortului. O santinelă făcu greșeala să iasă afară, de unde putea să aibă o mai bună vedere a acestui obiect ciudat, care devenise extrem de strălucitor. După ce privi obiectul un minut sau două, el chemă o altă santinelă să-i arate spectacolul. Obiectul începu să coboare tot mai jos, „deplasîndu-se încet prin aer", pînă cînd santinelele fură cuprinse de teamă. Ele dădură alarma, chiar în momentul în care rețeaua electrică intră în pană, încît întunericul cuprinse întreaga bază. Pînă să se restabilească ordinea și să se pună în funcțiune sursa electrică de rezervă, OZN-ul a dispărut ; după care totul reveni la normal.

Cele două santinele care stătuseră în raza de acțiune a OZN-ului au suferit arsuri grave, trebuind să fie internate în spital. Oficialitățile au introdus imediat măsuri de cenzură cu privire la incident ; în zadar însă, căci sute de persoane de la bază, inclusiv personalul spitalului erau la curent cu cele ce se întîmplaseră, și fiind la curent, firește că au vorbit.

La 6 noiembrie, eu însumi am făcut o anchetă cu privire la unul din aceste cazuri de „arsuri", în cursul acelei săptămîni nemaipomenite din 1957.

René Gilham, un tînăr metalurgist care lucra la uzina din Terre Haute, locuia cu soția și copiii săi la intrarea în mica localitate Merom, statul Indiana, la circa patruzeci de kilometri sud de Terre Haute.

În timp ce Gilham luă masa de seară, un copil al unui vecin intră și insistă pe lîngă copiii lui Gilham să vină repede afară și să privească o stea ciudată pe cer. Copiii alergară și au fost atît de impresionați de ceea ce au văzut, încît la rîndul lor îndemnară pe părinți să iasă din casă și să se uite.

Ar putea oare într-adevăr acesta să fie unul dintre acele obiecte ciudate despre care s-a vorbit atît de mult la radio, cît și în presă, în zilele precedente ? Gilham și soția sa se duseră după copii în stradă, în fața casei lor. Familia care locuia peste

drum, era deja afară. Cu toţii văzură un obiect circular care stătea nemişcat pe cer, deasupra lor, la o altitudine de 60—90 metri. Gilham şi vecinii săi apreciară că obiectul avea un diametru de cel puţin 9 metri, dar nu mai mare de 12 metri. Nici unul dintre martorii acelui mic grup n-a auzit vreun zgomot provenind de la obiect, nici chiar zumzetul adesea semnalat anterior.

Cînd fasciculele strălucitoare de lumină albăstrie începură să fie proiectate în jos din centrul obiectului, familia vecină hotărî că era timpul să se retragă. Doamna Gilham sugeră ca şi ei să se întoarcă în casă. Gilham rîse însă, şi-i spuse : „ia copiii şi du-i înăuntru. Vreau să văd acest obiect".

El rămase acolo circa zece minute, sub acţiunea fasciculului de lumină albăstruie care se aprindea şi se stingea periodic, la fiecare o jumătate de secundă. După care, povesti el: „Obiectul ţiui ca şi un electromotor de mare viteză, şi plecă".

Aceasta a avut loc într-o miercuri, noaptea. Joi n-a simţit nici o jenă, dar vineri faţa-i începu să se umfle şi pielea să-i fie iritată. Sîmbătă, roşeaţa şi umflătura feţei şi a creştetului capului deveniseră aşa de supărătoare, încît merse la doctor ; doctorul Joseph Dukes îl trimise la spitalul din Sullivan, statul Indiana, pentru tratament. El a fost tratat acolo şi trimis acasă la cîteva zile, după ce a fost interogat de ofiţeri ai Forţelor Aeriene care l-au sfătuit totodată să nu vorbească cu civilii despre cele întîmplate. Din fericire, şi cu această ocazie ei interveniseră prea tîrziu.

Doctorul Joseph Dukes din Dugger, statul Indiana, mi-a declarat că arsurile de care suferea Gilham erau asemănătoare arsurilor cauzate de o expunere prelungită la acţiunea radiaţiilor unei lămpi electrice de sudat. Or, Gilham a afirmat că de trei săptămîni nici nu s-a apropiat de o lampă şi nici de altceva care ar fi putut să-i producă arsuri, cu excepţia acelei lumini intermitente a OZN-ului. Ca să nu-mi scape vreun amănunt, l-am verificat şi la locul său de muncă, unde mi s-a confirmat ceea ce Gilham îmi spusese, cum de altfel au repetat şi alţi doi oameni care lucrau cu el acolo.

Gilham şi-a revenit complet de pe urma efectelor acelui neobişnuit incident. El a avut mai mult noroc decît cele două

santinele de la Itaipu, care au fost supuse unei spitalizări de mai lungă durată, iar una dintre ele a rămas cu urme grave de arsuri. Potrivit ultimei ştiri (1959), amîndouă santinelele şi-au reluat lucrul, dar pe nici una n-a mai interesat-o să privească vreun OZN.

Monumentala lucrare editată de NICAP cu privire la fenomenul OZN, *The UFO Evidence*, citează la p. 97 numeroase cazuri de efecte termice. Două dintre ele s-au produs în 1954 în Franţa; în ambele cazuri este vorba de frunzişuri veştejite de căldură. Un altul, „un puternic efect termic şi electromagnetic" a avut loc în mai 1958, la San Carlos, în Uruguay. Acesta s-a produs în după-amiaza zilei de 5 mai, pe la orele 3 şi 40 de minute, cînd un vechi şi experimentat pilot, Carlos Rodriguez, zburînd la bordul unui avion cu un singur motor în apropierea Bazei navale de la Curbelo a observat un obiect intens strălucitor, în formă de disc, apropiindu-se de avionul său. Obiectul a ajuns la vreo 600 metri de el, după care părea că s-a oprit, avînd o perceptibilă mişcare de balansare. Deodată, căldura în avion deveni insuportabilă. Rodriguez lăsă în jos ferestrele, apoi îşi scoase jacheta, dar pînă la urmă fu obligat să deschidă şi portiera avionului ca să poată suporta căldura. O clipă mai tîrziu, OZN-ul se îndreptă spre mare, lăsînd în urma sa o dîră fină de vapori.

Alte cazuri citate de publicaţia editată de NICAP semnalează afecţiuni ale ochilor, arsuri, efecte radioactive, paralizii parţiale, temporare şi diferite forme de tulburări fiziologice. Într-un mare număr de cazuri, în care oamenii au dat de OZN-uri aflate pe sol, obiectele s-au grăbit să plece cu mare viteză de acolo, ca şi cum ar fi ţinut să evite contactul cu orice fiinţe umane. Acest lucru a fost atît de des semnalat, încît eşti tentat să crezi că echipajele acestora cunosc primejdia ce o reprezintă pentru oameni, şi par să evite a le produce inconveniente inutile.

Efectul radiaţiilor termice ale OZN-urilor a fost bine stabilit prin intermediul martorilor demni de încredere, cît şi prin cazuri riguros verificate, ivite în multe părţi ale lumii şi în condiţii variate. Perturbaţia electromagnetică ce însoţeşte atît de des acest fenomen, este de asemenea binecunoscută, şi, ca în

iulie 1965, a fost confirmată prin teste ştiinţifice la care a fost supusă (amănunte la p. 212).

Caracteristicile efective ale OZN-urilor sînt, în raport cu nivelul aparatelor noastre de zbor, de-a dreptul fantastice — în viteză, în maniabilitate şi în ceea ce priveşte siguranţa de funcţionare. Dar nu sînt perfecte — au şi ele neajunsurile lor — iar în unele cazuri ne-au dovedit-o.

În cursul unei conferințe de presă a Forțelor Militare Aeriene, care a avut loc la Washington, D.C., generalul Samford a explicat că OZN-urile nu sînt nimic altceva decît „fenomene atmosferice".

29 iulie 1952.

„Anchetatorii în probleme privind OZN-urile, trimiși de bazele aeriene, vor trebui să fie echipați cu binocluri, aparate fotografice, contoare Geiger, lupe și conteinere în care să pună eșantioane".

Ordin al Inspectorului general
al Forțelor Militare Aeriene,
transmis comandanților bazelor
aeriene, la 24 decembrie 1959.

3. CIOCNIRI ÎN AER

Ar fi prea mult să ne așteptăm din partea forurilor oficiale ca acestea să admită că un avion a lovit — sau că a fost lovit — de un OZN. O asemenea recunoaștere oficială ar nărui, desigur, toți anii de cenzură. Încît, atunci cînd examinăm listele cu evidența incidentelor din categoria sus-menționată, trebuie, ca de obicei, să întemeiem concluziile noastre pe depozițiile martorilor oculari, contînd pe buna lor credință.

Într-o noapte furtunoasă din 1953, un mare avion cu reacție, Comet, de fabricație britanică, a decolat de pe aeroportul Dum-Dum, de la Calcutta. Timp de cîteva minute legăturile radio au fost normale, deși marele avion se apropia de un front de furtună ; apoi tăcere de mormînt.

Primul anchetator care ajunse la locul tragediei a fost un om cu mare experiență în acest gen de anchete. El a examinat epava, după care făcu presei următoarea declarație : „Avionul Comet a lovit în zbor vreun obiect solid și greu". Dat fiind că aceasta s-a întîmplat în luna mai 1953, cînd apariții de OZN-uri erau semnalate mai pe tot globul, enigmatica sa declarație a avut o largă publicitate.

Citatul de mai sus este reprodus după știrile agenției United Press.

Această îngrijorătoare și tulburătoare declarație a fost de îndată negată de autoritățile britanice, *înainte chiar ca alți anchetatori să fi examinat epava la fața locului.* Potrivit celor afirmate de aceste autorități, avionul a fost „probabil" lovit de trăsnet, ori a fost sustras controlului pilotului de un vîrtej excepțional de aer. Explicația oficială dată ulterior a fost aceea că avionul s-a prăbușit în urma unui incendiu izbucnit în circuitul electric de la coada avionului.

Împrejurarea care a condus la concluzia primului anchetator a rămas astfel nelămurită : o mare parte a epavei (printre care

părți ale porțiunii frontale superioare ale cabinei principale) a fost azvîrlită la o distanță apreciabilă de corpul principal al acesteia. Modul cum ar fi putut un incendiu de la coada avionului să fi tăiat în aer partea superioară a compartimentului pilotului rămîne una din cele mai misterioase fațete ale acestei tragedii, în afară de cazul că primul anchetator a avut dreptate [1].

O întîmplare petrecută la 19 octombrie 1953, zece minute după miezul nopții.

Un avion DC-6 de pasageri al companiei American Airlines, pilotat de căpitanul J. L. Kidd, părăsise cu cincisprezece minute mai devreme aeroportul de la Philadelphia și se îndrepta spre Aeroportul Național din Washington, D.C.

Avionul, avînd patru motoare, zbura la o altitudine de 2 400 metri. Nori dispersați, lumina strălucitoare a Lunii, deci nimic îngrijorător de semnalat. Avionul se apropia de Barajul Conowingo, de pe rîul Susquehanna. Departe, la dreapta, la vreo 50 de kilometri, luminile orașului Baltimore luceau ca un enorm giuvaer în ceață.

Primul a fost copilotul care a văzut un obiect lucitor, pe care sclipea lumina reflectată a Lunii cînd aceasta intra și ieșea din pîlcul rarefiat de nori. Nu semăna cu un avion. Nici nu acționa ca un avion. Nu avea nici lumini de poziție, cerute de regulile de zbor.

[1] Fără nici o legătură evidentă cu OZN-urile, deși interesant pentru alte motive, a fost cazul avionului britanic Comet care a explodat deasupra Mediteranei, în apropiere de Marsilia. Din fericire pentru anchetatori, au putut fi recuperate porțiuni ale avionului ce au fost găsite pe fundul puțin adînc al apelor.

Atitudinea oficială față de acest dezastru amintește de precedentul accident Comet. După un examen îndelungat al resturilor avionului s-a comunicat că acesta a explodat din cauza unor deficiențe constructive în partea superioară a hublourilor, care au fisurat la mare altitudine în urma presurizării din cabina de pasageri. Răstimpul lung pînă cînd s-a ajuns la această concluzie se poate să fi fost impus tocmai ca publicul să fie lăsat să aștepte și astfel să uite că examinarea corpurilor victimelor a dovedit, potrivit anchetatorilor francezi, faptul deconcertant că pasagerii au fost victimele unei explozii care a făcut ca bucăți de metal să pătrundă, venind din jos, în corpurile lor, cu alte cuvinte că la origine a fost o explozie produsă sau în exteriorul avionului, sau în interiorul acestuia, dar imediat dedesubtul pasagerilor. Deși constatările franceze, în urma examinării cadavrelor, au fost net contradictorii cu comunicatul oficial britanic (o implozie, în opoziție cu o explozie), comunicatul britanic a rămas necontestat, iar constatările franceze nemodificate.

„Este ceva ciudat aici !" spuse copilotul.

Căpitanul Kidd reduse viteza. Obiectul nu se deplasa, ci plana nemişcat în lumina Lunii. Avionul DC-6 se apropia repede de el.

„Aprinde farurile de aterizare !" spuse pilotul.

Copilotul răsuci comutatorul şi ambele lumini alb-strălucitoare de aterizare ţîşniră din faruri spre obiect.

Un fascicul alb-orbitor de lumină ţîşni la rîndu-i de la obiect, în direcţia avionului. Kidd îşi dădu seama că obiectul se precipita acum spre avion. Nu mai era vreme să previnâ pasagerii, nici timp pentru orice altceva decît pentru lucrul pe care căpitanul Kidd îl şi făcu : împinse maneta înainte şi avionul evoluă în picaj, drept în jos. Pasagerii, care nu erau asiguraţi în fotolii cu centuri de siguranţă, fură aruncaţi în sus, întrucît picajul făcea parte dintr-un luping invers.

La 1 500 metri, Kidd scoase avionul din picaj, iar pasagerii. plutind în aer, căzură în fotoliile lor sau între ele. Pilotul intră în legătură cu Aeroportul Naţional şi-i relată incidentul ; i se răspunse că nici un avion nu se afla în zonă şi se mai adăugă că atunci cînd avionul va ateriza, va fi aşteptat de personal medical.

A doua zi, într-una din ediţiile ziarului „Washington Post" apăru ştirea cu privire la acest înfricoşător incident : O *coliziune abia evitată.* Articolul menţiona că la aterizare se aflau ambulanţe ca să transporte răniţii la spitale, dar că primul ajutor a fost suficient. Direcţia aviaţiei civile (CAB) [2] mi-a confirmat în aceeaşi dimineaţă incidentul, însă a refuzat să adauge ceva la ceea ce ştiam. Era vorba de un gen de lucruri cărora liniilor aviaţiei comerciale nu le place să le facă publicitate, de un gen de lucruri cărora Pentagonul le refuză publicitatea.

De fapt, era doar unul dintr-un mare număr.

La 14 aprilie 1954, zborul 193 al companiei United Airlines se desfăşura pe un itinerar obişnuit, de-a lungul coastei Californiei. Avionul care executa acest zbor se afla deasupra localităţii Long Beach, puţin înainte de miezul nopţii. Deodată ieşi din bezna nopţii un obiect care era cît pe-aci să lovească avionul comandat de căpitanul J. M. Schidel. El a arătat mai tîrziu în raportul său că obiectul — orice a fost — n-avusese

[2] The Civil Aeronautics Board.

lumini de poziție înainte de a se fi găsit față în față cu avionul. Apoi o lumină roșie strălucitoare a țîșnit din partea obiectului, aflat în dreapta lui Schidel. O clipă, pilotul crezu că era să se ciocnească. El trase înapoi, smucind, de manetă, încît avionul și-a schimbat brusc direcția, urcînd la verticală. O stiuardesă aflată în oficiu a fost izbită și și-a zdrobit glezna. Un pasager, G. Barber, din North Hollywood, a fost trîntit jos atît de violent în spațiul dintre fotoliile avionului, încît și-a fracturat piciorul stîng. Alți pasageri, surprinși de manevră, au fost trîntiți și s-au ales cu zgîrieturi și vînătăi, dar nimeni n-a avut vreo leziune mai gravă.

Raportul oficial al Direcției aviației civile consemna numai faptul că avionul a fost cît pe-aci să lovească „o navă neidentificată" la altitudinea de 1 500 metri, pe timp senin, deasupra Long Beach-ului. Însă descrierea obiectului făcută de pilot și copilot confirmă pe deplin că ceea ce era să-i lovească, n-a fost un avion clasic.

În dosarele Comisiei naționale pentru investigația fenomenelor aeriene (NICAP) din Washington, există un raport special cu privire la un ciudat incident care a făcut mare vîlvă la începutul anului 1957.

Zborul 257 al companiei Pan American a fost efectuat de un avion Douglas DC6A care se ducea de la New York City la San Juan, Porto Rico.

La ora 3 și 30 minute dimineața, zburînd la vest de itinerarul său obișnuit, ca să evite o furtună, căpitanul Matt Van Winkle se găsea cam la 240 kilometri est de Jacksonville, statul Florida, cînd a fost surprins de un fascicul foarte strălucitor de lumină albă, apărut în dreapta sa și *dedesubtul avionului.* Obiectul de la care provenea lumina avea un contur bine definit, pe care Van Winkle îl distinse în timpul fracțiunii de secundă cînd el făcu ceea ce era normal să facă — trase cu putere de mansă, iar avionul urcă drept la verticală, spre a evita o ciocnire. Pasageri, sacoșe, valize, inevitabilele reviste, cutiile cu mîncare, stiuardesele și copilotul (care era atunci în cabină) — toți au fost precipitați unii peste alții în aer, în timp ce Van Winkle se străduia să repună avionul sub control. Numeroși pasageri au fost răniți ; la aeroportul din San Juan, avionul era așteptat de ambulanțe.

Alte patru echipaje de avion, care se aflaseră în aceeași zonă, au văzut același obiect sau unul asemănător la interval

de cîteva minute de incidentul semnalat de avionul companiei Pan American. Cu toţii l-au descris ca pe un obiect lucitor, avînd în faţă un far cu lumină strălucitoare, şi o lumină roşiatică sau un „eşapament", în partea dinapoi.

„Explicaţia" oficială a asigurat presa că Van Winkle a văzut doar o stea căzătoare, adică un meteorit. Aceasta se poate însă uşor exclude, prin simplul fapt că el a văzut obiectul *sub orizont*, după cum a declarat cel puţin unul dintre celelalte echipaje de avion care au semnalat în aceeaşi dimineaţă apariţia unui OZN. Mulţumită anchetei prompte şi minuţioase, făcută de Organizaţia pentru cercetarea fenomenelor aeriene (APRO) [3], care şi-a publicat raportul în „Buletinul" său din luna mai 1959, dispunem de amănunte preţioase cu privire la un incident militar de acelaşi gen.

La 1 aprilie 1959, orele 7 şi 44 de minute, sosi primul semnal al tragediei, un mesaj radio trimis de la un avion C-118 cu patru persoane la bord, care decolase la ora 6 şi 30 minute dimineaţa de la baza forţelor aeriene McChord Field, din Tacoma, statul Washington. „Am lovit ceva — sau ceva ne-a lovit". După cîteva secunde de tăcere chinuitoare, pilotul strigă: „Mayday ! Mayday !" — semnal de pericol, în orice limbă. A urmat imediat un ultim şi fatal strigăt: „Acesta-i !... Acesta-i !"

Marele avion de transport se izbi de crestele versantului unui munte, între Sumner şi Orting. N-au rămas supravieţuitori, iar poliţia militară a înconjurat imediat regiunea, pentru a-i ţine pe civili departe de locul accidentului.

Reprezentanţii de la APRO au putut totuşi să găsească numeroşi martori care au văzut avionul cu puţin înainte de catastrofă. Toţi martorii au văzut două obiecte portocalii sau gălbui urmărind de aproape avionul C-118. Pe inserate au fost semnalate alte obiecte asemănătoare, în mai multe locuri din aceeaşi regiune. Baza forţelor aeriene de la McChord anunţase presa că obiectele luminoase erau doar nişte parașute luminoase, lansate în cadrul unor exerciţii efectuate la Fort Lewis, situat în apropiere. Însă şeful serviciului de informaţii de la Fort Lewis a declarat că *nici o activitate de acest fel n-a avut loc în acea noapte.*

[3] Aerial Phenomena Research Organization.

În această afacere, este probabil că cele mai bizare fapte au fost următoarele :

1. Au fost aduse repede trupe de la Fort Lewis ca să înconjure regiunea. Alți militari au fost trimiși să stea de vorbă cu localnicii din preajma locului accidentului și să-i prevină să nu vorbească nimic în legătură cu accidentul.

2. Pilotul comunicase prin radio că avionul a fost lovit de ceva, sau că a lovit ceva. O parte din coada avionului, a fost smulsă, fiind găsită mai tîrziu, în munți, pe versantul nordic al Muntelui Ranier, la cîțiva kilometri de locul catastrofei.

Primele așa-numite „farfurii zburătoare" apăreau ca niște nave în formă de disc, neprevăzute cu lumini de poziție, însă începînd din 1950 s-au înregistrat numeroase rapoarte cu privire la lumini intermitente albastre sau verzi, localizate în vîrful cupolelor acestor nave, iar în unele cazuri au fost semnalate lumini intermitente atît în partea superioară cît și în cea inferioară a acestora ; așadar, lumini la vîrf și la bază. Putem să facem doar presupuneri răspunzînd la întrebarea de ce a avut loc această modificare, însă dorința de a evita ciocnirile pare să fie singura explicație logică, cel puțin în concordanță cu logica noastră.

Înainte de a părăsi acest straniu aspect al problemei OZN-urilor, mai există un caz care merită să rețină atenția noastră.

În domeniul militar, este binecunoscut un avion bimotor de tip Convair, C-131-D ; în noaptea de 22 iulie 1956, un avion de acest tip zbura la altitudinea de 5 000 metri, în apropiere de Pixley, California, pilotat de maiorul Mervin Stenvers din Forțele Aeriene, un aviator experimentat, cu mii de ore de zbor.

Pilotul a povestit ziariștilor (înainte de a i se spune să păstreze tăcere), că în timpul zborului avionul a fost zguduit brusc, resimțind o puternică lovitură, din dreapta. Înainte ca maiorul Stenvers că fi avut timp să reacționeze, Convair-ul intră în picaj. Stenvers se luptă cu avionul, care căzu vreo 3 000 metri, cu dorința de a reuși să-l ia din nou sub control, dar din modul cum îi răspundea la comenzi, înțelese că aparatul îi fusese rău avariat.

Maiorul Stenvers comunică prin radio că avionul „a fost izbit de o farfurie zburătoare" și ceru permisiunea să aterizeze forțat pe Aeroportul Bakersfield.

După ce ateriză cu bine la bordul avionului avariat, el se găsi față în față cu ziariștii, alertați de autoritățile aeroportului. Ei au luat fotografii ale zonei de la coada avionului, care era rău zdrobită. Aviatorii, inclusiv maiorul Stenvers, au fost tare mirați că ajunseseră cu viață la sol. Ziarele au publicat fotografiile și au citat pe un reprezentant al Forțelor Aeriene — nedîndu-i numele — care a declarat că: „Desigur, ceva a lovit de sus acest avion. Încă nu știm ce a fost".

Unul dintre militarii de la bordul avionului s-a rănit, fiind trîntit din cauza picajului abrupt. În afară de el, întregul echipaj a scăpat cu viață și nevătămat.

Pentru a explica primul mesaj radio al maiorului Stenvers, care anunța că a lovit, ori că a fost lovit de ceva în timpul zborului, cît și pentru a da explicații cu privire la avarierea gravă a ampenajului de la coada avionului, care a fost încurbat în jos, în urma unei teribile ciocniri, Forțele Aeriene au anunțat, pe un ton senin, că sărind niște nituri de la învelișul metalic al ampenajului de la coadă, suflul aerodinamic a împins tabla de metal atît de violent înapoi și în jos, încît maiorul Stenvers a fost înclinat să creadă că ceva i-a izbit avionul.

Această „explicație" dovedește o teribilă ingenuitate și imaginație. Avioanele Convair au parcurs sute de milioane de kilometri pe liniile comerciale ale acestei țări și ale multor altora și *n-am putut să descopăr, în evidențe, nici un exemplu de accident de acest fel, care să se fi produs cîndva la vreunul dintre avioanele Convair, inclusiv cel despre care am vorbit, care a avut loc la 22 iulie 1956, deasupra localității Pixley, California.*

Cinicii ar putea considera această inspirată „explicație" emanînd nu chiar de la Forțele Aeriene, ci de la acel grup de militari care are dispoziție să ascundă publicului realitatea, grup poreclit în unele cercuri: „Forțele Aiuriene".

Probabil că fac și ei ceea ce pot, dar cu o asemenea activitate n-ar avea motive să se laude.

„...și, în definitiv, nu s-a găsit niciodată vreo dovadă fizică sau materială, și nici chiar vreun minuscul fragment de așa-numită farfurie zburătoare sau de navă din alte spații".

USAF „News Release"
19 ianuarie 1961.

„I-am arătat amiralului Knowles micul fragment de farfurie zburătoare pe care, cu amabilitate, Forțele Aeriene ale S.U.A. mi l-au împrumutat ca să-l examinez. Aceasta s-a întîmplat în iulie 1952".

Wilbert B. Smith,
șeful programului oficial canadian
de cercetare a OZN-urilor.
Noiembrie 1961.

4. FRAGMENTE DE OZN

Serviciul de cenzură al Pentagonului a repetat mereu şi continuă să repete că armata americană nu posedă „nici o probă materială cu privire la existenţa OZN-urilor".

Ca atîtea alte declaraţii din această sursă, şi aceasta a fost făcută luîndu-se în considerare dispoziţii care interzic să se admită vreun argument în sensul că ar exista OZN-uri. Prezentînd în comunicatele destinate publicului toate probele materiale ca fiind altceva, e uşor să negi existenţa dovezilor materiale legate de OZN-uri.

Deoarece radiaţiile termice şi efectele electromagnetice constituie fenomene trecătoare, ele sînt uşor de înlăturat din categoria probelor. Cît priveşte gropile, tufele pîrjolite şi sticla topită ce au fost găsite pe terenuri de aterizare (Socorro, statul New Mexico, spre exemplu), acestea pot fi lesne prezentate în ochii publicului drept altceva, fără vreo legătură cu OZN-urile.

Dacă prin probe materiale înţelegem „obiecte metalice", fragmente sau resturi ce au fost văzute sau se ştie că provin de la OZN-uri, aceasta este cu totul altceva. Asemenea fapte nici nu se mai pretează la dezminţiri oficiale.

Există însă unele cazuri greu de explicat, cum este cel al fermierului din apropierea localităţii Roswell, New Mexico, care a telefonat şerifului că un obiect în flăcări, în formă de disc, a trecut pe deasupra casei sale, la altitudine mică, după care s-a prăbuşit şi a ars pe un deal, care se putea vedea de la el de acasă. Şeriful a anunţat armata, care a sosit la faţa locului în mare grabă. Ziariştilor li s-a interzis accesul în zona respectivă. După o săptămînă însă, autorităţile au publicat o fotografie a unui militar ţinînd în mîini un zmeu (confecţionat din două cutii uşoare rectangulare), avînd suspendat de partea inferioară un disc de aluminiu de mărimea unei tăvi mai mari.

În comunicatul oficial se arăta că acesta era un dispozitiv care a fost ridicat în aer de către zmeu, fiind folosit pentru verificarea aparatelor radar, ale căror semnale sînt reflectate de acel disc de aluminiu. Se mai afirma că tocmai acesta a fost obiectul care l-a impresionat atît de mult pe fermier. *Nu* s-a explicat însă cum a luat foc pretinsul zmeu și nici pentru care motiv armata a înconjurat zona respectivă cu un cordon de pază pe cînd inspecta epava acelui zmeu care luase foc și de care fusese legat un disc, totuși, neinflamabil.

Aceasta s-a întîmplat în perioada de acalmie în ceea ce privește zborurile de „farfurii zburătoare" și nimeni — sau aproape nimeni — nu punea la îndoială astfel de declarații oficiale sfruntate. Nu știu ce s-a găsit efectiv acolo. Iar cei care *știu*, nu au voie să comenteze în public.

Să examinăm dar un caz în care rezultatele investigațiilor sînt cunoscute ; în care fragmentele de OZN au fost adunate și analizate, iar rezultatele analizelor au fost date publicității. Este vorba de cele petrecute la Campinas, Brazilia, în după-amiaza zilei de 14 decembrie 1954, anul unei mari efervescențe ce a fost provocată de OZN-uri în această țară.

Campinas, cu o populație de circa 250 000 de locuitori, este un oraș aflat în interiorul Braziliei, în partea de sud-est. În acea zi, atenția unui mare număr de oameni a fost atrasă de niște evoluții ciudate a trei obiecte în formă de disc, dintre care unul părea să fie în dificultate, căci se balansa puternic tot timpul și părea că nu este în stare să-și mențină altitudinea. Celelalte două discuri se roteau încet în jurul lui, ca și cum ar fi încercat să-l ajute, dar nu erau în stare s-o și facă.

În momentul în care discul ce se balansa coborî pînă la altitudinea de circa o sută de metri, numeroși martori oculari au auzit niște zgomote de lovituri puternice, înfundate, care, după cît li s-a părut, proveneau de la acel disc și coincideau cu balansurile întîmplătoare ale discului.

Celelalte două discuri se apropiară foarte mult de cel de-al treilea membru al formației, aflat în pană. Deodată, acesta se înclină brusc în sus și începu să înainteze prin mișcări sacadate. În acel moment, o șuviță fină de lichid argintiu se scurgea de pe undeva, de la baza discului. Cîteva clipe mai tîrziu, discul urcă la altitudinea celorlalte, cu un zumzet puternic... după care, toate cele trei obiecte ciudate începură să se înalțe tot mai mult, dispărînd curînd printre nori.

Autorităţile au organizat imediat o cercetare în zona despre care se raportase că acolo se scursese lichidul argintiu al OZN-ului. Au fost găsiţi stropi metalici pe acoperişuri, trotuare, drumuri şi chiar pe nişte rufe care fuseseră întinse la uscat. S-au strîns mai multe zeci de grame din această substanţă (cifra exactă n-a fost dată publicităţii), care au fost predate autorităţilor braziliene.

La o conferinţă de presă ţinută cîteva săptămîni mai tîrziu, un purtător de cuvînt a arătat că ceea ce s-a colectat a fost cositor ; în afară de aceasta, n-a mai spus însă mare lucru, pare-se întrucît materialul a fost luat în primire de Forţele Militare Aeriene braziliene care negau cu vehemenţă existenţa OZN-urilor. De fapt însă, nu tot metalul a intrat în mîinile autorităţilor oficiale. Înainte ca zona respectivă să fi fost înconjurată cu un cordon de pază, cîteva fragmente au fost culese şi ulterior analizate de dr. Risvaldo Maffei, chimist, care a adus la cunoştinţa ziariştilor că materialul a fost într-adevăr cositor, conţinînd însă circa zece procente şi de alte metale, pe care n-a putut să le identifice, deşi a putut preciza că n-ar putea fi vorba de antimoniu, fier sau alte impurităţi întîlnite obişnuit. Dr. Maffei a adăugat că nu vede în ce mod sau în ce scop a fost folosit cositorul. Acesta nu era radioactiv.

Absenţa unei radioactivităţi neobişnuite ar părea să excludă ipoteza potrivit căreia cositorul ar fi fost utilizat ca lubrifiant într-o sursă de energie atomică, la care temperaturile foarte ridicate pot conduce la folosirea unui asemenea fluid.

Dar a fost vorba de cositor, provenit în mod sigur de la un OZN, iar după ce l-a descărcat, OZN-ul a fost capabil să funcţioneze din nou, fără dificultăţile care precedaseră debarasarea de metalul topit.

A fost o probă materială obţinută în prezenţa a numeroşi martori oculari dar care, ce-i drept, a fost confiscată în cea mai mare parte de Forţele Militare Aeriene braziliene, prin intermediul autorităţilor militare locale. Dacă Forţele noastre Aeriene nu şi-au procurat cumva nici una dintre aceste probe materiale, aceasta ar putea să însemne că ele manifestă în acest sens o ciudată indiferenţă, sau că îşi procuraseră de fapt mai mult decît era necesar, dar situaţia aceasta nu a fost dată în vileag.

La 14 septembrie 1957, Ibrahim Sued, redactor la ziarul „O Globo" din Rio de Janeiro, a făcut cunoscut faptul că a

primit mai multe fragmente provenind de la un obiect în formă de disc, care explodase în apropiere de plaja de la Ubatuba, Sao Paulo. Martorii oculari au relatat că discul cobora în picaj cu o viteză fantastică spre ocean, cînd, deodată, şi-a revenit şi a urcat cîteva sute de metri, a ezitat o clipă, apoi a explodat într-o ploaie de fragmente sclipitoare. Unele dintre ele au căzut pe un fund de apă puţin adînc, încît martorii oculari au fost în stare să le culeagă. Acestea au fost — a declarat Sued — fragmentele din care şi el a primit.

Dr. Olavo Fontes, reprezentant din partea organizaţiei APRO, şi-a procurat de la ziar trei astfel de fragmente, constatînd că erau mici (cam de dimensiunea unei monede de o jumătate de dolar S.U.A. sau ceva mai mică). Ele erau foarte aspre la suprafaţă (arse) şi aveau o greutate foarte mică.

Dr. Luisa Barbosa, de la secţia de spectrografie a Laboratorului mineralogic de producţie, din Brazilia, le supuse analizei metalurgice şi găsi că fragmentele erau din magneziu pur.

În mod obişnuit, magneziul ce arde nu se stinge în apă, dar cînd cantitatea de apă este atît de mare iar fragmentele metalice atît de mici, ca în acest caz, apa absoarbe atît de repede căldura metalului arzînd, încît flacăra se stinge de îndată. Aceasta şi explică apariţia suprafeţei scorificate a fragmentelor, iar în ceea ce priveşte faptul că magneziul ardea în aer, acesta explică aspectul sclipitor al fragmentelor, semnalat de martorii oculari ce au văzut explozia direct.

Dr. Fontes a predat organizaţiei APRO rămăşiţele fragmentelor, iar această organizaţie a propus să le dea Forţelor Aeriene ale S.U.A. în vederea examinării sau analizării, *cu condiţia ca APRO să aibă acces la lucrări printr-o persoană calificată care să evalueze rezultatele şi să le interpreteze, pentru APRO.*

Între APRO şi Forţele Aeriene a urmat apoi o lungă corespondenţă cu privire la această problemă, rezultatul fiind acela că Forţele Aeriene au acceptat propunerea de a face analizele, dar au fost absolut refractare la ideea de a permite altor persoane să asiste la ele.

Deoarece în 1957 magneziul pur era un lucru rar, care putea fi întîlnit doar în laborator, s-ar putea ca interesul Forţelor Aeriene să fi fost mai degrabă unul ştiinţific. În acelaşi timp însă, refuzul lor de a face analizele, în cazul cînd trebuiau să

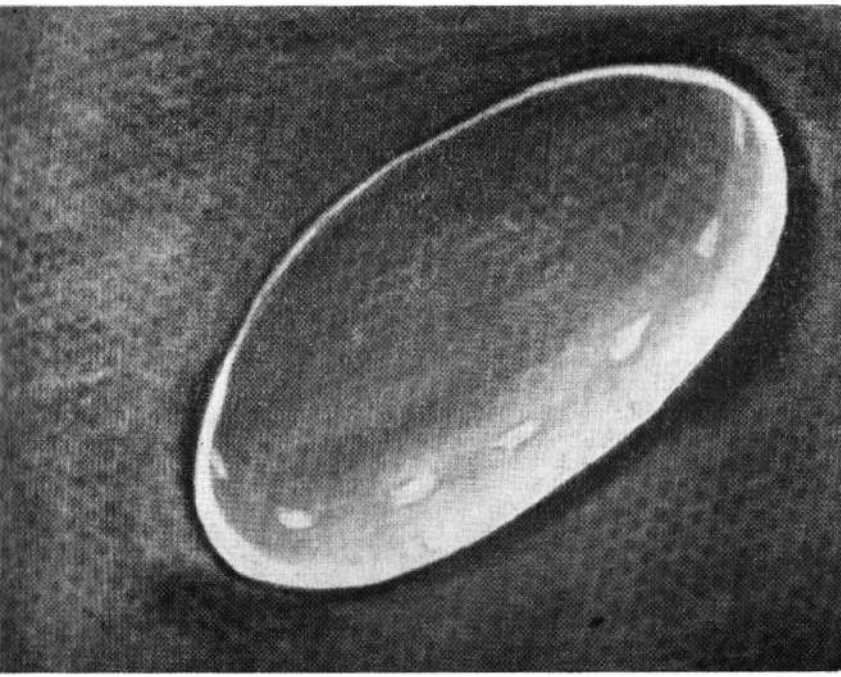

Crochiu întocmit de prof. Donald Dodge (un cunoscut pictor al Colegiului Georgetown), al OZN-ului pe care l-a văzut în apropiere de Valparaiso, Indiana, în noiembrie 1957.

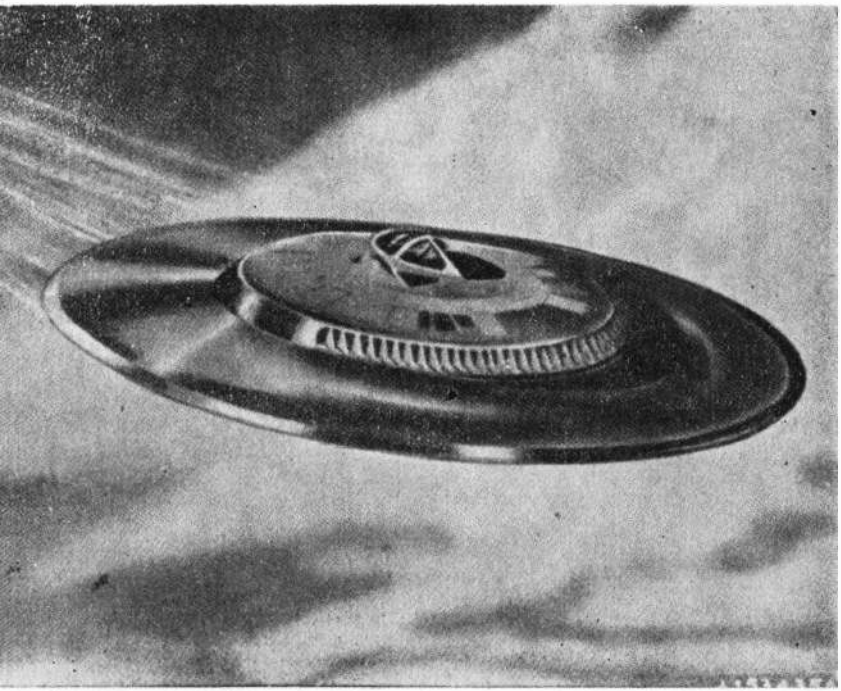

Ilustrație reprezentînd discul uzinelor AVRO (1955). De-a lungul perioadei 1954—1959, Forțele Aeriene au dat în fiecare an publicității acestă „ilustrație artistică" oficială a farfuriei lor zburătoare „secrete", propulsată prin reacție, construită în Canada. Prototipul a fost încercat la mijlocul anului 1959.

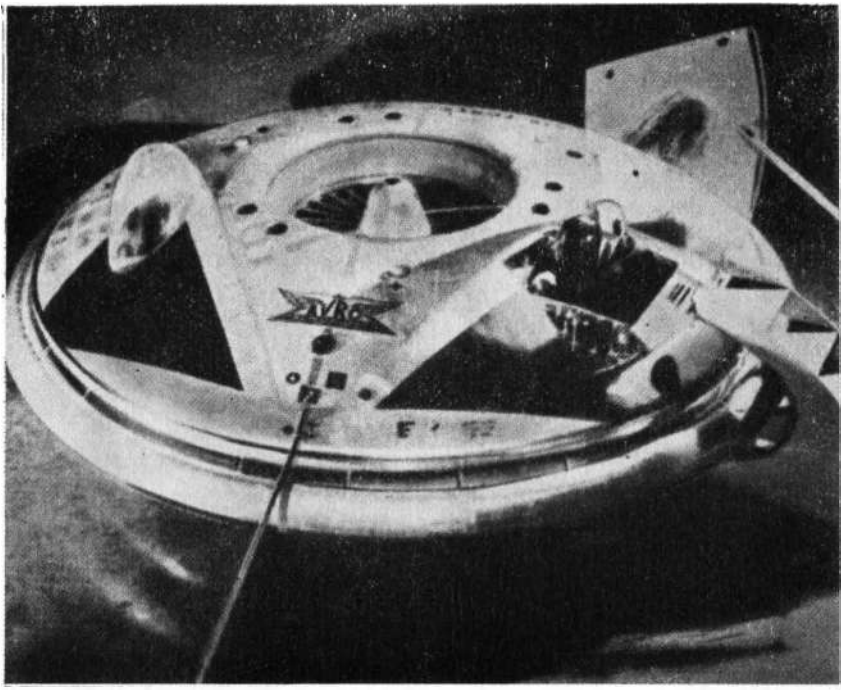

Prototipul discului uzinelor AVRO. „Secretul", în jurul căruia s-a făcut mare publicitate, s-a dovedit a nu fi decît un imens coleopter cu aripi inelare... un eșec total.

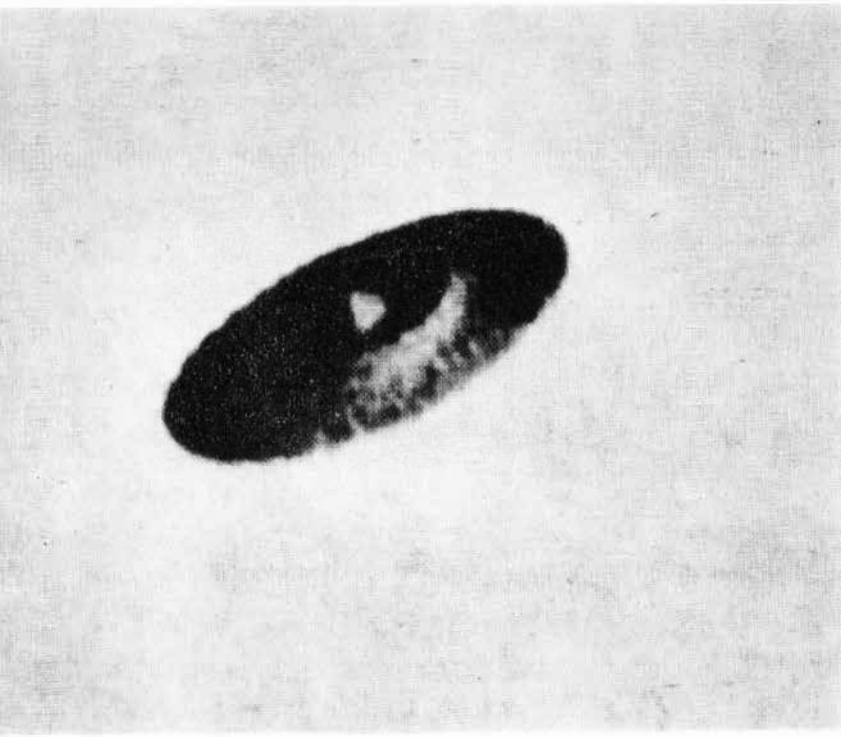

Tip vechi de OZN, a cărui proeminenţă superioară este un mic bulb rotund. Clişeul a fost făcut de fotograful şef al revistei „El Cruzeiro", din Rio, în august 1954, în timp ce OZN-ul a trecut încet, la altitudine de cîteva sute de metri, de-a lungul unui ţărm stîncos şi peste o plajă.

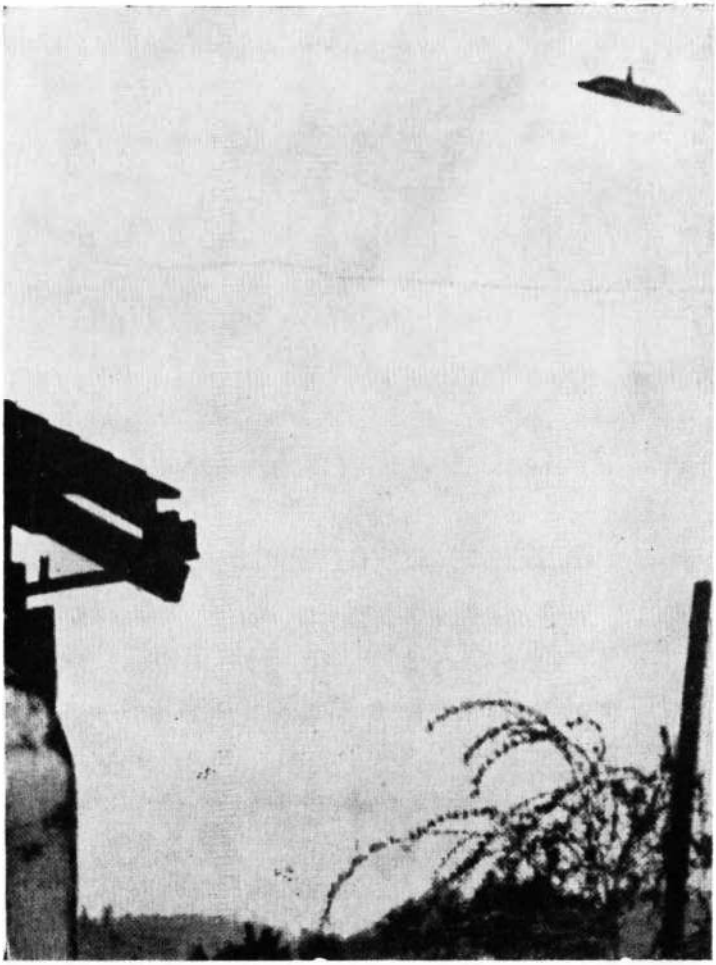

Prima fotografie dintre cele făcute de McMinnville, statul Oregon. Obiectul, avînd un diametru de vreo opt metri, a trecut pe deasupra unei barăci, aflată în dreptul unui stîlp de telegraf.

A doua fotografie făcută de McMinnville, la vreo zece sau cincisprezece secunde după prima. A fost publicată în revista „Life", 26 iunie 1950.

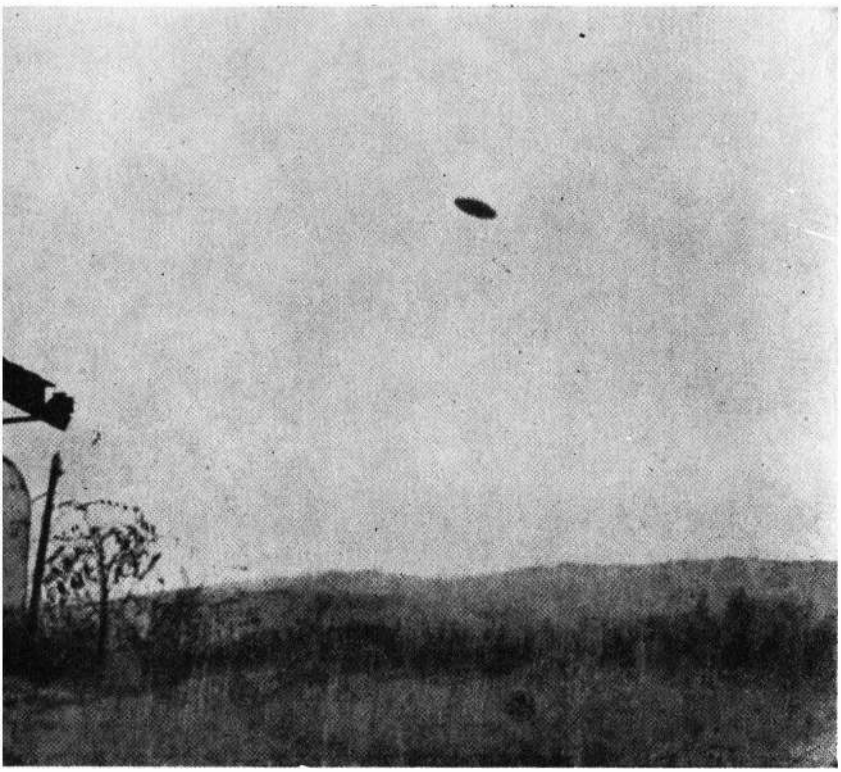

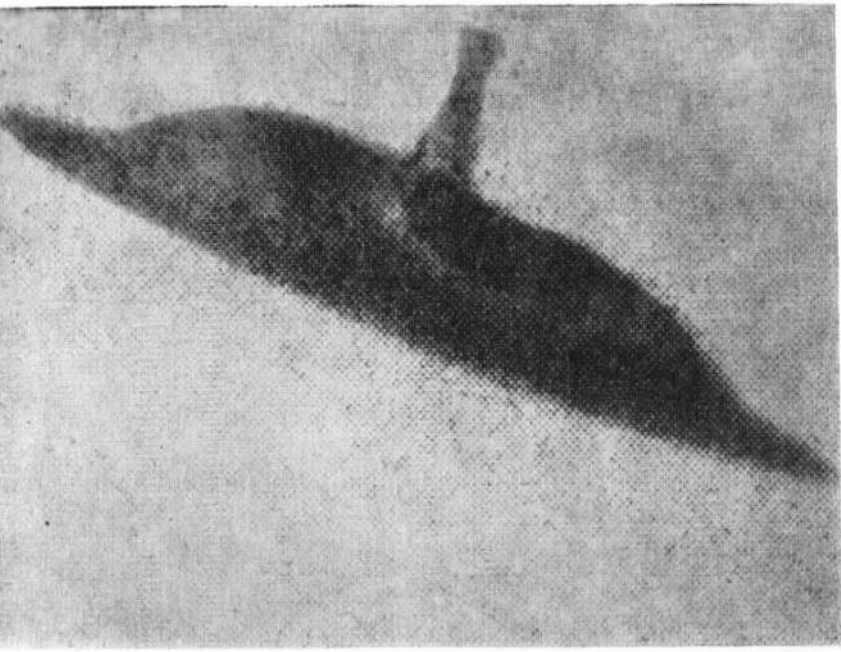

Tip vechi de OZN, în formă de disc, foarte asemănător obiectului fotografiat de McMinnville. Clişeul a fost făcut de un aviator militar francez, în apropiere de Rouen, Franţa, la 5 martie 1954.

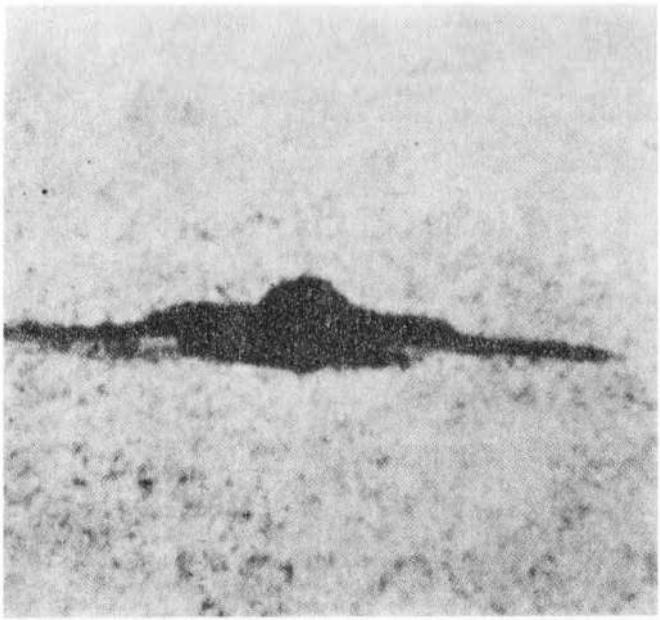

Fotografia unui tip vechi de OZN, cu un diametru de circa 8 m, în formă de disc, făcută din profil, de la bordul unui avion argentinian de vînătoare, la sfîrşitul anului 1954. Proeminenţa din vîrf, atît de accentuată la primele modele (v. fotografiile lui McMinnville şi cea de la Rouen), s-a micşorat la acest tip. Se mai poate observa că a apărut un compartiment dedesubtul obiectului.

împartă rezultatele finale ale acestora cu APRO, dovedește că interesul lor avea la bază ceva mai consistent decît doar privilegiul de a examina un fragment metalic neobișnuit. Dacă OZN-urile nu există, oare ce-ar fi pierdut Forțele Militare Aeriene ? [1]

Oare ce s-ar întîmpla efectiv într-o zi dacă autoritățile s-ar găsi față în față cu un OZN prăbușit, sau cu fragmente ale unei asemenea nave ?

L-ar identifica în mod oficial cu un zmeu avînd o tavă la coadă ?

Ar fi oare prezentată nava doar ca o masă metalică obișnuită, de exemplu „de cositor", și nimic mai mult ?

Iar acesta ar fi considerat ca metal rar, la fel de rar poate ca și magneziul pur în 1957, însă atît de interesant, încît nimeni în afara celor de la Pentagon să nu aibă dreptul să asiste cînd ar fi analizat ?

Sau încă, ce s-ar mai putea întîmpla dacă tot adevărul s-ar cunoaște înainte ca cenzura militară să aibă timpul să intervină ?

Poate că incidentul din insula Spitzberg va servi ca exemplu [2].

Istoricul acestei afaceri merge înapoi, pînă în 1952, cînd radio-ul a anunțat că piloții militari norvegieni au reperat pe insula Spitzberg o epavă care părea să fie a unui avion. La fața locului au fost trimise cu avionul echipe de salvare, care — potrivit celor relatate de un purtător de cuvînt al autorităților norvegiene — au descoperit, nu un avion, ci unul dintre acele obiecte denumite în mod obișnuit „farfurii zburătoare", rău distrus, dar nu chiar într-atîta încît să nu mai poată fi recunoscut ca atare. Potrivit aceluiași purtător de cuvînt, au fost înștiințați și invitați experții americani și englezi ca să ia parte la anchetă.

[1] În lucrarea organizației APRO, citată în apendicele bibliografic de la sfîrșitul cărții, se poate găsi o relatare amănunțită a incidentului de mai sus, inclusiv a eforturilor de a strînge mărturiile martorilor oculari aflați pe plajă.

[2] Am extras datele din ziarul „Stuttgarter Tageblatt", din 5 septembrie 1955, așa cum au fost ele relatate de propriul său corespondent din Oslo, Norvegia.

Apoi afacerea a dispărut de pe firmament, ca și cum ar fi fost expediată în cosmos... pînă cînd, în cele din urmă, tăcerea a fost ruptă în 1955 de un purtător de cuvînt al guvernului norvegian.

Citez mai jos informația apărută în ziarul „Stuttgarter Tageblatt", ca un exemplu tipic ales, printre numeroasele articole de presă apărute la acea vreme, cu privire la acest caz.

„Oslo, Norvegia, 4 septembrie 1955 :

Abia acum comisia de anchetă a Marelui Stat Major norvegian pregătește publicarea raportului său cu privire la examinarea epavei OZN-ului ce s-a prăbușit, după cît se pare, la începutul anului 1952, în apropiere de insula Spitzberg. Într-o adresă transmisă unor ofițeri ai Forțelor Aeriene, președintele comisiei — colonelul Gernod Darnbyl — a arătat că : «Prăbușirea pe insula Spitzberg a acestui disc reprezintă un eveniment extrem de important. Deși cunoștințele noastre științifice actuale nu ne îngăduie să descifrăm toate enigmele, sînt totuși convins că această epavă din insula Spitzberg va fi de cea mai mare importanță din acest punct de vedere. În urmă cu cîtva timp, s-a iscat o neînțelegere, afirmîndu-se că, probabil, acest disc a fost de origine sovietică. Discul — și țin să insist în acest sens — n-a fost însă construit în nici o țară de pe Pămînt. Materialele folosite în construcția sa sînt complet necunoscute tuturor experților care au participat la anchetă».

Potrivit declarațiilor colonelului Darnbyl, comisia de anchetă nu va publica un raport complet «pînă cînd unele fapte senzaționale nu vor fi discutate cu experții americani și englezi. Trebuie să dăm la iveală ceea ce am descoperit, căci păstrarea secretului în această problemă este nejustificată și ar putea să producă panică»."

În pofida unor știri din sursă americană, cît și din alte surse, sublocotenenții Brobs și Tyllensen, care după cele întîmplate la Spitzberg au primit misiunea specială de a supraveghea regiuni arctice, raportează că în regiunile polare au aterizat de nenumărate ori discuri zburătoare. „Eu cred — spune sublocotenentul Tyllensen — că Arctica servește drept bază aeriană unor necunoscuți, în special pe timpul furtunilor de zăpadă, cînd noi sîntem forțați să ne înapoiem la bazele noas-

tre. I-am văzut aterizînd şi decolînd în trei rînduri. Am remarcat că după ce aterizau, efectuau o rotaţie rapidă în jurul discului lor. O fulgerare scînteietoare de lumină, a cărei intensitate varia cu viteza de aterizare sau de decolare, împiedica de a vedea ceea ce se petrecea înapoia acestei perdele de lumină, ca şi pe disc, cît şi în interiorul lui".

Afirmaţia colonelului Darnbyl că experţii n-au fost în măsură să identifice materialele din care era construit OZN-ul prăbuşit, a fost pentru mine o surpriză, întrucît era pentru prima dată în nouăsprezece ani de investigaţii şi reportaje în acest domeniu cînd am întîlnit o atare declaraţie dintr-o sursă demnă de încredere. De altfel, în calitate de preşedinte al comisiei care s-a ocupat cu anchetarea cazului, colonelul a fost fără îndoială în cunoştinţă de cauză, în tot ceea ce a declarat.

Declaraţia lui Darnbyl cu privire la disc, precum că în mod fals a fost identificat ca avînd origine sovietică, a constituit de fapt o palmă dată cuiva de la Pentagon. Agenţiile citaseră spusele unui anonim „purtător de cuvînt al Pentagonului" potrivit cărora discul care fusese descoperit purta inscripţii indicînd că acesta a fost construit în Uniunea Sovietică. Dacă ar fi fost adevărat, oare de ce „purtătorul de cuvînt" a dorit să rămînă anonim? Dacă afirmaţia ar fi fost exactă, n-ar fi putut nimeni să i-o dezmintă. Din contra, dacă ea era falsă, cum a afirmat-o preşedintele comisiei norvegiene, este lesne de înţeles că era vorba de o declaraţie în plus dintr-o lungă serie de „explicaţii" fanteziste pe care Pentagonul le difuzează cu scopul de a induce în eroare publicul american cu privire la realitatea, natura şi importanţa fenomenului OZN.

Pe baza probelor existente în acest caz, cred că putem să admitem fără nici un risc că norvegienii au descoperit un lucru extrem de neobişnuit pe insula Spitzberg. Ei l-au examinat, fără însă să fi înţeles pe deplin ceea ce era. Apoi au făcut o declaraţie publică cu privire la ceea ce au descoperit, trăgînd concluzia că originea obiectului este extraterestră şi au întîrziat publicarea concluziilor lor pînă cînd au conferit cu S.U.A. şi Anglia. În această problemă Statele Unite adoptaseră mai de mult politica secretului, realizată prin aplicarea

măsurilor de cenzură din 1951 ; Anglia a introdus o politică de secret în problema OZN-urilor în cursul marei „avalanșe de apariții" a acestora în Europa, în 1954. De aceea, în 1955 Norvegia a discutat cu doi dintre exponenții principali ai politicii de mistificare a realităților legate de OZN chestiunea publicării acestei informații care ar fi dezvăluit duplicitatea poziției oficiale americane și britanice.

Nu este greu să ajungi la concluzia că dacă norvegienii n-au publicat niciodată raportul lor complet, la aceasta s-a ajuns în urma sfatului pe care l-au primit de la doi dintre cei mai buni clienți ai Norvegiei.

În 1964, după ce am scris unuia dintre membrii comisiei norvegiene de anchetă care anchetase cazul de la Spitzberg, am primit după patru luni un răspuns sibilic : „Regret că în momentul de față îmi este imposibil să vă răspund la întrebările ce mi le-ați adresat".

Ar fi putut oare să-mi răspundă altă dată la întrebările mele ?

Scriindu-i din nou, n-am primit nici un răspuns.

Treptat, mi-am revenit însă din șocul primit.

În cîteva rînduri, am citat în această lucrare numele unui om de știință care a condus programul canadian de cercetări în problema OZN-urilor, Wilbert B. Smith, din Ottawa.

Inițial, în cadrul programului canadian se prevăzuse să se realizeze, în măsura posibilităților, performanțele de zbor ale OZN-urilor, prin punerea la punct a unei nave discoidale care să fie propulsată de un cîmp electric.

În 1953 acest proiect a fost abandonat, fiind considerat irealizabil în actualul stadiu al tehnicii noastre în acest domeniu, iar programul a fost în întregime consacrat studiului OZN-urilor. N-a fost o simplă întîmplare faptul că această decizie a fost luată doar cîteva luni după apariția pe cerul Washington-ului a zeci de Obiecte Zburătoare Neidentificate. S-a ajuns la ea, atît în Canada, cît și în Statele Unite, sub presiunea evenimentelor.

În cursul uneia dintre acele nopți agitate ale Washingtonului, un avion militar cu reacție a detectat pe ecranul radarului său un semnal de OZN după care a tras în el o salvă de

mitralieră. A fost observat un fragment strălucitor desprinzîndu-se din disc și căzînd la pămînt. Pilotul i-a reperat locul de cădere cît a putut mai bine și a avertizat comandamentul. Echipele trimise pe teren au cutreierat întreaga zonă, umăr la umăr, și au găsit fragmentul pe cîmpia unui fermier.

Din fericire pentru public, măsurile de cenzură instaurate după aparițiile de OZN-uri pe deasupra Washington-ului în 1952, n-au fost ermetice la vremea acelui incident, încît căpitanul de covertă Frank Thompson, de la Departamentul Naval, a confirmat că fragmentul a fost găsit. S-a stabilit că fragmentul a fost retezat, după cum i s-a raportat maiorului D. E. Keyhoe [3], însă prima analiză efectuată la Departamentul Naval a permis să se determine dacă a fost vorba de un obiect artificial, sau de un fragment al unui meteorit de un tip necunoscut. Ulterior, după cum Departamentul Naval a și recunoscut, fragmentul a fost expediat lui W. B. Smith, la Ottawa, spre examinare.

Departamentul Apărării a dezmințit deseori că ar deține fragmente sau bucăți de OZN-uri, iar Forțele Aeriene publică în mod regulat astfel de dezmințiri. Și eu dispun de una, datată 19 ianuarie 1961, care afirmă că: „Niciodată nu s-a găsit, nici chiar un minuscul fragment de așa-numite «farfurii zburătoare»". Și aici este demnă de reținut formularea abilă a dezmințirii, făcută cu scopul de a induce în eroare pe cei neavizați. Nu se vorbește de Obiecte Zburătoare Neidentificate, ci doar de faptul că niciodată nu s-au găsit fragmente ale unui obiect, care oficial nici nu există. E și prefăcătorie, dar și prudență în aceasta, din partea cenzurii. Potrivit declarațiilor oficiale ce le-au făcut presei, Forțele Aeriene norvegiene au descoperit atunci, în 1952, OZN-ul despre care se relatase că se prăbușise în insula Spitzberg. Aceasta însă nu infirmă în întregime dezmințirea Departamentului Apărării, întrucît ei ar putea afirma că s-ar fi referit doar la lipsa din posesia *lor* a unor astfel de probe materiale.

S-a desprins oare vreun fragment de OZN, în cursul valului de aparitii de OZN-uri pe deasupra Washington-ului, în lunile

[3] Maior D. E. Keyhoe, *The Flying Saucer Conspiracy*, p. 272.

iulie—august 1952, iar dacă s-a descoperit, ce-a fost el, ş ce-a devenit ?

La 11 ianuarie 1959, la o conferinţă regională canadiană a Asociaţiei inginerilor specialişti în tehnica iluminatului, care se ţinea la Ottawa, Wilbert Smith a declarat vorbind pe tema Obiectelor Zburătoare Neidentificate : „Se ştie că există diverse fragmente de asemenea «obiecte metalice», însă acestea sînt în general închise în mare siguranţă, fiind inaccesibile marelui public".

Fără îndoială, domnul Smith a vorbit în cunoştinţă de cauză, dacă-i aşa, după cum se susţine, că el a fost cel care a primit fragmentul smuls de mitraliera de pe un avion cu reacţie al marinei. A fost însă informaţia exactă, iar dacă a fost, oare cum se poate obţine confirmarea, dacă efectiv se poate confirma ?

Această enigmă a consumat timpul şi atenţia a nenumăraţi oameni, dar, după cît se pare, nici unul dintre ei n-a încercat cu adevărat s-o rezolve. Pînă la urmă, de această problemă s-au ocupat doi cercetători răbdători, conştiincioşi şi neobosiţi, care de altfel mai aduseseră diverse alte contribuţii importante în acest domeniu : C. W. Fitch din Cleveland, statul Ohio, şi George Popovici, din Akron, tot Ohio.

În noiembrie 1961 ei au luat un interviu domnului Smith, avînd buna idee de a înregistra spusele sale. Mulţumită lor, am o copie a benzii de magnetofon de pe care am extras pasajul ce urmează.

Fitch : Aţi pus mîna vreodată pe un asemena fragment metalic ?

Smith : Da. Şi încă pe unul respectabil. Grupul nostru canadian de cercetări a intrat în posesia unei mase dintr-un metal foarte ciudat... care a fost găsită în jurul lui 1 iulie 1960. Cîntărea circa o mie cinci sute de kilograme. Am efectuat cercetări şi am emis supoziţii de tot felul cu privire la acest metal. La început am determinat *doar ceea ce nu era.* Eram în posesia unui lucru care n-a fost adus pe Pămînt nici de avion, nici de vapor şi nici de elicopter. Bănuiam că ceea ce posedam ar putea fi o parte dintr-un mare dispozitiv care a intrat în interiorul sistemului nostru solar... nu ştim cînd... dar care a cutreierat un timp îndelungat prin spaţiu,

înainte de a ajunge pe Pămînt ; putem susține aceasta, constatînd existența micrometeorilor încastrați pe suprafața sa. Nu știm dacă datează de acum cîțiva ani, sau de cîteva sute de ani.

Fitch : Vreți să spuneți, așadar, că dețineți circa o tonă și jumătate a unei mase metalice de origine necunoscută.

Smith : Așa e. Actualmente nu putem să facem decît ipoteze despre ceea ce deținem, și am făcut foarte multe. Noi avem acest material, dar nu știm ce este.

Fitch : Sînteți un prieten al amiralului Knowles [4], nu-i așa, domnule Smith ?

Smith : Da. Amiralul Knowles și eu sîntem foarte buni prieteni, de mulți ani.

Fitch : Un prieten comun mi-a spus că în 1952 ați arătat amiralului Knowles un fragement de farfurie zburătoare. Este adevărat ?

Smith : Da. Este adevărat. Am vizitat pe amiralul Knowles, avînd cu mine un fragment care a fost smuls, cu o rafală de mitralieră, unei mici farfurii zburătoare, în apropiere de Washington, în iulie 1952. I l-am arătat amiralului. Era o bucată metalică, de vreo două ori mărimea degetului dvs. mare, care mi-a fost dată cu împrumut pentru scurt timp de Forțele dvs. Aeriene.

Fitch : Este singurul fragment pe care l-ați avut în mînă, care a făcut sigur parte dintr-un OZN, domnule Smith ?

Smith : Nu. Am avut în mînă mai multe asemenea fragmente aparținînd unor obiecte metalice.

Fitch : În ce constă diferența, dacă este vreuna, dintre acest material și cele pe care le cunoaștem ?

Smith : În general, nu diferă decît prin aceea că materialele în discuție sînt mai dure decît materialele noastre.

Fitch : Ce-i cu acel fragment special aparținînd OZN-ului mitraliat în apropiere de Washington... diferă de materialele obișnuite ? Avea ceva extraordinar ?

Smith : Asta este o poveste mai lungă : pilotul urmărea un disc luminos, de vreo șaizeci de centimetri în diametru.

Fitch : Iertați-mă. Ați spus bine șaizeci de centimetri... ?

[4] Contraamiralul în retragere H. B. Knowles, Marina Statelor Unite.

Smith : Da. Mi s-a spus că discul era luminos şi că avea un diametru de şaizeci de centimetri. Un fragment luminos s-a detaşat, iar pilotul l-a văzut luminînd tot drumul pînă la pămînt. El a raportat prin radio, după care o echipă terestră a alergat la faţa locului. Obiectul mai era aproape incandescent cînd l-au găsit, o oră mai tîrziu. Cîntărea aproape cinci sute de grame. Bucata ce mi-a fost împrumutată a fost cam a treia parte din el. Fusese tăiată cu ferăstrăul din blocul întreg.

Fith : Ce-a rezultat la analiză ?

Smith : Avea rugină ; în realitate obiectul era din ortosilicat de magneziu. Avea încastrat în el un mare număr — cîteva mii — de mici sfere de 15 microni.

Fitch : Spuneţi că a trebuit s-o înapoiaţi — aţi înapoiat-o Forţelor Aeriene, domnule Smith ?

Smith : Nu Forţelor Aeriene. Mult mai sus decît atît.

Fitch : Agenţiei Centrale de Investigaţii ?

Smith (surîzînd) : Îmi pare rău, domnilor, dar nu pot să vă spun mai mult. Pot doar să vă mai precizez că a fost predată în mîinile unui serviciu foarte sus pus. O să rezolvaţi singuri problema identităţii lui".

Date fiind aceste declaraţii ale omului care a condus programul de cercetări canadiene în domeniul OZN-urilor — un om de ştiinţă conştiincios, curajos şi respectat — s-ar putea ca afirmaţiile Departamentului Apărării şi ale Forţelor Aeriene, în sensul că n-ar deţine piese de OZN, să fie exacte. S-ar putea ca aceste fragmente să le fi fost luate în urma unor dispoziţii venite din partea aceluiaşi serviciu sus pus, care mai întîi a impus măsurile de cenzură. Această acaparare de probe materiale ar permite afirmaţia că cei care fac declaraţii publice, de fapt nu posedă nici o probă materială.

Asta ar fi, bineînţeles, o pură ipocrizie, iar în ziua în care adevărul va ieşi la suprafaţă, se va putea dovedi că aceste declaraţii publice erau — în litera lor — adevărate... chiar dacă se recursese la o subtilitate spre a-şi atinge scopul.

Smith spunea că obiectul de la care fragmentul a fost smuls prin mitraliere a fost un disc de șaizeci de centimetri în diametru. Trebuie să fi fost un dispozitiv frecvent utilizat, întrucît OZN-uri de aceste dimensiuni fuseseră semnalate și mai înainte, și aveau să fie semnalate ulterior în repetate rînduri.

În special, în ianuarie 1966.

„Ne interesează adevărul cu privire la aparițiile semnalate și ne cunoaștem bine obligația ce o avem de a ține publicul la curent în aceste chestiuni".

Din scrisoarea de la 3 iulie 1958
a lui Richard Horner,
secretar adjunct al Forțelor
Aeriene, însărcinat cu problemele
de cercetare și dezvoltare.

„...Răspîndirea în public a oricăror date cu privire la Obiectele Zburătoare Neidentfiicate... este contrară politicii și regulamentelor Forțelor Aeriene".

Din scrisoarea de la 23 ianuarie
1958 a căpitanului G. H. Oldenburgh, ofițer al serviciilor de
informații, Baza Forțelor Aeriene
de la Langley, statul Virginia.

5. CÎTEVA CAZURI CLASICE

Timp de nouăsprezece ani, de pretutindeni de pe glob s-au acumulat rapoarte cu privire la zeci de mii de cazuri în care martori oculari descriu o mare varietate de obiecte neobişnuite, mişcîndu-se în moduri bizare. Nu este greu, cum de altfel Forţele Aeriene au şi subliniat, de a trage concluzii în urma acestor descrieri, că un important procent din aceste rapoarte se referă la obiecte absolut obişnuite, sau la fenomene ce au fost observate în astfel de împrejurări, care de fapt i-au derutat pe martorii oculari.

Rămîne însă un mare număr de cazuri în care martorii oculari, demni de încredere, semnalează obiecte care nu pot fi totuşi recunoscute ca fiind nici fabricate de om şi nici corpuri cosmice naturale.

Acestea constituie cazurile clasice de care ne vom ocupa în acest capitol al lucrării noastre.

Se obişnuieşte ca în tratarea unei astfel de probleme să se includă incidentul extraordinar petrecut la 7 ianuarie 1948, la Fort Knox, statul Kentucky, în care căpitanul Thomas Mantell — un pilot de vînătoare cu experienţă — şi-a pierdut viaţa urmărind un obiect sferic imens, care traversa statul Kentucky. Am vorbit deja despre acest incident, într-un alt capitol al acestei cărţi, fiind un caz clasic, desigur, şi primul în felul său. Un alt caz, de care însă nu ne vom ocupa, deşi ar merita, este acela al piloţilor Chiles şi Whitted ai companiei Eastern Airlines, al căror avion, plin cu pasageri, a fost scuturat în ziua de 23 iulie 1948 de turbulenţa cauzată de apropierea razantă de un obiect lung, în formă de ţigară de foi, avînd hublourile iluminate strălucitor ; avionul, pentru a evita ciocnirea, a urcat brusc, în şandelă. (Explicaţia oficială : „A

fost un meteorit".) [1] Ambele incidente, atît cel al lui Mantell cît și cel al piloților Chiles și Whitted, au fost pe larg relatate de mai multe ori, încît cei interesați pot găsi cazurile respective, printre altele, în cărțile maiorului Keyhoe.

Să ne îndreptăm dar atenția spre alte cazuri, relatate de martori oculari demni de încredere, demonstrînd cît de răspîndit este acest fenomen și revelînd unele dintre particularitățile sale neobișnuit de interesante.

La 24 mai 1965, puțin după miezul nopții, trei oaspeți ai hotelului Retreat, care are o poziție izolată în munții Eton, la circa 70 kilometri de Mackay, Australia, au observat o ciudată navă, strălucitor iluminată și avînd o construcție neobișnuită, apropiindu-se de hotel. Cei ce o priveau, erau J. W. Tilse, pilot de aviație cu multe ore de zbor în cadrul companiei Trans-Australia Airlines ; John Burgess, combatant australian din cel de-al doilea război mondial, și Eric Judin, inginer. Cei trei au declarat reprezentanților autorităților că în momentul respectiv au fost cuprinși de spaimă. Burgess însă a vrut să pună mîna pe pușcă și să tragă asupra obiectului, dar a fost reținut de Tilse.

Iată ceea ce a declarat Tilse :

„Această navă ciudată se afla la circa trei sute de metri de veranda hotelului, cînd am văzut-o prima oară mișcîndu-se razant pe deasupra copacilor. Sub o platformă circulară, ea avea un șir de vreo douăzeci sau treizeci de faruri. Nava era solidă, părea de metal și trebuie să fi avut un diametru de vreo zece metri sau mai bine".

Tocmai în acel moment Burgess a voit să deschidă focul asupra obiectului. Tilse l-a pus în gardă că nava ar putea să riposteze, dar Burgess nu-i împărtășește părerea.

„Obiectul — continuă Tilse — s-a deplasat peste vîrfurile arborilor, pînă cînd a ajuns în dreptul unei mici creste pe care se aflau niște luminișuri sau locuri defrișate. Se părea că obiectul căuta un loc ca să aterizeze. Luminile farurilor sale erau de un galben sau portocaliu strălucitor, proiectate în jos, iar în timp ce-l priveam, obiectul s-a așezat lin în vîrful crestei. De îndată ce-a făcut-o, luminile i se micșorară, însă intensitatea acestora era încă atît de mare încît n-am putea spune dacă obiectul atinsese într-adevăr solul sau de fapt plana la

[1] Un meteorit cu hublouri ?

vreun metru distanță de pămînt. N-am observat nici o mișcare în el, sau în jurul său, care să ne permită să afirmăm că avea ocupanți.

Timp de treizeci de minute obiectul a rămas nemișcat. N-am făcut vreo tentativă de a ne apropia de el, întrucît — deschis vorbind — ne-a fost teamă. În curînd însă începu să se înalțe, și cum se deplasa pe deasupra vîrfului copacilor am putut vedea imediat dedesubtul lui, la lumina farurilor sale, trei suporți mari, care păreau să constituie un tren de aterizare de tipul trepiedului. Fiecare dintre acești suporți avea un far pe el, dar cînd nava ajunse la altitudinea de o sută de metri n-am mai putut vedea nici trenul de aterizare, nici farurile acestuia. Am presupus că dispariția acestora s-ar fi putut datora faptului că suporții au fost retrași sau escamotați, dar n-am putea spune cu exactitate ; tot ceea ce putem afirma este că au dispărut.

La circa o sută de metri înălțime, nava începu să ia viteză, zburînd la orizontală. Accelerarea era mare și nava se îndreptă spre nord-vest, dispărînd în bezna nopții".

„Totdeauna am manifestat dispreț pentru astfel de povești", a adăugat Tilse. „Totuși, nu m-am putut înșela în privința acestui obiect : am văzut acest obiect ; noi cu toții l-am văzut. Era condus rațional și în mod cert nu era vreun avion de model cunoscut".

Cele trei persoane au fost supuse la numeroase interogatorii de către autoritățile australiene, al căror număr și stăruință par să dovedească faptul că guvernul a acordat acestui incident o importanță considerabilă, ceea ce era și cazul.

Incidentul acesta a fost precedat de un altul, care a avut loc în noaptea de 14 martie 1965. În acea noapte, un dresor de cîini, James W. Flynn, de la Fort Myers, statul Florida, a adus la Everglades o pereche de cîini ai unor clienți de-ai săi, ca să-i dreseze. El și-a instalat cortul pe un delușor și se pregătea să petreacă noaptea acolo. Pe la ora unu și treizeci dimineața, a fost trezit de cîini. Aceștia lătrau la un obiect iluminat strălucitor, avînd o formă nedeterminată, care se așeza încet pe o mlaștină ; de fapt, cînd Flynn îl văzu întîia oară, i se păru că era așezat pe pămînt, sau poate doar puțin deasupra.

Flynn poseda un vehicul special pentru teren mocirlos ; un fel de mică cabrioletă, ușoară, prevăzută cu niște pneuri

imense, capabile să ruleze pe solul moale sau în apă. Flynn își conduse cabrioleta pînă într-un loc de unde farurile obiectului se puteau distinge bine. Cînd ajunse la circa o sută de metri de obiect, el opri vehiculul său, și continuă drumul pe jos.

Flynn a relatat ulterior autorităților că el nu s-a apropiat de obiect mai mult decît circa treizeci de metri. A descris obiectul ca fiind circular, avînd un diametru de douăzeci pînă la treizeci de metri, cu cei trei metri de la partea inferioară ocupați cu patru rînduri a ceea ce părea să fie niște mici ferestre iluminate. N-a observat pasageri. Obiectul părea să fie metalic, sclipitor, iar cupola sa rotundă avea înălțimea de vreo 7—8 metri. Obiectul sta pe sol.

Flynn crezu că era probabil vorba de vreo navă experimentală care a fost forțată să aterizeze... și avu intenția să vadă dacă nu cumva pasagerii din ea aveau nevoie de transport, pe care el putea să-l asigure. Făcu cîțiva pași în direcția obiectului dar, deodată a fost trîntit jos, pe spate. El a declarat autorităților că n-a văzut pe nimeni... nici vreo străfulgerare luminoasă... și nici vreo armă. Cineva însă i-a tras o lovitură, care l-a năucit și i-a lăsat o rană ce a necesitat îngrijiri medicale. Cînd Flynn și-a revenit în simțiri, obiectul nu mai era acolo.

Multe dintre notabilitățile de la Fort Myers, redactorul și editorul ziarului local, au garantat seriozitatea lui Flynn, ca fiind o persoană demnă de toată încrederea.

Spre a dovedi veracitatea spuselor sale, Flynn conduse la locul unde, potrivit celor declarate de el, avusese loc incidentul, un grup de notabilități și ofițeri de poliție, inclusiv un reprezentant al organizației NICAP. Ei găsiră acolo, pe un deluțor mlăștinos, un cerc măsurînd 22 metri diametru, în care iarba era arsă. Și copacii din apropiere erau arși și pîrjoliți, în partea dinspre cerc.

Luna ianuarie 1965 a fost o perioadă de timp cu o activitate considerabilă a Obiectelor Zburătoare Neidentificate, cuprinzînd relatări și despre multe aterizări interesante ale acestora, dintre care două în aceeași noapte și în același stat, nu departe de Washington.

Poliția din statul Virginia a semnalat că, în noaptea de 25 ianuarie 1965, o navă imensă, de culoarea aluminiului

(semănînd mult cu aceea văzută de Flynn la Everglades două luni mai tîrziu) a coborît alături cu șoseaua principală, în apropiere de Williamsburg și a provocat o pană de motor unui automobil aparținînd unui director de întreprindere din Richmond. După ce a planat la o foarte mică distanță de sol vreo douăzeci și cinci de secunde, obiectul s-a înălțat iute, scoțînd un țiuit perfect audibil, după care involuntarul martor ocular a putut din nou să-și pornească mașina.

În aceeași noapte, potrivit tot semnalării poliției statului Virginia, la circa o jumătate de oră după incidentul relatat mai sus, aceeași navă, sau poate o alta similară, a oprit automobilul unui alt om de afaceri din Richmond. La cîteva secunde după ce a aterizat alături de șosea, nava a luat înălțime și a accelerat, îndepărtîndu-se grăbită... la fel și automobilistul.

Două nopți mai tîrziu, la 27 ianuarie, doi ingineri de la Administrația Națională pentru Aeronautică și Cosmonautică (NASA) [2], printre care un vechi pilot de avion cu reacție al Forțelor Aeriene, au semnalat că au văzut un OZN echipat cu lumini de poziție, coborînd în apropiere de Hampton, statul Virginia.

Într-o declarație făcută la NICAP, unul dintre martorii oculari, inginerul A. C. Grimmins, a afirmat că neobișnuita navă a efectuat niște zigzaguri pronunțate înainte de a atinge pămîntul... a rămas cîteva secunde pe sol... apoi s-a înălțat iute și a dispărut.

Unul dintre cele mai interesante cazuri ale primei luni a anului 1965 a fost acela care s-a petrecut, cîteva minute după miezul nopții, în dimineața de 12 ianuarie. La o fermă în apropiere de Custer, statul Washington, nu departe de Baza Blaine a Forțelor Aeriene, familia de la acea fermă a relatat că pe un cîmp acoperit cu zăpadă a aterizat un obiect circular, strălucitor, avînd o suprastructură rotundă în formă de cupolă. Doar cu cîteva minute mai devreme, radarul bazei urmărise un disc cu diametrul de vreo zece metri, care bîzîise pe deasupra automobilului unui executor judecătoresc al justiției federale, la vreo cîțiva kilometri de cîmpul de aviație, incident pe care ofițerul l-a confirmat într-o declarație ce a semnat-o și a dat-o la NICAP.

[2] National Aeronautics and Space Administration.

Obiectul a rămas pentru scurt timp la sol, aproape de fermă... dar destul de mult pentru a topi zăpada pe un cerc de zece metri diametru și pentru a pîrjoli pămîntul pe aceeași suprafață. Membri ai familiei fermierului au declarat ulterior că li s-a atras atenția de către Forțele Aeriene să nu discute nimic cu privire la incident. Cercul de pămînt pîrjolit a fost de îndată arat, tot la cererea Forțelor Aeriene. S-a emis ipoteza că aratul a fost efectuat din cauza pericolului unei eventuale iradieri ; pe de altă parte, avînd în vedere cererea Forțelor Aeriene de a nu discuta asupra incidentului, era logic să se facă să dispară imediat orice urmă vizibilă.

Unul dintre cele mai ciudate incidente în lunga și strania istorie a OZN-urilor s-a petrecut în după-amiaza de 31 octombrie 1958, în orașul Iguape, Brazilia.

Iguape este situat în provincia Sao Paulo, pe malurile Peropavei, un rîu lat și lent, avînd în acest loc o adîncime de circa cinci metri.

Către ora 2,30 după-amiază, cel puțin cîtorva zeci de persoane — după cum au și relatat autorităților — le-a fost atrasă atenția de un puternic vuiet ce părea că vine de deasupra lor, întrerupt la scurte intervale de timp de zăngăniturl metalice. Ei zăriră, îndreptîndu-se în lungul rîului, prin mișcări dezordonate, un obiect strălucitor în formă de disc, avînd un diametru de circa cinci metri și o grosime la centru de circa un metru. Acesta a trecut șovăitor pe deasupra acoperișului casei doamnei Elidia Alves de Souza, situată pe o mică ridicătură în apropierea rîului. În timp ce zbura peste casa doamnei Alves de Souza, abia trecînd peste ea, ai fi spus că nava încerca să se redreseze, însă în mod vădit nu era în stare s-o facă, din care cauză lovi trunchiul unui palmier, lăsîndu-i o tăietură adîncă.

Toți cei de față, printre care niște pescari ce se aflau chiar în fața obiectului, au declarat că ciocnirea cu copacul a făcut ca traiectoria obiectului să devină mai neregulată. Obiectul se înclină în sus și păru că încearcă să se înalțe ...apoi se năpusti lateral vreo nouă metri. Vuind și zăngănind, scînteietorul obiect stătu țintuit pentru cîteva secunde deasupra rîului, apoi se răsuci brusc pe o parte și se cufundă în apă.

Anchetatorii poliției (iar mai apoi ai armatei) au interogat pe toți cei care — doisprezece la număr — văzuseră ciudatul obiect cufundîndu-se în apă. Toți au declarat că în momentul

în care obiectul a atins apa, s-a produs o sfîrîitură, ca şi cum acesta ar fi fost incandescent — remarcîndu-se însă că nu s-au produs deloc vapori. Sfîrîiala s-a datorat altui factor decît căldurii. În timp ce obiectul se scufunda, bulbuci mari au apărut la suprafaţă. Fără îndoială că o anumită turbulenţă a avut loc în albia rîului, căci în cîteva secunde apa a devenit tulbure. Ea a continuat să bulbucească în acest fel mai mult de o oră în locul unde obiectul fusese zărit înainte de a plonja. Între timp, pescarii care asistaseră la acest ciudat incident au plantat pari pe malul rîului, pentru ca prin triangulaţie să se poată determina poziţia exactă a obietcului.

De la 7 noiembrie, la faţa locului a venit o mulţime de experţi, cu tot felul de aparatură : detectoare de mine, instrumente sonice, echipament de scufundare, sonde lungi de „tatonare" la trei metri adîncime de noroi şi aluviuni aflate pe fundul rîului, proiectoare şi, bineînţeles, obişnuitele costume de scafandru. Zi şi noapte au continuat investigaţiile, fotografii şi jurnaliştii lucrînd fără întrerupere pentru asigurarea permanentă a ziarelor cu noutăţi.

Obiectul n-a fost găsit. Nu s-a stabilit dacă a reuşit să se salveze mişcîndu-se în susul sau în josul rîului la adăpostul nopţii, sau pur şi simplu s-a înfundat în mîlul moale al albiei rîului. Pare puţin probabil că obiectul ar fi putut trece neobservat, dacă cumva era acolo [3], căci au fost făcute, timp de două săptămîni, cercetări minuţioase şi s-au depus toate eforturile spre a-l găsi.

După aceste cercetări intense, care s-au încheiat fără succes, scufundătorii şi-au strîns echipamentele şi au plecat. Nu trebuie uitat însă să semnalăm că autorităţile guvernamentale au avut grijă să taie vîrful palmierului din apropierea rîului ... şi să ia cu ele tăietura despre care toţi martorii oculari au declarat că a fost făcută de obiectul care a dispărut în apele pline de mîl ale rîului Peropava.

Dintr-o astfel de piesă de probă, ştiinţa modernă poate să deducă foarte multe. Chiar dacă obiectul lipseşte, oamenii de ştiinţă au însă dovada trecerii acestuia.

[3] Multe ziare sud-americane au avut corespondenţi la faţa locului, printre care „A Nacio" şi „Diario da Noite", din Sao Paulo. Dacă ştiţi limba portugheză, articolele lor cu privire la acest bizar incident constituie o lectură pasionantă.

Să examinăm acum un incident, întrucîtva diferit, relatat de martori demni de încredere, care s-a petrecut pe o șosea izolată în apropiere de Pretoria, Africa de Sud. Era în ziua de 16 septembrie 1965, la cîteva minute după miezul nopții. Doi vechi ofițeri de poliție, John Lockem și Koos de Klerk, se deplasau încet cu mașina pe șoseaua principală asfaltată dintre Pretoria și Bronkhorstspruit, efectuînd o patrulare obișnuită.

A fost însă obișnuită numai pînă cînd au ajuns în apropierea unei curbe a șoselei, dintr-o zonă împădurită, și cînd farurile automobilului lor au iluminat un obiect imens, scînteietor, care bloca șoseaua. Lockem apăsă pe frînă. Cei doi au relatat ulterior că obiectul era de culoarea arămei, avea formă de disc și diametrul de vreo nouă metri. Cupola rotundă și scundă părea slab iluminată. Obiectul se vedea în întregime, perfect, și fără îndoială staționa pe șosea.

Circa zece secunde după ce automobilul poliției ajunse unde era ciudata navă, aceasta se înălță în aer, scoțînd un sunet surd dar puternic și lăsînd în urmă două jeturi de flăcări care, potrivit celor declarate de ofițeri, erau ejectate din două țevi scurte, plasate dedesubtul navei.

Căldura degajată de suflu a fost atît de intensă încît martorii oculari au putut să vadă fragmente din asfaltul șoselei proiectate în sus. Și multă vreme după dispariția OZN-ului în bezna nopții, s-au ridicat flăcări la un metru înălțime din suprafața desfundată a șoselei.

Ancheta oficială a luat în considerație posibilitatea ca poliția să se fi înșelat, în sensul că cineva o fi turnat pe șosea vreo substanță volatilă, poate benzină, și i-o fi dat foc în momentul în care s-a apropiat automobilul poliției.

A trebuit însă să se renunțe la această ipoteză, în momentul în care examinarea cazului de către ingineri specialiști în șosele a arătat că în acel loc asfaltul a fost sfărîmat și s-a lăsat în jos, sub acțiunea unei greutăți foarte mari, și că pietrișul s-a separat de asfalt pe o suprafață arsă în profunzime, avînd un diametru ceva mai mare de doi metri. Experții care au cercetat starea fizică a șoselei au tras în unanimitate concluzia că arderea benzinei n-ar fi putut să fie cauza.

Circa trei sute de persoane au văzut stricăciunile, iar unii le-au și fotografiat. Ziarul „Die Vaterland" a publicat o schiță a obiectului, executată pe baza descrierii făcute de cei doi ofițeri de poliție. Autoritățile sud-africane au dispus puțin cam

tardiv ca ofiţerii să înceteze cu descrierile lor asupra obiectului. După cum se vede, cenzura este un rău internaţional.

Locotenent-colonelul J. B. Brits, comandantul garnizoanei Pretoria de Nord, a declarat următoarele ziariştilor : „Acest eveniment este considerat ca fiind foarte secret şi de o importanţă deosebită. O anchetă amplă este în curs la nivel înalt".

Condiţiile în care a fost distrusă şoseaua în acest incident de la Pretoria, întîmplat în 1965, ne readuce în minte o faţetă a unui caz pe care autorităţile franceze l-au anchetat în satul Quarouble. Acolo, un tînăr lucrător de 34 de ani, Marius Dewilde, de la uzinele Blanc-Misseron, a relatat despre un incident care de fapt a prefigurat multe altele care aveau să urmeze în anii următori, în alte părţi de pe glob.

Rezumînd în scurte cuvinte, Dewilde a relatat autorităţilor că în noaptea de 10 septembrie 1954 se dusese ca de obicei să se culce, pe la orele zece şi un sfert.

Cîteva minute mai tîrziu, cîinele său începu să urle, încît Dewilde se sculă ca să vadă despre ce era vorba. Îşi trase pantalonii şi se furişă afară, luînd cu sine o lanternă de buzunar. Cîinele veni la el tîrîndu-se, o comportare puţin cam neobişnuită pentru acest animal.

Dewilde povesti autorităţilor că a putut distinge o masă mare, întunecată, a cărei siluetă se profila uşor pe calea ferată din apropiere. Auzind zgomot de paşi, el scăpără cu lanterna de buzunar. În fasciculul luminii sale, şi nu mai departe de şase metri de el, Dewilde surprinse două foarte mici creaturi asemănătoare omului. Le descrise ca avînd înălţimea de circa un metru, un metru şi jumătate, purtînd pe cap un fel de cască sclipitoare, ca acelea pe care le văzuse la scafandri.

În timp ce Dewilde începu să alerge de-a curmezişul grădinii sale, ca să le taie calea, interpunîndu-se între aceste creaturi şi obiectul aflat pe şinele de cale ferată, un fascicul de lumină orbitoare ţîşni din obiect, care-l năuci. El declară la poliţie : „Puteam numai să stau acolo în picioare, ca şi cum aş fi fost paralizat. Nu pueam să mişc nici braţele şi nici picioarele. Nu puteam să strig. N-am putut să fac nimic cît timp această lumină a fost îndreptată asupra mea."

El văzu ivindu-se un fel de deschizătură în obiectul întunecat. O clipă mai tîrziu, obiectul începu să se înalţe încet, drept în sus, iar apoi se îndepărtă cu mare viteză, scoţînd un sunet surd, dar puternic.

De îndată ce s-a putut mişca, Dewilde a alergat vreo mie şi cinci sute de metri în Quarouble, la poliţie, care însă a refuzat să-l asculte. El merse atunci acasă la comisarul şef, Gouchet, care *l-a ascultat*. Gouchet a remis autorităţilor franceze un raport, în urma căruia s-a instituit imediat o anchetă la care au luat parte poliţia, anchetatorii din partea Forţelor Aeriene franceze şi ai Departamentului Securităţii Teritoriului.

După lungi interogatorii, anchetatorii au ajuns la concluzia că Dewilde a spus adevărul. Tot atît de important a fost şi faptul că ei au descoperit probe materiale interesante. În locul de pe şinele de cale ferată unde Dewilde a văzut staţionînd un obiect ciudat, autorităţile au găsit cinci adînciturl profunde în traversele de lemn. Experţii care le-au examinat au dedus prin calcule că ar fi fost nevoie de o sarcină de treizeci de tone ca să lase asemenea urme. Ei au mai stabilit că pietrişul folosit drept balast între traversele de cale ferată devenise foarte friabil, ca şi cum ar fi fost supus unei puternice încălziri, ceea ce n-ar fi putut să se întîmple în cadrul operaţiilor feroviare normale.

Şi alţi martori din această regiune au semnalat că au văzut în aceeaşi noapte un obiect strălucitor ciudat ... însă relatarea lui Marius Dewilde a fost primită cu cea mai mare atenţie de către autorităţi, pentru motive evidente.

În acest caz, petrecut în 1954, avem dovada palpabilă a greutăţii enorme a unui OZN ; semnalarea unui fascicul sau a unei raze care poate să-l năucească pe cineva, fără să-l ucidă, cît şi una dintre primele descrieri din lume a micilor creaturi umanoide (asemănătoare omului) care au fost de semnalat în legătură cu Obiectele Zburătoare Neidentificate.

Dacă funcţionarul vamal Gabriel Gachinard a văzut bine ceea ce a semnalat, în noaptea de 26 octombrie 1952, Franţa a mai primit încă o vizită a unei nave ciudate, la aeroportul Marignane, aproape de Marsilia. Potrivit celor relatate de el şefilor săi, cît şi altor persoane oficiale interesate, Gachinard a văzut un obiect scînteietor strecurîndu-se printre două hangare aflate în întuneric. Obiectul s-a aşezat pe o pistă de decolare, la vreo sută de metri de locul unde se găsea Gachinard. El a declarat că nava era ascuţită la cele două extremităţi, avea lungimea de circa cinci metri şi probabil un metru grosime la centru, fiind prevăzută cu vreo 5—6 ferestruici pătrate, din care radia o lumină galbenă, dulce. Gachinard alergă în grabă

într-acolo, ca să vadă obiectul mai de aproape ; cînd ajunse la circa cincizeci de metri de el, deodată obiectul lansă o ploaie de scîntei, se înălţă în aer, după care se îndepărtă cu mare viteză, zburînd la o altitudine atît de joasă încît abia a trecut peste gardul de la marginea aeroportului.

Era ora două şi treizeci de minute dimineaţa. Gachinard a fost singurul care a putut să semnaleze obiectul evoluînd cu mult sub limita de reperaj a radarului.

Vameşul Gachinard avea o activitate îndelungată şi excelentă şi era foarte bine apreciat de şefii săi. După ce a fost interogat de oficialităţile însărcinate cu anchetarea cazului, el a modificat relatarea sa, dar numai într-un singur punct. El n-a mai pretins de a fi văzut ceea ce se numea o „farfurie zburătoare", ci accentua cu grijă că n-avea habar ce anume văzuse [4].

În seara de 26 februarie 1959, un disc luminos galben-portocaliu a fost văzut la mică altitudine pe deasupra aeroportului din Londra. Unul dintre cei patru martori oculari, demni de încredere, a fost controlorul traficului aerian de la turnul de control al aeroportului, care a privit obiectul cu un binoclu şi l-a semnalat drept „un obiect zburător neidentificat". Un comunicat oficial al Ministerului Aerului, difuzat de agenţia Reuter, a făcut cunoscut că acelaşi obiect a fost văzut în acelaşi timp de la cartierul general al Forţelor Aeriene de la Stanmore. Descrierea prezentată Ministerului Aerului de către RAF [5] semnala :

„O lumină galbenă, strălucitoare, de intensitate variabilă, la circa şaizeci de metri de sol. Ea s-a menţinut în aceeaşi poziţie circa douăzeci de minute, după care s-a înălţat, dispărînd cu mare viteză".

După 6 martie, alte lucruri ciudate s-au petrecut.

Ministerul Aerului a anunţat că discul luminos n-a fost nimic mai mult decît „botul conic al unui avion particular". Cum a planat însă avionul în acelaşi punct, timp de douăzeci de minute, desigur nu s-a explicat.

[4] În vederea unui studiu mai amplu şi mai amănunţit asupra acestui caz neobişnuit, se poate citi cartea matematicianului francez Aimé Michel, *La vérité sur les soucoupes volantes*.

[5] Royal Air Force.

Nefiind prevenit că despre avioane se poate pretexta că planează, în timp ce botul lor conic scînteiază în întuneric, aeroportul din Londra a publicat un comunicat în aceeași dimineață de 6 martie. Aeroportul a pretins astfel că obiectul ce planase a fost „planeta Venus, văzută printr-un strat de nori". A uitat însă să spună ceva despre pretinsul bot conic al avionului... și nici n-a explicat cum a putut planeta Venus să coboare pînă la șaizeci de metri altitudine, unde cei de la Baza RAF au semnalat că au văzut obiectul.

Martorii, foarte serioși, au văzut cu siguranță un lucru foarte ciudat, aproape tot atît de ciudat cît și explicațiile oficiale. Mai rămîne însă ca Ministerul Aerului să-și explice propriile explicații : că lumina ce nu se mișca era planeta Venus ; că lumina care scăpăra și s-a îndepărtat apoi în mare viteză, a fost „lumina de poziție a unui avion în zbor".

Putem aștepta asta, mult și bine.

Să lăsăm Forțele Aeriene de la Stanmore cu ochii mari deschiși de uimire în fața spectacolului rar al acestei „lumini de poziție a unui avion în zbor" și să trecem la un alt caz și la un alt aeroport.

Data : 21 martie 1965, ora 7 seara.

Locul : Japonia, în apropiere de Himeji, la vreo 110 kilometri de aeroportul Osaka.

Pilotul experimentat Yoshiaki Inada zbura cu patruzeci de pasageri la bordul avionului bimotor al companiei Toa Airlines. În raportul pe care l-a remis autorităților, Inada relata că, puțin după ce a trecut pe deasupra localității Himeji ..a apărut lîngă noi un obiect misterios, extrem de luminos. Pentru moment, obiectul a zburat împreună cu avionul, după care a rămas în urmă, dispărînd din vedere. A revenit apoi în preajma noastră, la vreo sută de metri depărtare de extremitatea aripii și ne-a însoțit vreo nouăzeci de kilometri".

În timp ce obiectul ajunsese aproape de avion, a mai arătat Inada, radiogoniometrul automat a fost — ca să întrebuințăm cuvintele sale — „puternic deranjat". Copilotul a încercat să intre în legătură radio cu Aeroportul Osaka, aflat la cîțiva kilometri în față, însă radioul de la bordul avionului nu mai funcționa. Obiectul dispăru de îndată ce avionul se apropia de orașul Matsuyama, situat în insula Shikoku.

Tetsu Umashima, copilotul lui Inada, a încercat să intre în contact cu turnul de control de la Matsuyama, ca să-i

semnaleze incidentul, cînd auzi apelurile disperate ale unui pilot al companiei Tokio Airlines, care anunța că avionul său a fost însoțit de un obiect verde, în formă de disc, care s-a învîrtit de două ori în jurul său, după care s-a îndepărtat. Avionul liniilor Tokio era aproape de Matsuyama, aflîndu-se atunci cam la treizeci kilometri de avionul lui Inada ... încît este probabil că cele două avioane au avut de-a face cu același OZN, la o distanță de cîteva mile unul de altul [6].

Și vasele transoceanice au avut de-a face cu OZN-urile omniprezente. Incidentul de pe vasul Llandovery Castle, relatat în primul capitol, a fost urmat de multe altele. Să luăm în considerație unul relativ recent, confirmat de cele mai înalte foruri ale națiunii unde a avut loc.

În noaptea de 12 noiembrie 1963, vaporul de transport Punta Medanos al Marinei militare argentiniene a suferit perturbări în urma prezenței unui foarte mare obiect neidentificat, care l-a urmărit la o distanță de circa un kilometru și jumătate. OZN-ul avea formă rotundă, se mișca cu viteză constantă și nu făcea zgomot. Nu era prevăzut cu lumini de poziție.

Din momentul în care obiectul a ajuns cel mai aproape de vapor, busolele magnetice de pe Punta Medanos au fost cu totul dereglate, nemaiputînd fi folosite pentru scopuri de navigație. Efectul era resimțit de la circa un kilometru și jumătate de obiectul misterios.

De îndată ce OZN-ul s-a îndepărtat, busolele au revenit la normal. Imediat, comandantul flotei a transmis prin radio un raport amplu comandantului suprem, care a ordonat o anchetă amănunțită. Verificarea care a urmat n-a descoperit

[6] Cele întîmplate au fost pe larg comentate de agențiile Reuter și United Press International; interesant de remarcat este faptul relatat de ziarul „Mainichi Daily News" în ziua imediat următoare incidentului de mai sus, precizînd că o comisie de anchetă din Statele Unite se afla deja pe drum spre Osaka, spre a interoga pe toți piloții care au avut legătură cu acest incident petrecut la 21 martie. Din comisie făceau parte experți de la Direcția Aviației Civile, de la Departamentul Apărării și de la Observatorul Palomar. Obiectivul anchetei, potrivit afirmațiilor din „Mainichi Daily News", a fost acela de a încerca să se stabilească cu precizie ceea ce aviatorii au remarcat cînd obiectul a fost aproape de avionul lor, în speranța că aceasta ar permite să explice „mai multe accidente misterioase de aviație" care s-ar putea datora OZN-urilor.

nimic anormal la busole și a îndepărtat ipoteza că această perturbare deosebită s-ar fi putut datora unor submarine sau unui avion obișnuit. Oficialitățile argentiniene au ajuns la concluzia că perturbarea s-a datorat apropierii de un Obiect Zburător Neidentificat.

Incidentul a fost relatat în amănunțime Comitetului național de anchetă a fenomenelor aeriene (NICAP) de la Washington, de către căpitanul de corvetă O. R. Pagani, care fusese însărcinat de Ministrul marinei argentiniene să ancheteze cele întîmplate. El a adus totodată la cunoștința organizației NICAP că în septembrie 1965 Marina argentiniană a semnalat alte cincisprezece incidente de acest fel. Pagani a luat măsura ca, pe viitor, să-i revină serviciului hidrografic de supraveghere, din Argentina, sarcina de a ancheta toate incidentele electromagnetice.

A mai existat și interesantul caz al cuterului Sebago, din serviciul de pază al coastei Statelor Unite, petrecut în ziua de 5 noiembrie 1957, pe la orele 5 și 10 minute dimineața. În raportul său, comandantul de vas Waring a arătat că radarul a reperat un obiect ce se rotea în jurul cuterului. Urmărindu-l fără întrerupere, radariștii l-au observat că se oprește în aer, după care s-a îndepărtat cu mare viteză.

Unsprezece minute după ce radarul a reperat OZN-ul, patru persoane care se aflau pe puntea cuterului Sebago au putut să-l vadă foarte distinct, cu ochiul liber : locotenentul Donald Schaefer, timonierul Kenneth Smith, radiofonistul Thomas Kirk și sublocotenentul Wayne Schottley. Toți au descris obiectul ca fiind scînteietor și circular, capabil de performanțe superioare oricărui avion cunoscut.

Din fericire, raportul de pe Sebago a fost difuzat presei înainte ca Pentagonul să fi aflat de incident [7].

[7] S-ar putea ca la acea vreme Pentagonul să fi fost preocupat să repare o gafă recentă. Tocmai publicase încă un impresionant raport statistic (de felul celui pe care matematicienii de la Yale l-au analizat și l-au stigmatizat ca fiind contrafăcut), în care rezultatele calculelor aritmetice apăruseră cu totul ridicole, căci au fost prezentate și cazuri individuale chiar sub formă de fracții, cum ar fi : 54 $\frac{9}{10}$ la sută de cazuri de păsări ; 74 $\frac{4}{5}$ la sută de baloane etc.

Trebuie să recunoaștem însă că magicienii cifrelor de la Pentagon au găsit soluție și la această problemă. Ei „explicară" prompt că ofițerii și marinarii de pe Sebago n-au văzut nimic altceva decît... un avion cu motor cu piston obișnuit. (Îl cunoașteți, desigur : avionul cu motor cu piston, care nu face nici un zgomot... care poate să planeze fix, în timpul zborului... și să-și schimbe direcția din cînd în cînd... Cum, n-ați văzut încă nici unul ? N-are importanță ! Nici Forțele Aeriene n-au văzut.)

Probabil că explicația a fost mai neinspirată decît de obicei, dar nu trebuie uitat că, potrivit regulamentelor, „cei care explică" n-au de ales : ei n-au dreptul să spună publicului decît că aceste obiecte ciudate sînt avioane sau fenomene obișnuite. După cum am văzut, autoritățile din alte țări sînt mai sincere cu cetățenii lor.

Unul dintre incidentele de cea mai lungă durată, în legătură cu OZN-urile, la care martorii au asistat de aproape, a avut loc pe la sfîrșitul anului 1958.

La acea vreme eu eram comentator de știri la televiziune la un post din Indianapolis, punct terminus al unei linii de cale ferată de la Monon. Într-o zi am primit un telefon de la un membru al personalului de la trenul nr. 91, cu destinația spre sud, care în noaptea de 3 octombrie 1958 mergea de la Monon (Indiana) la Indianapolis, un parcurs de circa o sută cincizeci de kilometri.

Printre cei cinci membri ai personalului de tren se aflau mecanicul de locomtivă Harry Eckman, fochistul Cecil Bridge, frînarul șef Morris Ott. Aceștia trei se găseau în cabina locomotivei Diesel, din capul trenului, și de aceea au fost primii care au văzut obiectele. Șeful de tren, Ed Robinson, și manevrantul de vagoane Paul Sosby stăteau în vagonul de serviciu de la coada trenului. Cele două grupuri erau în legătură prin radio, cu modulație de frecvență, prin intermediul căruia erau în contact și cu regulatorul de circulație de la Lafayette.

Bridge mi-a relatat incidentul, iar relatarea sa — înregistrată de mine pe o bandă de magnetofon — a fost coroborată cu declarațiile celorlalți membri ai personalului de tren care au asistat la acest incident. Cecil Bridge este un combatant al Forțelor Aeriene, care are la activul său 450 ore de zbor pe un bombardier greu.

„Vineri 3 octombrie, pe la orele trei și treizeci de minute dimineața", a relatat Bridge, „trenul tocmai trecuse de orășelul Wasco, de fapt o simplă așezare, nod de cale ferată. Acesta a fost locul unde am remarcat pentru întîia oară, în fața noastră, patru lumini ciudate pe cer. Erau niște lumini mobile. La început păreau să fie niște stele neobișnuite, însă mai apoi ne-am dat seama că nu erau, totuși, stele... se mișcau, n-a existat nici o îndoială, se vedea bine.

Acestea înaintau într-o formație în V. Asta nu înseamnă că vreuna dintre lumini ar fi stat central, în capul formației, ci că existau două ramuri, fiecare cu cîte două lumini, făcînd între ele un unghi de circa patruzeci și cinci de grade.

Cred că am fost primul care le-a văzut. După ce le-am urmărit vreo cincisprezece secunde, am atras atenția asupra lor celorlalți doi care se aflau în cabină cu mine, Harry Eckman și Morris Ott. Și ei le-au văzut.

Sînt familiarizat cu avioanele și performanțele lor, atît în calitate de aviator, cît și ca observator.

Noi cu toții din acest tren eram obișnuiți cu avioanele, căci le vedeam în fiecare noapte, cu zecile. Însă aceste obiecte nu erau avioane.

Zburau cu 60—80 kilometri pe oră cînd au trecut pe deasupra liniei de cale ferată, la mai puțin de un kilometru în fața noastră; erau patru lumini albe, mari.

Trenul trăgea 56 de vagoane, lungimea convoiului fiind cam de opt sute de metri și, deoarece luminile zburau atît de jos încît cei din vagonul de serviciu n-au putut să le vadă, i-am chemat prin radio ca să-i anunț ceea ce noi vedeam.

Deodată, la cîteva secunde după ce depășiseră linia ferată, obiectele luminoase s-au oprit, apoi s-au înapoiat. De data aceasta zburau spre est, tot la foarte mică altitudine, aproape razant pe deasupra copacilor, și curînd au dispărut din vedere. Cred că nu trecuse circa un minut, cînd, deodată, toate s-au înapoiat pe deasupra liniilor, venind înaintea noastră, apropiindu-se tot mai mult de tren. Am chemat prin radio vagonul de serviciu, în care cei de acolo puteau acum să le urmărească mai bine. Evident că regulatorul de circulație de la Lafayette ne auzea vorbind, însă nu ne-a întrerupt de loc, pe tot timpul celor petrecute."

Relatarea lui Bridge privește doar ceea ce au văzut oamenii de pe locomotivă. Dar numai personalul de tren aflat în

vagonul de serviciu privise obiectele de aproape, în condiții excelente. Circa șaisprezece ore după ce s-a petrecut acest incident din noaptea de 3 octombrie 1958, i-am intervievat pe Bridge și pe șeful de tren, Ed Robinson, în cadrul unui program de televiziune, înregistrînd pe bandă de magnetofon cele declarate de ei. Iată ce a relatat Robinson :

„Cînd Cecil (Bridge) m-a chemat pentru a doua oară, eram deja sus, în cupola de unde aveam posibilitatea să privesc pe deasupra vagoanelor. Am văzut cele patru lumini, la vreo opt sute de metri de vagonul de serviciu, exact cît o lungime de tren. Mi-am dat atunci seama că veneau spre noi. Sosby se afla în cupolă și le-a văzut și el. Ele se îndreptau spre nord și noi mergeam spre sud. Erau într-adevăr jos, nu mai mult de vreo sută de metri deasupra vagoanelor... și au survolat trenul pe toată lungimea lui, mergînd însă în sens opus. Aș spune că zburau cu o viteză de cel mult optzeci de kilometri pe oră, potrivit aprecierii mele... Ceea ce sigur pot afirma este că nu se mișcau foarte repede, luîndu-le prea mult timp ca să parcurgă lungimea trenului.

Nimeni dintre noi n-a auzit vreun zgomot, însă așa ceva nu este surprinzător, căci un tren de marfă face mult zgomot, împiedicînd orice zgomot să se audă, cu excepția vreunui vuiet deosebit de mare.

Am observat foarte bine obiectele în timp ce treceau pe deasupra trenului și a vagonului de serviciu. Erau patru obiecte mari, în formă de disc, cu un diametru de circa doisprezece metri. Străluceau ca ceva alb-fluorescent, înconjurate de o lumină difuză. După ce au ajuns la vreun kilometru înapoia trenului și păreau că s-au oprit cîteva secunde, Sosby și cu mine am ieșit pe platforma de dinapoi să ne uităm la ele. Păreau că sînt grupate exact deasupra căii ferate : în acest moment se aflau la vreo doi kilometri.

Au părăsit apoi calea ferată, unul după altul, și s-au îndreptat spre est. Cu cît zburau mai repede, cu atît străluceau mai tare. Cei de pe locomotivă puteau acum iar să le vadă, încît ne-au chemat prin radio."

În timp ce obiectele se îndepărtau, toți membrii personalului de tren au remarcat aceeași ciudățenie : obiectele străluceau și se întunecau unul după altul, mai întîi numărul unu, apoi doi, urma trei și apoi numărul patru. În timp ce își

micşorau viteza, culoarea obiectelor se modifica de la albul fluorescent strălucitor, la galben-portocaliu şters cînd viteza lor devenea minimă [8].

Şi din nou obiectele au ajuns în afara vizibilităţii personalului de tren, de astă dată timp de vreo două minute. Apoi obiectele au reapărut, venind exact de-a lungul şinelor, înapoia trenului şi ajungîndu-l rapid din urmă. Robinson adăugă :

„Ele erau abia ceva mai sus decît vîrfurile copacilor înşiruiţi de-a lungul liniei ferate. Se apropiară pînă la vreo şaizeci de metri de vagonul de serviciu. Două dintre ele, care se aflau exact pe deasupra căii ferate, zburau pe-o muchie... Cu alte cuvinte, discurile erau înclinate la verticală. Cele care se aflau de fiecare parte a acestora, două, zburau înclinate cam la patruzeci şi cinci de grade, cu latura cea mai de sus orientată spre discurile de deasupra căii ferate. Ele formau astfel un „M" de lumini albe. Dacă oricare dintre ele ar fi zburat neînclinat — orizontal — bordurile discului aproape ar fi acoperit lăţimea căii... încît trebuie să fi avut un diametru cam de 12 metri şi grosimea de 2,5 pînă la 3 metri. Oricum, era greu să spui exact cît aveau, întrucît lumina lor era difuză şi nici unul dintre noi n-a putut să distingă vreun amănunt constructiv.

M-am repezit în vagonul de serviciu şi am luat repede o puternică lanternă electrică, cu cinci elemente, care ilumina la mare distanţă. Am aprins lumina şi am dirijat fasciculul luminos spre acele discuri. De îndată ce le atinse, ele se dădură la o parte din calea fasciculului. Cînd au revenit deasupra liniei ferate, am proiectat pe ele un nou fascicul de lumină : din nou s-au împrăştiat. Am avut sentimentul că nu le convenea de loc aceasta. După ce le-am proiectat lumina pentru a doua oară, nu s-au mai apropiat de tren ; au rămas alături de linia ferată şi înapoia trenului, la o distanţă apreciabilă, pînă cînd am ajuns la Kirklin [9], după care au dispărut spre nord-est şi nu le-am mai văzut."

După interviul pe care l-am luat personalului de tren, agenţiile de presă s-au interesat de cele întîmplate, ca de altfel

[8] Această întunecare alternativă şi modificarea culorii constituie caracteristici deseori semnalate la OZN-uri.

[9] Localitate situată la vreo şaizeci de kilometri nord-vest de Indianapolis.

și Forțele Aeriene. Oficialitățile căilor ferate de la Monon au dat instrucțiuni personalului de tren ca pe viitor să păstreze tăcere cînd vor mai vedea obiecte asemănătoare, iar baza Forțelor Aeriene, de la Bunker Hill, situată la vreo cincizeci de kilometri est de locul incidentului, a cerut căilor ferate de a o preveni imediat în cazul cînd ar mai fi apărut astfel de obiecte. Oficialitățile din Lafayette ale căilor ferate de la Monon mi-au confirmat că într-adevăr baza Forțelor Aeriene de la Bunker Hill a instalat o linie telefonică directă cu serviciul regulatorului de circulație de la Lafayette, unde sînt centralizate semnalele radio ale personalului de tren. Din aceeași sursă mi s-a mai confirmat că Forțele Aeriene au dat indicații ca personalul de trenuri să fie vigilent în mod special „între orele trei și patru dimineața" [10].

În noaptea de 9 decembrie 1965, un obiect extrem de luminos, galben sau portocaliu-roșiatic a trecut peste partea de la est a statului Illinois, sudul Michigan-ului, prin nordul statelor Indiana și Ohio, iar în cele din urmă a explodat la mare altitudine în apropierea limitei dintre Ohio și Pennsylvania.

Mii de persoane au declarat apoi că au văzut dîra luminoasă — sau obiectul, ori pe amîndouă. Cei mai mulți au încercat să comunice postului de radio KDKA, de la Pittsburgh, cele petrecute, întrucît tocmai atunci se transmitea ora de popularizare științifică, a lui Mike Levine, foarte apreciată de public. În cadrul interviului ce mi se lua, ne propuneam să discutăm despre Obiectele Zburătoare Neidentificate ; nu ne așteptam însă de loc ca soarta să ne favorizeze într-un fel atît de spectaculos.

După ce am ascultat o mulțime de persoane care au descris obiectul și zborul acestuia, am tras concluzia la radio că a fost aproape sigur un meteorit, care a luat foc și în cele din urmă a explodat în straturile înalte ale atmosferei.

Am urmărit în continuare desfășurarea acestui caz, dar după o lună de la cele întîmplate rămăseseră încă multe as-

[10] De fapt, căile ferate de la Monon n-au împărtășit pentru multă vreme părerea Forțelor Aeriene de a păstra secretul, căci nu mult după aceea ele au publicat în revista lor o amplă relatare a celor petrecute.

pecte de elucidat. Înainte de toate, faptul că în petele arse descoperite în iarba de pe cîmp, despre care s-a pretins că se datorează unor fragmente căzute în flăcări la sol, nu s-a descoperit nici o bucată, oricît de mică, din acele fragmente. Aceasta n-ar fi fost posibil în cazul unor meteoriți obișnuiți, din piatră sau de fier.

Cu toate acestea, în explicația oficială pentru public s-a afirmat că a fost vorba de un meteorit care a explodat; în acest caz putem fi siguri că vor fi găsite fragmente cel puțin în comunicatele pentru presă.

Unul dintre cei care au contestat „explicația" oficială dată în acest caz a fost Ivan Sanderson, om de știință și publicist cunoscut. Considerațiile sale au apărut publicate într-un articol din „North American Newspaper Alliance", care au fost apoi reproduse în numărul din martie 1966 al revistei „Fate".

Sanderson a remarcat că, în cazul meteoriților, cea mai redusă viteză înregistrată vreodată a fost de 43 000 km/oră, în timp ce viteza calculată a obiectului care a trecut la 9 decembrie 1965, pe deasupra statelor sus-menționate, a fost doar de 1 700 km/oră. Iar cînd o doamnă care locuia la o fermă din apropiere de Kecksburg, statul Pennsylvania — spune Sanderson — a adus la cunoștința poliției că un obiect imens a căzut într-un crîng din apropiere și a ars acolo, ziariștii și polițiștii care s-au dus la fața locului au constatat că acolo se și aflau importante forțe ale unor unități militare. Sanderson citează un purtător de cuvînt al forțelor armate care a declarat: „Nu știm ce se petrece aci; în pădure însă se află un Obiect Zburător Neidentificat".

Îndrăznesc să cred că acest purtător de cuvînt al forțelor armate nu mai face declarații publice despre OZN-uri.

În ianuarie 1965, Obiecte Zburătoare Neidentificate, care apăruseră pretutindeni pînă atunci, au revenit la locul lor favorit de acțiune: Washington.

La 11 ianuarie, spre orele 4 dimineața, un grup de gradați ai unei unități militare de transmisiune, cu sediul în Strada a 19-a și Constitution Avenue, se precipitară la ferestre spre a asista la un spectacol interesant, asupra căruia camarazii lor de la secția radar le atrăseseră atenția.

Doisprezece gradați ai acestei arme, între care Paul M. Dickey, Jr., și Ed Shad, s-au strîns la ferestre, unde au putut să vadă douăsprezece pînă la cincisprezece obiecte albe, în formă de ouă, care zburau în zigzag la altitudinile de 4 000 pînă la 5 000 metri pe deasupra clădirii Capitoliului. După cum toți au văzut, obiectele erau urmărite de două avioane cu reacție de tip „delta" ; în intervalul de timp în care spectacolul a putut fi văzut de la ferestrele unității militare, obiectele s-au sustras ușor manevrelor avioanelor de urmărire.

Unul dintre cei dintîi ziariști sosiți la fața locului, a fost un reporter de la „Washington Star". În afară de cei doi gradați sus-menționați, el a intervievat pe Sam Webb, Jack McBride și Sam Marrone. În numărul din 13 ianuarie al ziarului amintit se menționează că :

„Sînt cu toții de acord în ceea ce privește forma și numărul aproximativ al discurilor, cît și asupra faptului că acestea zburau mai iute decît avioanele de vînătoare cu reacție".

Atunci cînd cei de la ziar au întrebat la Departamentul Apărării ce ar fi putut să fie obiectele, li s-a răspuns pe un ton tăios că cei doisprezece transmisioniști ai armatei *n-au văzut absolut nimic*. „Nu s-a produs nici un astfel de incident. Nu s-a întîmplat absolut nimic."

Ceea ce a intrigat și mai mult, a fost incidentul care a avut loc la televiziune, unde se luaseră măsuri pentru intervievarea grupului de militari care văzuseră ciudatele obiecte. Interviul avea să fie înregistrat pe film și televizat în aceeași seară.

Despre aceasta a fost informat Pentagonul, care a trimis în grabă un „purtător de cuvînt" la fața locului. Acesta a găsit echipa de televiziune în timp ce-și instala aparatele. Transmisioniștii, care erau pe punctul de a fi intervievați, au fost duși într-o altă cameră, unde li s-a spus că li se interzice să vorbească în public despre acel incident. În momentul în care niște transmisioniști civili au întrebat pentru care motiv Pentagonul îi poate obliga să păstreze tăcere, ofițerul, luat din scurt, le răspunse că *întrucît priviseră obiectele prin fereastra unui local oficial, ei cad sub incidența reglementărilor oficiale din cadrul acestuia !*

Și nu s-au mai luat interviuri televizate acestor martori oculari.

Unul dintre cei mai binecunoscuți oameni din Statele Unite este pilotul cu veche experiență, și în același timp o personalitate care apare frecvent la televiziunea americană, Arthur Godfrey. El locuiește în Virginia, își are avionul și pilotul său particular, și zboară peste tot unde are de făcut emisiuni pentru Columbia Broadcasting System, din New York City.

În cadrul programului din 25 iunie 1965, invitatul lui Godfrey a fost actorul de comedie Orson Bean ; conversația dintre ei a atins și problema Obiectelor Zburătoare Neidentificate. Godfrey relată incidentul pe care l-a avut împreună cu Frank Munciello, copilotul său, în timpul unui zbor de noapte pe care l-au efectuat în avionul lui Godfrey, de la New York la Washington.

Zborul se desfășura ca de obicei, a declarat Godfrey, apropiindu-se de Philadelphia, cînd, deodată, apăru un obiect luminat scînteietor, în apropiere de aripa dreaptă a avionului său bimotor, Convair. Godfrey, care pilota, viră brusc avionul spre stînga ca să evite o eventuală ciocnire. Apoi, spuse el telespectatorilor, intră în contact cu turnul de control al aeroportului din Philadelphia :

— „E vreun aparat în aer în zona noastră ?"

— „Nici unul", i se răspunse.

— „Ei, la naiba ; și totuși e ceva pe aici !" replică el.

În aceeași clipă, obiectul și-a schimbat direcția, înconjurînd avionul, ca să apară cîteva secunde mai tîrziu înapoia aripii din stînga. Din nou Godfrey făcu avionul să vireze brusc din calea OZN-ului și încercă să se îndepărteze de acesta. Obiectul viră și el la dreapta. De fiecare dată cînd Godfrey făcea o încercare de a se feri de OZN, acesta îi imita manevrele.

„Orice făceam, el rămînea mereu în apropiere de aripa stîngă a avionului", spuse Godfrey telespectatorilor săi.

El a recunoscut că atît dînsul cît și Munciello, amîndoi piloți experimentați, cu mii de ore de zbor, se cam înfricoșaseră în urma celor ce li se întîmpla. Ei n-au reușit să scape de OZN, în pofida manevrelor încercate. Acesta i-a însoțit pînă cînd de la sine s-a decis să-i părăsească, urcînd drept în sus și dispărînd în noapte.

Două dintre cele mai interesante cazuri, care s-au petrecut în 1964, au avut drept martori oculari trei persoane demne de încredere : doi fermieri din Nevada și un om de afaceri din Carolina de Sud. Al doilea caz a fost relatat în ziare, înaintea primului.

La 25 iunie 1964, fermierul George W. Rogers, care locuiește la Spring Valley, în apropiere de Ely, statul Nevada, se ducea cu automobilul la Ely, împreună cu fratele său Bert. Ei zăriră înaintea lor, pe șosea, un aparat ciudat. La început, cînd l-au văzut, obiectul se afla alături de drum și cam la un metru deasupra solului, încît putură să-i vadă doar partea de sus. Primul lor gînd a fost că era un jip, în afara drumului. Apoi obiectul se înălță și veni deasupra șoselei, unde se așeză pentru scurtă vreme pe un mic piedestal, avînd o lungime de vreo șaizeci de centimetri. Cei doi oameni se găseau atunci la vreo cîțiva metri de obiect. Potrivit descrierii lor, obiectul era în formă de piramidă, cu vîrful îndreptat în jos și ajungînd la piedestal. Partea de sus era ușor bombată sau încurbată. Obiectul se rotea iute în jurul lui însuși.

George Rogers sări afară din mașină și alergă să pună mîna pe obiect. De îndată ce se apropie, cu un bîzîit puternic obiectul făcu un salt în aer de circa trei metri înălțime, revenind înapoi jos, pe șosea, la vreo doisprezece metri mai încolo. George se apropie de trei sau patru ori, dar de fiecare dată cu același rezultat. El a declarat ulterior la poliție : „M-am trezit agitîndu-mă prostește în jurul unui obiect despre care habar n-aveam ce era. Bert a strigat la mine să mă îndepărtez de acel obiect. M-am gîndit că avea dreptate, încît m-am înapoiat și am intrat în mașină".

O clipă mai tîrziu, obiectul se ridică încet și începu să se îndepărteze repede spre est, pentru a dispărea în depărtare, trecînd dincolo de creasta munților.

Amîndoi fermierii au fost de acord că obiectul pe care-l văzuseră avea forma unei sfîrleze răsturnate. George, care încercase să-l atingă, a mai spus că marginile obiectului luceau ca și cum ar fi fost din material plastic și că purta pe una

dintre fețe un însemn sau emblemă roșie, pe care însă n-a putut-o descifra, întrucît obiectul se rotea continuu.

Ziarul „Record", din Ely, statul Nevada, a publicat această relatare în numărul său din 1 iulie, despre acea ciudată sfîrleză inversată.

În ziarul „Independent", din Anderson, statul Carolina de Sud, din 1 iulie 1964, găsim o interesantă urmare la incidentul relatat de frații Rogers, din Ely, statul Nevada, aflat la o mie șase sute de kilometri spre nord-vest.

B. E. Parham din Wellford, statul Carolina de Sud, este director regional al societății anonime „Family Record Plan". Tocmai fusese în interes de serviciu la Atlanta și se întorcea acasă în suburbia Spartanburg, la volanul limuzinei sale, un Chevrolet model vechi. El se afla pe șoseaua 59, conducînd cu o viteză de circa 110 kilometri pe oră, pe la ora unu dimineața. La acea vreme nu era nimeni pe șosea.

Parham a declarat autorităților federale următoarele :

„Deodată apăru ceva care lumină totul în jurul meu. Am văzut un obiect luminos îndreptîndu-se direct spre mine. Mi-am zis că s-a terminat cu mine — convins că era un meteorit care avea să mă lovească în plin".

În ultima clipă, obiectul coti drept în sus și trecu deasupra mașinii ; această manevră, a afirmat Parham, i-a creat impresia că obiectul fusese întrucîtva derutat de farurile mașinii sale.

Motorul automobilului său începu să funcționeze anormal, încît Parham opri mașina pe marginea drumului.

Parham continuă astfel : „Obiectul semăna cu o sfîrlează răsturnată, cu bordurile avînd o lungime de vreo doi metri. În partea inferioară se vedeau niște mici orificii, părînd propulsat de un fel de flăcări galbene. Cînd a coborît la mică înălțime peste mașină, căldura era înăbușitoare, iar mirosul amintea de cel al aldehidei formice. Am închis repede ferestrele mașinii și am zăvorît ușile. Cîteva clipe după aceea, obiectul se înălță cu un zgomot asurzitor, pînă cînd nu l-am mai putut vedea. Și nici nu țineam să-l mai văd. Tot ceea ce voiam era să scap de acolo cît mai repede și am plecat".

Parham se duse direct la aeroportul din Spartanburg și relată cazul celor de la direcția aviației federale. Ei au examinat mașina și au găsit pete pe partea de sus și pe capota mașinii, unde un lichid îndepărtase vopseaua. Ziarul „Independent" din Anderson a relatat că atunci cînd autoritățile direcției aviației federale au verificat petele cu contoare Geiger, ei au constatat că ele erau radioactive.

Curînd sosiră anchetatori care l-au interogat pe Parham și au îndepărtat petele vîscoase de pe mașină. Apoi au plecat, lăsîndu-l să-și dezlege singur enigma.

Acesta-i procedeul american — cînd este vorba de OZN-uri.

În cursul acestui an vor fi cam 200 apariții autentice de Obiecte Zburătoare Neidentificate, despre care Pentagonul va ajunge să demonstreze că 210 vor fi fost false.

Revista „Life Magazine", 6 ianuarie 1958, p. 16.

6. VIAȚA EXTRATERESTRĂ

„Statele Unite vor fi în măsură să asculte, din alte părți din Univers, mai mult decît o singură civilizație, inteligentă, cînd vom fi gata să montăm instalația".

Cel care a afirmat aceasta este Bernard M. Oliver, un celebru inginer electronist, vicepreședinte la „Hewlett-Packard Corporation". El era desigur la curent cu ceea ce au realizat radiotelescoapele, cît și cu ceea ce realizau, în momentul cînd el a afirmat cele de mai sus la Institutul American de Aeronautică și Astronautică, din San Francisco, în ziua de 27 iulie 1965.

Oliver a declarat în fața distinsului auditoriu că prin montarea pe un platou de douăzeci și cinci de kilometri pătrați, de felul acelora existente în Texas, a unei instalații de cel puțin o mie de radiotelescoape, dar nu mai mult de zece mii, fiecare cu un diametru cam de treizeci de metri, omul ar putea să scruteze cerul cum n-a mai făcut-o vreodată. Am putea — a spus el — „însăși creația s-o ascultăm", prin cuplarea împreună a tuturor acestor instrumente.

Cît ar costa un asemenea proiect ?

Aproximativ costul primei bombe atomice, respectiv doar o zecime din ceea ce va costa aterizarea pe Lună a unui om.

Acest ansamblu de dispozitive de ascultare ultrasensibile, a precizat Oliver, i-ar da posibilitate omului „să detecteze radiațiile, emise fără destinație de către vreo altă rasă inteligentă, respectiv : programele de televiziune, emisiile de radio cu modulație de frecvență, transmisiile de care se servesc în relațiile lor comerciale cît și în viața socială.

După toate probabilitățile, astfel de semnale abundă astăzi din toate părțile în direcția Pămîntului. Te exasperează să-ți dai seama că este așa — și că nu poți să le asculți.

Sînt sigur că dacă am avea un asemenea post de ascultare a Universului, am descoperi nu una, ci mai multe lăcașuri de viață rațională".

În urmă cu o generație, sau chiar mai puțin, propunerea lui Oliver adresată acestui for al oamenilor de știință ar fi fost privită ca o sminteală. În ultimii douăzeci de ani însă, s-au petrecut o mulțime de lucruri — pe Pămînt — și în jurul Pămîntului, cît și în cosmos, lucruri care, toate, au atras atenția asupra probabilității existenței unor ființe raționale, altele decît ființele umane de origine terestră.

Nu s-a produs nici o rumoare la propunerea ieșită din comun a lui Oliver și nici la concluziile sale deschis exprimate. Absolut nici una. În schimb, el a fost îndelung aplaudat; căci auditoriul său — bine informat — știa că dovezile sînt de partea oratorului.

Căutarea dovezilor cu privire la existența vieții în alte părți ale Universului (printre care OZN-urile pot constitui o indicație) este o treabă care datează de multă, multă vreme. Este o treabă extrem de secretă, plină cu multe eșecuri și care necesită cheltuieli ruinătoare.

Ca buget și număr de specialiști, ea a devenit, din 1966, una dintre marile preocupări științifice.

În Statele Unite, această căutare a început oficial prin 1924. Și mai înainte au fost unii care au desfășurat o oarecare activitate în acest domeniu, dar numai în 1924 guvernul Statelor Unite a început să se intereseze de el, finanțînd anumite cercetări. Era just să aștepte și unele rezultate — și s-au obținut rezultate, dar nu dintre cele ce se prevăzuseră.

Astfel de cercetări au fost precedate de acelea ale dr. Otto Hahn, un renumit geolog german, care și-a spus că, întrucît în vechile roci de pe Pămînt s-au conservat forme microscopice de viață, s-ar putea ca să se descopere forme asemănătoare în meteoriții de piatră care — după cît se presupune — constituie fragmente ale altor planete.

Hahn n-a avut nici fonduri suficiente și nici răgaz ca să desfășoare cercetări continue și aprofundate în acest promițător domeniu, dar a folosit într-un mod excelent ceea ce a avut la dispoziție. Dintr-un meteorit care a căzut în apropiere de Knyahinya, în Ungaria, în anul 1866, Hahn a izbutit să taie mai multe felii foarte fine, pe care le-a șlefuit pînă ce au ajuns la o grosime transparentă. El a fost plăcut

surprins să descopere la microscop structuri delicate care se asemănau cu formele de viață fosilizate ale celor dintîi ființe ce și-au făcut apariția pe Pămînt. Unele dintre aceste structuri erau în mod evident niște striații, ca de filigran, ce ar fi putut să alcătuiască o minusculă cochilie. Or, tocmai aceste minuscule cochilii sînt produse de ființe vii.

După doi ani de studiu, condus cu răbdare, al acestor fragmente meteoritice, Hahn a izbutit să fotografieze ceea ce a numit șaisprezece grupuri familiale de diferiți bureți, corali și alte obiecte sortate, pe care le-a clasat la un loc în categoria crinoizilor, niște minuscule vietăți, avînd trunchiuri și „labe", care trăiau (și mai trăiesc încă) în mîlul mărilor ce au existat din totdeauna.

Pentru verificarea descoperirilor făcute, dr. Hahn trimise „probele" sale unui eminent zoolog, dr. D. F. Weinland, căruia i-a cerut să stabilească natura obiectelor.

Dr. Weinland a procedat la un studiu minuțios și îndelungat al materialului primit ; ceea ce a găsit și el a confirmat de fapt concluziile dr. Hahn : coralii și bureții se asemănau categoric cu cei de pe Pămînt, cu deosebirea că erau cu mult mai mici. Formele pe care Hahn le denumise „crinoizi" erau în realitate, după dr. Wienland, o specie de bureți. Însă, în linii mari, concluzia era aceeași : că, într-adevăr, toate aceste obiecte trăiseră undeva în cosmos.

Dr. Hahn era, ca și dr. Weinland, un specialist de mare reputație, însă întreaga sa poziție științifică n-a fost suficientă ca să-l apere de sarcasmele colegilor săi atunci cînd și-a publicat descoperirile în 1880. La acea vreme, teza acceptată era că nu există viață în alte părți din Univers, că viața, așa cum o cunoaștem, s-a dezvoltat în exclusivitate, ca un fenomen unic, doar pe mica noastră planetă. A sugera, așa cum a făcut Hahn (în colaborare cu Weinland), că undeva în cosmos un alt corp ceresc ar fi purtat altădată forme primitive de viață, și ar putea încă să le mai poarte, era pe atunci nici mai mult nici mai puțin decît erezie.

Un congres al oamenilor de știință, ținut la Universitatea de la Basel, a considerat că dr. Otto Hahn și dr. Weinland se făcuseră de rîs. Cea mai mare parte a revistelor științifice care au publicat concluziile lui Hahn, au făcut-o, avînd aerul că s-ar fi rușinat că au trebuit să ofere cititorilor lor o astfel de lectură. Hahn a fost caracterizat de către Asociația Smit-

hsonian drept „un nefericit care s-a lăsat dus razna, de imaginația sa".

După o astfel de primire, nici dr. Hahn și nici colegul său, dr. Weinland, nu și-au mai continuat eforturile de a urmări ceea ce descoperiseră. De cele mai multe ori ei n-au izbutit să-i convingă pe criticii lor, nici chiar să examineze probele; atunci, ca și acum, scepticii cei mai înverșunați erau tot cei care de fapt nu cunoșteau nimic în această problemă.

Au trebuit să treacă optzeci de ani pentru ca alți oameni de știință să reia lucrările pentru care Hahn și Weinland avuseseră de suferit. Vom examina aceste lucrări în alt capitol, în ordine cronologică; căci, între timp, alți oameni de știință au atacat acest domeniu, folosind însă și alte metode.

Unul dintre acești cercetători a fost renumitul om de știință autodidact, Nicolae Tesla. Probabil că el este mai bine cunoscut pentru bobina Tesla, deși cel mai puternic contact cu epoca modernă a fost realizat prin victoria sa asupra lui Thomas Edison, propunînd curentul alternativ în locul curentului continuu preconizat de Edison [1].

În 1889 Tesla era deja o personalitate remarcabilă, deși puțin cam excentrică, în perspectiva noii ere a electricității și radioului. Una dintre teoriile sale preferate era aceea că se poate obține cu ajutorul cîmpului magnetic al Pămîntului o asemenea cantitate formidabilă de energie electrică, încît aceasta ar putea fi folosită pentru a intra în comunicație cu alte planete — în cazul în care ar exista cineva pe acolo care să poată să capteze mesajul.

După un mare număr de reuniuni cu experți ai guvernului, în vederea alegerii unui loc cît mai potrivit pentru planurile sale, Tesla plecă la Colorado Springs, statul Colorado unde-și instală echipamentele.

Nu se asemănau de loc cu ceea ce vreodată se construise mai înainte; era un complex de dimensiuni uriașe, alcătuit din echipament electric destinat să emită fulgere gigantice fabricate de om, care să poată fi declanșate în așa fel încît, străbătînd cosmosul într-o anumită succesiune, să reveleze faptul că este opera unor ființe inteligente.

[1] N. Tesla a refuzat în 1921 să împartă Premiul Nobel pentru fizică, cu Edison, pentru care avea o mare antipatie personală.

. În tentativa sa, Tesla depăşi toate aşteptările. Modificînd în mod alternativ intensitatea curentului în imensa sa bobină, cu un diametru de 22,5 metri, şi în final trimiţîndu-l într-o sferă de cupru aflată în vîrful unui turn înalt de 61 metri, Tesla ajunse să producă fulgere artificiale care au cutremurat literalmente împrejurimile aflate la depărtări de mulţi kilometri. El a provocat de asemenea un scurtcircuit într-o centrală electrică şi a aprins becuri la depărtare de kilometri, ca urmare a intensităţii enorme a curentului din instalaţia sa — o experienţă fantastică, a cărei relatare o puteţi găsi în cartea intitulată *Prodigal Genius*, de John O'Neill. Înainte ca protestele locuitorilor să-l oblige să întrerupă experienţele şi să renunţe la ele, sub ameninţarea arestării, Tesla şi-a formatconvingerea că de acum deţinea probe spre a susţine afirmaţia sa iniţială, anume că undeva, în cosmos, punctele şi liniile sale au fost detectate şi că i s-a răspuns.

Semnalele captate în 1889 de dispozitivul lui Tesla erau periodice şi „sugerau clar numere şi o ordine pe care nu puteai s-o atribui vreunei cauze cunoscute."

Şi Tesla adăugă: „Deşi n-am izbutit să le descifrez înţelesul, mi-a fost imposibil să le consider întîmplătoare; înapoia acestor semnale stătea un scop, ele erau rezultatul unei tentative din partea unor fiinţe inteligente, dinafara lumii noastre, de a ne vorbi prin (radio) semnale. Sînt absolut sigur că nu erau produse de vreun lucru terestru".

Susţinerea lui Tesla că ar fi captat semnale radio de origine extraterestră era întru totul întemeiată, întrucît la acea vreme Marconi abia era în măsură să emită nişte semnale slabe la distanţă de optzeci de kilometri, şi abia după doi ani, în urma experienţelor lui Tesla de la Colorado Springs, Marconi izbuti să facă să treacă peste Atlantic litera „S" într-o formă inteligibilă. Tesla a afirmat că instrumentele sale au captat o emisie de impulsuri regulate, ceea ce nu este o caracteristică a radiaţiei stelare originale, după cum se ştie actualmente, după mulţi ani de investigaţii. Regularitatea semnalelor, cît şi promptitudinea vădită cu care au urmat giganticelor fulgere ale lui Tesla, sînt lucruri unice în felul lor în acest tip de experienţe.

În acelaşi timp în care Tesla bombarda, din Colorado, cerul cu fulgorele sale artificiale, tînărul Marconi emitea litera „V", iar la optzeci de kilometri distanţă (între Wimeraux şi South

Foreland), colaboratorii săi au reușit pînă la urmă să-i capteze semnalele.

În 1921, Marconi a făcut cunoscut că ar fi captat, pe iahtul său de pe Mediterana, niște ciudate semnale radio indescifrabile. Ca și Tesla cu douăzeci de ani mai devreme, Marconi semnala regularitatea anormală a impulsurilor. El încuviință pe reprezentantul său din Londra ca să-i citeze afirmațiile, în sensul că în mod sigur aceste semnale reprezentau un fel de cod pe care nu l-a putut descifra, *altul decît în cazul literei „V", în care era folosit codul Marconi.*

În 1962, vorbind la congresul din Los Angeles al Societății Americane de Rachete, cercetătorii C. D. Jackson și R. E. Hohmann au prezentat o interesantă comunicare cu privire la această îndelungată căutare a vieții în cosmos. În ea, bineînțeles, ei se ocupau pe larg de experiențele lui Tesla, Marconi, cît și de extraordinarele rezultate ale unei experiențe făcute în noaptea de 22 spre 23 august 1924, în colaborare cu guvernul american, de către dr. David Todd, profesor de astronomie la Colegiul Amherst.

Marina a fost un participant activ la experiență, din diferite motive, unul dintre ele fiind acela că Departamentul Marinei căzuse de acord cu Charles Francis Jenkins să experimenteze un dispozitiv construit de el — un instrument care putea să înregistreze semnale radio pe o bandă de hîrtie sensibilă sau pe film. Jenkins era binecunoscut ca omul care realizase cu succes primul aparat de proiectare a filmelor de cinematograf. În anii care au urmat, el a construit primul dispozitiv practic de convertire a semnalelor de televiziune în filme de televiziune — sistemul de disc analizor Jenkins, primitiv și greoi (totuși utilizabil).

În 1924, Jenkins a adus perfecționări acestei metode de interceptare și înregistrare a semnalelor radio pe emulsii fotografice. Marina a vrut să încerce să înregistreze semnale care, eventual, ar fi emise de pe planeta Marte în momentul cînd aceasta trecea la cea mai mică distanță, în august 1924, aflîndu-se la numai 56 000 000 kilometri depărtare de Pămînt. În același timp, Departamentul Marinei s-a temut să nu fie taxat ca dement în cazul cînd lumea ar fi aflat că a încercat să capteze semnale din cosmos și a eșuat în această încercare. De aceea a preferat să rămînă în umbră, mulțumindu-se să pună la dispoziție mijloacele financiare, echipamentul și

manopera tehnică necesară, lăsînd însă pe altcineva să apară ca autor al proiectului. Vechiul joc al armatei, care-i permite să cîştige pe toate fronturile, era practicat în această împrejurare şi de Marină.

Ea a găsit în dr. David Todd omul care-i trebuia. Acesta, un eminent astronom, era întru totul îndreptăţit să se intereseze de planeta Marte. În locul telescopului de modă veche, el ar fi vrut să încerce să folosească dispozitivul de înregistrare al semnalelor radio, pe atunci o perfecţionare tehnică de ultimul strigăt.

Era o zi mare în analele captării mesajelor din alte lumi.

Mai întîi, guvernul dispuse ca toate emiţătoarele americane de radio să-şi înceteze funcţionarea pe timpul experienţei. Apoi, un rulou avînd o bandă cu hîrtie sensibilă al „radiocamerei Jenkins" a avansat în faţa unui punct luminos care oscila, semnalul radio fiind astfel convertit într-un fascicul de lumină care avea să producă o înregistrare pe emulsia fotografică. Suprafaţa de înregistrare avea o lungime de vreo nouă metri şi o lăţime ceva mai mare de 15 centimetri.

Cu antena îndreptată în direcţia Planetei Marte, şi cu şuviţa de lumină înregistrînd pe banda de hîrtie semnalele care soseau, orele treceau unele după altele. În lumea întreagă, alte naţiuni şi-au oferit concursul, dînd instrucţiuni staţiilor lor de radio să capteze ciudatele semnale.

Unii au făcut cunoscute rezultatele ; alţii n-au comunicat nimic.

O staţie britanică din Columbia anunţase că a recepţionat o serie bizară de semnale codificate, constînd din patru liniuţe, repetate de-a lungul multor minute.

Radioamatori din Franţa şi Anglia au anunţat că şi ei au captat nişte impulsuri scurte, care păreau să fie redate într-un cod indescifrabil. În schimb, nu s-a anunţat dacă vasele marinei noastre au captat ceva sau nu.

Un lucru e sigur : nici unul n-a obţinut rezultate ca cele obţinute de radiocamera lui Jenkins, utilizată de dr. Todd pentru Observatorul Marinei.

Aceasta funcţionase perfect şi dăduse rezultate remarcabile.

Pe una din marginile acestei benzi fuseseră înregistrate punctele (şi liniuţele) pe care şi alte staţii de captare le semnalaseră. Pe cealaltă margine a benzii însă, la intervale cores-

punzînd unor durate de circa treizeci de minute între marcaje, fuseseră înregistrate grupuri ciudate de semnale.

Ziarul „New York Times" din 28 august relata următoarele :

„Developarea filmului fotografic pe care au fost înregistrate semnalele radio, în cursul a 29 de ore, în timp ce planeta Marte trecea cel mai aproape de Pămînt, a făcut să crească misterul punctelor și liniuțelor captate concomitent de operatorii unor stații puternice, aflate la mare distanță unele de altele.

Filmul... dezvăluie negru pe alb un aranjament foarte regulat de puncte și liniuțe pe o margine, iar pe cealaltă margine, la intervale aproape egale, se află îngrămădiri de semnale ciudat alambicate, fiecare îngrămădire reprezentînd o față de om, grosolan desenată".

Oamenii de știință care au examinat această uimitoare bandă cu semnale radio... „în grămezi ciudat alambicate, fiecare îngrămădire reprezentînd o față de om, grosolan desenată"... au fost, firește, deconcertați de această ciudată întoarcere a lucrurilor. Aceasta cu atît mai mult, cu cît însuși inventatorul aparatului n-avea nici o idee asupra modului în care semnalele respective ar fi trebuit să fie transmise ca să producă un rezultat atît de bizar. Caricaturile care se vedeau au făcut o vreme vîlvă, pînă cînd, în final, au fost îndosariate și date uitării.

Oamenii de știință reținuseră însă și un alt aspect al acestei experiențe, care, în ultimă analiză, poate fi de un mai mare interes decît fețele de om". Ei au observat că exista o interesantă relație cronologică între acest flux de semnale înregistrate în 1924 și experiențele anterioare făcute și de Tesla, și de Marconi.

Astfel, în 1899 Tesla emitea în mod repetat și cu regularitate impulsuri de radiații în banda de înaltă frecvență.

Marconi a transmis litera „V" în codul Morse utilizat de telegrafiști, de asemenea în 1899.

În 1921, după douăzeci și doi de ani, litera „V" convertită în codul Morse era captată pe Pămînt în condiții care arătau că emisia provenea de la o sursă extraterestră.

În ultimele zile ale anului 1901, Marconi expedia peste Atlantic, primul său mesaj radio. Era litera „S" codificată,

semnalul produs fiind mai tare decît în primele sale experienţe.

Din decembrie 1901 pînă în august 1924, cînd litera „S" ne-a revenit, fiind emisă de undeva din Cosmos, trecuse ceva mai mult de douăzeci şi doi de ani, dar rămînea totuşi în limitele ciclului amintit mai înainte.

Ar putea să fie, firește, o simplă coincidenţă, însă faptul că natura semnalelor părea să arate că acestea aveau o origine inteligentă, reproducînd pe acelea pe care noi le expediaserăm cu mulţi ani înainte, face puţin probabilă doar o simplă coincidenţă.

Aceasta ne conduce la elucidarea unui alt aspect al problemei puse în discuţie. Alţi douăzeci şi doi de ani de la experienţa din 1924 de trimitere a unor semnale în cosmos ne aduc în 1946, anul în care Obiectele Zburătoare Neidentificate au roit pe deasupra Pămîntului, peste ţările scandinave şi unele părţi din U.R.S.S.

Şi în acest caz ar fi putut să fie vorba de o simplă coincidenţă, însă o atît de interesantă „coincidenţă" încît merită să o reţinem, căci, aşa cum vom vedea, cu cît fenomenul se va extinde mai mult, numai coincidenţa singură nu va mai fi suficientă pentru a explica ceea ce s-a întîmplat.

Un alt experiment de emisiune radiofonică, care se încadrează exact în acest interval de douăzeci şi doi de ani, a fost acela realizat de un original şi reputat cetăţean din Kentucky, Nathan Stubblefield, în vara anului 1902. Ziarul „Washington Evening Star" a relatat faptele sub un titlu cu litere mari, în numărul său din 21 mai 1902:

PE PĂMÎNT ŞI PE APĂ
PRIMA ÎNCERCARE PRACTICĂ DE TELEGRAFIE FĂRĂ FIR
ASCULTATĂ LA DISTANŢA DE O JUMĂTATE DE MILĂ

Ziarul informa că Stubblefield a realizat emisia unor mesaje de pe vasul Barcholdi, de pe rîul Potomac, şi a făcut schimb de mesaje cu membrii marcanţi ai Congresului care se găseau pe malurile rîului, emisia făcîndu-se prin intermediul a două fire cufundate în apă, înapoia vaporului.

Trebuie să remarcăm că acest eveniment important a avut loc aproape exact cu douăzeci şi doi de ani înainte ca dr. Todd

și tehnicienii de la Observatorul Marinei să intercepteze acele semnale ciudate. Emisiile vocii umane realizate de Stubblefield au fost urmate, cum era și firesc, după patruzeci și patru de ani, de apariția spectaculoasă a discurilor zburătoare omniprezente.

Oare aceste semnale inexplicabile au vrut să arate că undeva în cosmos, la o distanță de cel puțin unsprezece ani lumină, cineva a încercat să ne facă cunoscut că este pe recepție? Oare aceste ființe au înregistrat semnalele noastre și apoi ni le-au înapoiat, în cadrul unui drum dus și întors de douăzeci și doi de ani? Dacă este așa, unde se află ele, dacă într-adevăr se află undeva?

Nu trebuie să faci multe calcule ca să reduci totul la două probabilități: stelele *Tau Ceti* și *Epsilon-Eridani*. Dacă acestea au planete locuite care se interesează de noi, ele se găsesc exact la distanța până la care un drum dus și întors durează douăzeci și doi de ani.

În urma experienței de necrezut din 1924, cu radio-camera lui Jenkins, o persoană sus-pusă a ajuns la concluzia că tema merită să fie explorată în continuare; încît, în 1926, și Marina și Transmisiunile, de astă dată folosind Universitatea Johns Hopkins drept frontispiciu, au construit în statul Nebraska o uriașă instalație radio de ascultare. Aceasta a costat guvernul, după cum a și recunoscut, o sută de mii de dolari; astăzi nu e mult, însă în 1926 suma era suficientă ca să permită construcția unei stații de recepție de foarte mare putere.

Publicul n-a aflat niciodată ceea ce s-a realizat acolo, în acea vară. Susținătorii proiectului sperau, după cît se pare, să capteze semnale radio provenind din cosmos și se știe doar că au încercat să le capteze. După mai multe săptămîni de lucru însă, un comunicat oficial a fost dat publicității în care se spunea că rezultatele n-au fost satisfăcătoare, ceea ce corespundea probabil realității. În orice caz, stațiunea a fost închisă, înregistrările au fost îngropate în vastele dosare guvernamentale, iar încercarea a fost practic dată uitării. Dar *a fost* o încercare care *a urmărit* să capteze semnale cosmice, în cazul în care ar fi putut s-o facă.

Detectarea unor semnale radio provenind din cosmos, prin anii 1920, era tot una cu a introduce o cerere ca să fii internat într-un azil de nebuni. Pentru motive identice, era aproape același lucru să cauți în meteoriți urme de viață fosilizată.

Ortodoxismul științific decretase că nu există viață în cosmos; cei care făceau investigații s-o descopere erau socotiți de aceea niște maniaci și trebuiau să fie excluși din societatea oamenilor de știință serioși.

Ascultarea semnalelor provenind din cosmos a devenit un lucru acceptabil începînd abia din 1950. Acesta a fost anul în care s-a făcut cunoscut publicului larg că radiotelescoapele, niște aparate enorme și scumpe, erau utile oamenilor de știință ca să analizeze țiuitul provenind din stele. Au fost cheltuite milioane de dolari, în multe țări, spre a construi aceste dispozitive gigantice în formă de farfurie, destinate să capteze și să înregistreze radiații extraordinar de slabe provenind din imensitatea cosmică. În lumea științifică, astronomul de modă veche care examina cu ochiul materialul cosmic era treptat înlocuit de o nouă generație de oameni de știință, care examinau cu urechea același material. Noul ia locul vechiului.

După cum se știe, cine se aseamănă se adună, încît, atunci cînd captarea semnalelor radio de origine cosmică a devenit demnă de respect, cîțiva oameni de știință curajoși au riscat din nou să examineze interiorul meteoriților și să vorbească de rezultatele obținute.

Un meteorit cunoscut sub numele de chondrită carbonică (structură granuloasă, conținînd carbon) a fost găsit în 1950 în apropiere de Murray, statul Kentucky. Acesta a fost încredințat pentru studiu Institutului Smithsonian, ai cărui oameni de știință l-au supus unor îndelungate examinări și analize chimice. Raportul lor, purtînd semnătura dr. Melvin Calvin, poate fi ușor interpretat ca o dovadă că autorii lui își dădeau bine seama că riscau să se expună criticilor. Raportul a fost publicat în 1961, în cartea *Chemical Evolution*, iar ceea ce fusese descoperit era identificat cu niște „compuși organici" de tip obișnuit la procesele evolutive primitive. Probabil că acest raport a fost citit de cîțiva profani; și mai puțini au fost aceia care l-au considerat drept ceea ce reprezenta — o recunoaștere prudentă a faptului că *grupul de oameni de știință de la Institutul Smithsonian a descoperit în acest meteorit elementul de bază al vieții.*

La fel s-a întîmplat și în 1953, cînd un cercetător de la Universitatea din Londra, dr. George Mueller, se apucă să disece un meteorit, o chondrită carbonică ce căzuse pe Pămînt,

în Africa de Sud, în 1838. Procedînd cu răbdare, acesta a ajuns să obţină din masa de piatră o cantitate infimă de rezină, care s-a dovedit că avea în ea forme complexe ale unor acizi organici. Cercetătorul a mai făcut cunoscut că găsise şi apă, care nu era la fel cu apa obişnuită de pe Pămînt. Mueller a adăugat astfel numele său pe lista acelora care au descoperit dovezi ale unor forme primitive de viaţă provenind din cosmos.

Pentru diferite motive, nici unul din cele două rapoarte (al lui Mueller şi al Institutului Smithsonian) nu a stîrnit nici cea mai mică critică.

Nu s-au petrecut însă la fel lucrurile şi cu succesorii lor în acest domeniu, după 1960.

Dr. Warren Meinschein, un specialist de la ESSO (Standard Oil Co.) în domeniul chimiei analitice, a folosit un spectrometru de masă cu ajutorul căruia a descoperit că hidrocarburile din petrolul brut erau în mod evident hidrocarburi ale materiei vii.

Descoperirea lui Meinschein a atras atenţia a doi oameni de ştiinţă de la Universitatea Fordham, Bartholomew Nagy, un geochimist, şi Douglas J. Hennessy, un specialist în chimie organică. Avînd aceleaşi preocupări, ei s-au asociat de îndată, procedînd la examinarea hidrocarburilor pe care un om de ştiinţă francez le separase din binecunoscutul meteorit Orgueil, în 1868.

Concluziile lor aveau să stîrnească o adevărată furtună în cercurile ştiinţifice, cînd au fost publicate în revista „Nature", omologa engleză a revistei „Scientific American". În revista „Nature" se spunea că studiul meteoritului Orgueil a scos la iveală dovezi ale unor forme de viaţă primitivă, care se asemănau, dar fără a fi identice, cu vechile forme de alge care trăiesc în apă pe planeta noastră.

În fapt, Nagy, Meinschein şi Hennessy au enumerat şi reprezentat cinci forme de fosile diferite care dovedeau în mod clar prezenţa formelor elementare de viaţă în structura meteoritului, şi care toate, spuneau ei, se dezvoltaseră într-un mediu în care apa fusese la dispoziţia lor un timp foarte îndelungat.

Din toate părţile au fost atacaţi de critici. Principalul argument împotriva concluziilor cercetătorilor era că meteoritul fusese contaminat după ce a venit în contact cu solul teres-

tru. Încît, spuneau ei, toate fosilele de tip terestru descoperite în meteorit au ajuns în el mai degrabă ca urmare a acestui contact.

Nu era o obiecție nejustificată, însă aceasta se atenuă mult cînd oamenii de știință au făcut precizarea că ei studiaseră de fapt doi meteoriți diferiți și că cel provenind din Franța (Orgueil) avea un conținut identic cu cel originar din Africa (Ivuna) [2].

Rezumînd cele spuse pînă aici, se desprinde concluzia că oameni de știință cu reputație au descoperit importante dovezi care arată că undeva, în cosmos, există sau a existat viață. În cazul în care ea s-a dezvoltat acolo în condiții care par schițate de natura acesteia și de conținutul materialului în care a fost descoperită, atunci n-avem nici un temei să ne îndoim că ea a continuat să se dezvolte — cel puțin pînă în momentul cataclismului care a făcut să explodeze corpul pe care exista viață.

Numai aceasta nu dovedește însă că acolo se găseau ființe inteligente, nici măcar micii oameni verzi — dar constituie totuși o dovadă că undeva, în cosmos, a existat *viață* ; or, tocmai aceasta *este* important.

Oare se mai află viață pe vreun corp ceresc, într-o formă ce poate fi recunoscută și în măsură să se intereseze de noi, să ajungă, poate, pînă la noi în carne și oase ?

Această problemă n-a fost neglijată, după cum vom vedea.

După cît se știe, n-au avut loc cercetări organizate pentru captarea semnalelor radio provenind din cosmos mai înainte de 1952, dată la care s-au putut utiliza în acest scop echipamente suficient de perfecționate ca să justifice cheltuielile necesare pentru fabricația și punerea lor în funcțiune.

La acea vreme, nu existau, firește, sateliți fabricați de om și plasați pe orbite în jurul Pămîntului. Primul sputnic a fost lansat în toamna anului 1957. Au fost însă mii de cetățeni

[2] A fost obținut același rezultat și atunci cînd fragmente ale meteoritului căzut în 1950 în apropiere de Murray, statul Kentucky, au fost trimise pentru studiu Serviciului biologic al Statelor Unite, ceea ce a produs o mai mare confuzie între critici și stupefacția cercetătorilor înșiși. Acolo, utilizînd un mediu riguros sterilizat, au fost plasate eșantioane minuscule din masa meteoritică într-o substanță nutritivă și îngrijite cu toată atenția. În 1961 s-a constatat că avusese loc „o creștere". În primăvara anului 1965 ele mai creșteau încă.

americani — membri ai lui „Ground Observers Corps" — care observau cerul cu regularitate, în fiecare noapte. Ei au relatat că au asistat la spectacole foarte ciudate. Pe de altă parte, cele cîteva radiotelescoape aflate în funcțiune erau inundate de tot felul de semnale radio ciudate, provenind din cosmos. Problema era de a stabili dacă în această masă de probe audio-vizuale exista și vreo dovadă de inteligență.

Deși nu fuseseră concludente, experiențele primilor cercetători — Marconi, Tesla și dr. Todd — dăduseră curaj. Cu noua tehnică, noile metode de investigare, dispunînd de timp și bani, enigma putea să fie dezlegată.

Un amator cu experiență din Australia, în vîrstă de 25 de ani, John G. Bolton, a făcut cunoscut în iunie 1947 că a captat niște semnale interesante provenind dintr-un punct din cosmos, căruia însă nu era în măsură să-i precizeze poziția cu aparatul său. Patru ani mai tîrziu sursa de semnale radio a lui Bolton era identificată ca fiind steaua *Alfa* din *Constelația Lebedei.*

Se poate afirma fără nici un risc că, după descoperirea lui Bolton, radioastronomia a făcut mari progrese, deși nu neapărat ca urmare a acesteia. El a devenit ulterior șeful Departamentului de Radioastronomie de la Caltech, unde a ajutat la instalarea primelor două mari oglinzi parabolice.

În august 1956, dr. John Kraus de la Universitatea din Ohio a stîrnit vîlvă în lumea întreagă, după ce a făcut cunoscut că a reușit să capteze niște semnale radio foarte interesante provenind de la planeta Venus.

Într-o comunicare făcută pentru Societatea Americană de Astronomie, dr. Kraus declara că „semnalele vin în impulsuri, avînd deseori durata de o secundă sau mai mult, iar uneori vine un șir întreg de semnale separate prin intervale mai mult sau mai puțin uniforme". Impulsurile, a precizat omul de știință, „par a fi modelate în audio frecvență, avînd circa 117 cicli pe secundă".

Nu era pentru prima oară cînd dr. Kraus semnala o asemenea anomalie. În luna iunie a aceluiași an el anunțase deja că semnalele provenind de pe planeta Venus semănau foarte mult cu acelea care pot fi produse de o teribilă și prelungită furtună electrică.

Însă semnalele pe care dr. Kraus spunea în august că le-a receptionat a doua oară erau cu totul diferite.

„Aceste semnale — spunea omul de știință — trebuie să provină de la o sursă aparținînd unui tip destul de complex ; ele au multe din caracteristicile radioemisiunilor stațiilor terestre".

Comparativ cu ceea ce există astăzi, echipamentul radioastronomic din 1956 existent în statul Ohio era destul de primitiv. El fusese proiectat ca să capteze semnalele într-un fel de plasă de sîrmă, proiect care dădea, totuși, cel mai mare randament față de prețul de cost.

Pentru obținerea unor rezultate superioare, ar fi fost necesare niște oglinzi parabolice metalice uriașe, desigur costisitoare, montate pe șine fixate în beton. N-a durat mult însă ca să apară și ele. Cu atîtea OZN-uri plimbîndu-se în jurul lumii, cu sateliții artificiali mișcîndu-se pe orbită în jurul Pămîntului, cu fel de fel de semnale radio ciudate, provenind din cosmos, au trebuit să fie construite și echipamente de reperaj. Radiotelescoapele pot tot așa de bine să repereze sateliții, cum pot să capteze și semnalele provenind din cosmos.

La începutul iernii anului 1959 am atras atenția prin rețeaua de televiziune „Mutual" că giganticul radiotelescop ce se construia la Green Bank, statul Virginia de vest, de către Fundația Națională Științifică, avea să fie utilizat pentru cercetarea semnalelor de origine inteligentă provenind din cosmos. Bineînțeles că imediat s-a dezmințit aceasta, întrucît forurilor guvernamentale nu le place să fie depășite de nimeni în problemele noi pe care le întreprind.

Ce s-a petrecut la Green Bank ?

Lucrările stațiunii de la Green Bank au primit denumirea oficială de Proiectul Ozma, în cinstea legendarului vrăjitor din Oz. Primul său director a fost renumitul astronom dr. Otto Struve, care l-a prezentat ziariștilor ca „un program de lungă durată", ceea ce putea desigur să însemne multe lucruri. La acea vreme, adjunctul lui Struve era dr. Frank Drake, care ulterior i-a urmat lui Struve.

Trebuie spus că, la începuturile proiectului de la Green Bank, dr. Struve a consacrat mult timp ca să sublinieze importanța lucrărilor care aveau să fie făcute acolo, referindu-se în special la avantajele considerabile care ar rezulta din intrarea în contact cu o civilizație mai avansată.

Cu toate acestea, în 1961, la mai puțin de doi ani după inaugurarea stațiunii, cu atîta zgomot și cheltuială, publicului i s-a adus la cunoștință că nu mai există Proiectul Ozma, că s-a încheiat cu el. Spre a face încurcătura și mai deconcertantă, dr. Otto Struve a revenit asupra propriilor sale declarații. El a spus ziariștilor că la acea vreme proiectul era de puțin interes, iar ca răspuns la întrebarea pe cînd s-ar putea aștepta noutăți în ceea ce privește cercetarea semnalelor provenind din cosmos în cadrul unui Proiect Ozma reînnoit, Struve a lăsat să se înțeleagă că pentru aceasta ar trebui ca ei „să revină peste o sută de ani".

Și de data aceasta, ca și în cazul programelor Forțelor Aeriene de studiere a OZN-urilor, despre care în mod oficial s-a pretins că au fost întrerupte, Proiectul Ozma n-a fost de loc întrerupt. El a fost pur și simplu transferat într-un alt loc, și anume pe insula Porto Rico.

În acel loc, într-o imensă adîncitură în formă de cupă, care a fost săpată cu ajutorul unor gigantice mașini de săpat pămînt, Oficiul de Cercetări Științifice, o secție a Forțelor Aeriene, a instalat o extraordinară stație de ascultare a cosmosului. Ea a fost construită de specialiști de la Universitatea Cornell, avînd ajutorul financiar și tehnic al Fundației Naționale Științifice. Cupa este îmbrăcată în metal, avînd un diametru de circa trei sute de metri, de multe ori mai sensibilă decît oglinda parabolică mobilă de la stația Green Bank. De reținut este faptul că după ce instalația a fost terminată, Departamentul Apărării a preluat-o și a încredințat-o Forțelor Aeriene în vederea unor activități concrete [3].

Cupa metalică din munții de pe insula Porto Rico, în apropiere de localitatea Arecibo, a început să funcționeze în 1964. De fapt nu era altceva decît o nouă versiune a Proiectului Ozma, dar de data aceasta rezultatele obținute erau îndosariate, nefiind dezvăluite publicului.

La direcția instalațiilor de la Arecibo găsim pe dr. Frank Drake, fostul șef al Proiectului Ozma, același dr. Drake care

[3] Inconvenientul unor dispozitive sau instalații de acest fel constă în faptul că *nu sînt mobile*, încît recepționează doar ceea ce li se oferă. Avantajul lor însă constă în aceea că, fiind mult mai mari decît orice oglindă parabolică mobilă, ele captează semnale care sînt atît de slabe încît n-ar putea fi interceptate de oglinzile parabolice metalice mai mici.

dezvăluise în ultimele zile ale activității de la Green Bank că antena acelui radiotelescop captase niște semnale foarte ciudate care păreau să provină din regiunea stelei *Tau Ceti*.

Vă reamintim că *Tau Ceti* a fost una dintre cele două stele (împreună cu *Epsilon-Eridani*) presupuse a fi implicate în ciclul aparent de douăzeci și doi de ani al semnalelor sesizate de către oamenii de știință care se ocupaseră de această problemă la Green Bank, cu ani înainte. La acea vreme, se părea că receptoarele terestre captau semnale ce fuseseră emise cu douăzeci și doi de ani mai înainte — unsprezece ani pentru dus, și unsprezece ani pentru întors. Atunci, la Green Bank, în ultimele zile ale Proiectului Ozma, oamenii de știință au îndreptat imensul reflector al acestuia spre *Tau Ceti*, începînd din nou să detecteze semnale ciudate și interesante. Apoi au informat presa despre experiența lor.

Știrea a avut o largă publicitate și a trezit un interes general deosebit. Publicul, care acoperise cu fiecare cent costul Proiectului Ozma, ar fi vrut să i se spună mai mult despre mersul acestei experiențe. Cînd însă ziariștii au telefonat doctorului Drake, spre a-i cere mai multe detalii, acesta s-a mulțumit să le dea a înțelege că Fundația Națională Științifică urma să publice un comunicat.

Și așa s-a întîmplat. Dar s-a văzut că era vorba doar de o explicație. Comunicatul se referea la cele anunțate în legătură cu experiența de la Green Bank, calificate ca „producătoare de senzațional", și caracteriza semnalele recepționate în această împrejurare mult comentată ca fiind nimic mai mult decît „așa cum și par, experiențe de natură secretă" [4].

În constelațiile *Pegas* și *Berbecul* găsim două puncte identifcate prin misterioasele prescurtări CTA-21 și CTA-102. Nu știm ce sînt aceste obiecte cosmice. Probabil că nu sînt „sori", întrucît sînt invizibile. Dacă sînt obiecte pe care nu putem să le vedem, dar putem numai să le ascultăm prin intermediul radioemisiunilor lor, ar trebui să ne interesăm de ele.

[4] Iată, așadar, încă o noutate — emisiuni radiofonice „secrete". Mai puteți adăuga la aceasta că nu s-a dezvăluit niciodată originea sau natura pretinselor emisiuni radiofonice secrete și nici nu s-a relevat originea, natura, sediul sau serviciul răspunzător de ele. La urma urmei, poate că aceasta a fost bine, întrucît chiar cel mai șiret dintre cei care dau explicații, ar putea ușor să aibă dificultăți cînd se străduiește să dea proporții la ceva ce nu există.

Şi chiar ne interesăm.

Oamenii de ştiinţă sovietici au semnalat în 1960 că au captat frînturi de semnale radio care au lăsat să se înţeleagă că ar exista civilizaţii extrem de avansate pe CTA-21 şi CTA-102, sau în vecinătatea lor. Dezvăluirile sincere ale oamenilor de ştiinţă sovietici au atras comentarii prompte din partea oamenilor de ştiinţă englezi, francezi, australieni şi americani. Şi ei ascultaseră aceste semnale. Firește, fuseseră niște semnale neobişnuite, însă dînşii n-au afirmat nimic mai mult. Au lăsat oamenilor de ştiinţă sovietici onoarea de a fi sugerat, singurii, existenţa unei vieţi foarte inteligente înapoia acestor semnale.

Studiile sovietice au continuat, în 1964 avînd drept rezultat publicarea unui raport în „Jurnalul Astronomic" al Academiei Sovietice de Ştiinţă, condus de cunoscutul astronom dr. N. S. Kardaşev. El a precizat că semnalele erau receptionate în banda de 900 megacicli, ceea ce este aproape perfect pentru emisiunile la distanţă extrem de mare, întrucît tocmai între cele două părţi ale spectrului abundă „radio-zgomotul" natural care produce interferenţe serioase în timpul funcţionării radiotelescoapelor. După ce a remarcat că semnalele însele par să aparţină categoriei tehnice a emisiunilor artificiale, opuse radiaţiilor naturale, Kardaşev a atras atenţia asupra caracteristicilor de regularitate ale fluxului şi refluxului semnalelor.

Date fiind distanţele uriaşe dintre Pămînt şi presupusele sedii ale structurilor CTA-21 şi CTA-102, semnalele ar trebui să fie emise de către un emiţător avînd energia de emisie a soarelui nostru. Oare cum ar fi posibil un lucru ca acesta?

Kardaşev sugerase că o civilizaţie extrem de avansată ar fi ajuns să cunoască modalitatea de a folosi substanţa planetelor nelocuite spre a le îngrădi în sistemul solar respectiv, inclusiv soarele de acolo, conservînd şi utilizînd astfel totalitatea energiei acestui sistem, mai puţin un mic procentaj pierdut prin reflexie. Aceasta ar explica de ce chiar sursele sînt invizibile pentru noi şi în ce fel se emit semnale destul de puternice ca să ajungă la noi în spectrul emisiunilor radiofonice.

Realitatea semnalelor este de netăgăduit. Originea lor este larg acceptată. Ce, sau cine le emite, şi cum, nu ştim. În acest punct, teoria lui Kardaşev nu este altceva decît o teorie. Ca şi în cazul teoriei cîmpului unificat, a lui Einstein, şi al teoriei gravitaţiei a lui Newton, teoria lui Kardaşev rămîne nedo-

vedită și de nedovedit, încît s-o lăsăm să rămînă în cărți pînă cînd se va putea întreprinde o treabă mai bună.

Am căutat să arăt prin aceste aspecte recente ale problemei pe care o discutăm că interesul purtat semnalelor provenind din cosmos este foarte larg, că radiosemnalele sînt studiate cu minuțiozitate și cu mari cheltuieli, necontenit și în întreaga lume. Au fost obținute unele rezultate interesante care au fost aduse la cunoștința publicului. Desfășurarea proiectelor guvernamentale și vălul secret cu care sînt înconjurate, de asemenea de către guvernul nostru, mă fac să cred că puținele lucruri care ne-au ajuns la ureche reprezintă doar o infimă parte a rezultatelor reale obținute. Adevărul pur este că guvernele nu risipesc bani și nici personal științific pentru proiecte care nu produc nimic.

Stelele sînt sori de diferite categorii. Telescoapele noastre permit să se ia act de existența a o sută de miliarde de sori [5]. Unii dintre acești sori au planete. Oare pe unele dintre aceste planete există viață ? Dr. Harlow Shapley de la Observatorul Harvard a arătat în 1964 că o sută de milioane din aceste planete ar trebui să aibă viață pe ele.

Dr. Edward Purcell, fizician de la Universitatea din Harvard, a remarcat că „ar fi într-adevăr minunat dacă fie și numai o planetă dintr-un miliard (în Galaxia noastră, adică în *Calea lactee*) ar fi devenit lăcașul vieții inteligente".

În lucrarea *Yearbook of Science and Technology*, apărută în 1964, sînt citați oameni de știință care afirmă că circa 67% dintre stelele *Căii lactee*, din care sistemul nostru planetar este doar o infimă parte, sînt bănuite că au planete, întrucît mișcarea lor de rotație este lentă.

[5] Aici trebuie făcută precizarea că ceea ce numește Frank Edwards „sori", sînt de fapt cele circa o sută de miliarde de stele din Galaxia noastră, avînd toate caracteristicile specifice ale unor stele cum este Soarele nostru, dar de mărimi diferite, susceptibile de centre gravitaționale ale unor sisteme planetare. De asemenea, trebuie precizat că telescoapele optice existente au o rază de investigație de cel mult cinci miliarde de ani-lumină (de exemplu marele telescop de la Palomar). O dată cu construirea unor radiotelescoape tot mai mari și mai perfecționate, distanța de investigare a crescut treptat, treoînd peste dublul distanței optice. Scopul principal al radioastronomiei, care a luat naștere o dată cu construcția acestor instrumente noi și eficace de investigație, rămîne, lucru bine știut în prezent, studiul caracteristicilor astrofizice ale universului, prin care se verifică și teoriile cosmologice existente sau posibile — *N.R.*

Dr. Harrison Brown, de la Institutul de Tehnologie din California, afirmă că există cel puțin sute, poate mii de planete capabile să adăpostească viața în Galaxia noastră.

Despre steaua *Barnard*, al doilea cel mai apropiat vecin al sistemului nostru planetar, se știe actualmente că are cel puțin o planetă în jurul ei, despre care calculele au arătat că este o dată și jumătate mărimea planetei Jupiter. Însă ea este atît de departe de soarele său — care emite o cantitate atît de mică de lumină și de căldură — încît se pare că n-ar fi potrivită pentru a adăposti viața. Dar prin simpla sa existență, ea prezintă importanță, întrucît dovedește că procesul natural care a dat naștere vieții în sistemul nostru solar acționează la fel, peste tot.

În cursul unei conferințe ținute la San Francisco, la 17 martie 1965, profesorul Harold Weaver, unul dintre oamenii care era cel mai la curent cu rezultatele obținute în cadrul Proiectului Ozmă, a spus unele lucruri interesante și aparent importante. Cu această ocazie, profesorul Harold Weaver, care este director al departamentului de radioastronomie al Universității din California, și-a exprimat părerea că s-ar putea ca populațiile extraterestre să fi fost atrase în primul rînd de radiosemnalele noastre, captate probabil cu ajutorul sondelor cosmice ce le vor fi expediat în regiunile cele mai adecvate din univers, ca să intercepteze și apoi să retransmită astfel de semnale, în forma lor inițială fiind poate prea slabe ca să traverseze spațiul interstelar.

Dacă un asemenea lucru s-a și petrecut de fapt, după toate probabilitățile n-am fi putut să luăm ounoștință de el, întrucît numai de cincisprezece ani noi dispunem de echipament (radiotelescoape) în măsură să repereze astfel de sonde cosmice. Ar fi zadarnic să ne întrebăm dacă obiectele ciudate ce se văd pe cerul terestru, de atîtea veacuri, au fost într-adevăr nave de recunoaștere. Ele reprezentau CEVA, venit de UNDEVA, obiecte observate și semnalate de martori demni de încredere, în condițiile respective cele mai bune. Dincolo de acest cadru, prudența ne sfătuiește să fim cu băgare de seamă.

În aceeași conferință de la San Francisco, profesorul Weaver a mai spus că dacă una din aceste sonde spațiale provenind de la o sursă extragalactică ar trebui să descopere o planetă locuită de pe care se emit radiosemnale artificiale, prima

măsură logică ar fi să încerce să intre în contact cu această planetă. În ce mod ?

„Cum să comunice ? Cum să ne facă să știm ? Ea ne întoarce cîteva din propriile noastre semnale... Aceasta ar putea fi explicația faptului că noi am recepționat aceste «bips-uri» în cadrul Proiectului Ozma !"

Oare aceasta denotă că semnalele pe care Marconi și Tesla le-au remarcat, erau în realitate un răspuns la propriile lor semnale, copiate și întoarse de către o navă sau un obiect neidentificat din cosmos ? Erau oare ciudatele semnale, semănînd cu o față de om, înregistrate de radio-camera Jenkins, o încercare făcută să ne înștiințeze despre existența altor ființe cu aspect umanoid, care-și dădeau seama de ceea ce făceam noi ?

O altă întîmplare extraordinară, de același fel, poate fi găsită în publicația științifică britanică „Nature" (vol. 122, pp. 681 și 878, anul 1928) care a fost relatată de eminenții oameni de știință Carl Stormer și Balthus Van Der Pol. Ei au captat în mai multe rînduri semnale „ecou" ale propriilor lor emisiuni, uneori cîteva secunde după ce semnalele au fost emise, alteori la cîteva minute după emisiune. Acest interval de timp era atît de mare în fiecare din cele două cazuri, încît singura explicație era că avusese loc o interceptare inteligentă și voluntară și apoi o retransmisie.

Orice a fost, aproape totul era dat uitării în momentul în care un fenomen asemănător s-a produs într-o formă modernă, în toamna anului 1953.

Timp de trei zile, începînd de la 14 septembrie 1953 și continuînd pînă la 17 septembrie, numeroși telespectatori din Marea Britanie au avut surpriza de a vedea pe ecranele lor de televiziune mira și indicativul stației de emisiune „KLEE". Semnalul era atît de puternic, încît a depășit emițătoarele locale la care televizoarele erau reglate pentru o bună recepție. După cîteva minute (în general, trei sau patru) imaginea dispărea, iar semnalul local devenea vizibil din nou.

„KLEE" era un emițător în Houston, statul Texas (S.U.A.), și în anumite condiții capricioase se obțineau astfel de recepții la mare distanță a emisiilor de televiziune. Mulți telespectatori din Marea Britanie au avut bună idee de a fotografia imaginea în momentul în care a apărut pe ecranele lor. Dar, atunci cînd au încercat să ia contact cu stația „KLEE" pentru elucidarea

acestui fapt neobişnuit, ei se treziră faţă în faţă cu un alt mister : staţia „KLEE" nu mai exista ; încetase de trei ani să mai emită !

Cînd BBC[6]-ul începu anchetarea acestui caz extraordinar, i s-a adus la cunoştinţă de către succesorul lui „KLEE" că nici un semnal „KLEE" şi nici o miră, de nici un fel, n-au fost emise din 1950, cînd această staţie şi-a încetat activitatea.

Un purtător de cuvînt de la BBC a declarat ziariştilor că oricine ar fi vrut să producă un astfel de incident, ca o păcăleală, acest lucru ar fi implicat cheltuirea a cel puţin o sută de mii de dolari, plus cunoştinţe care *au depăşit tehnologia contemporană*, cît şi folosirea de turnuri şi alt echipament care nu poate să fie tăinuit, şi care de fapt ar fi greu de asigurat. Autorităţile americane şi britanice îndepărtară în întregime ipoteza unei păcăleli, aducînd aceasta la cunoştinţă în mod public.

Cazul a atras atenţia şi a provocat nelinişte în lumea întreagă. În 1959, mult timp după ce faptele se atenuaseră în mintea oamenilor, s-a dat o explicaţie, nu însă de anchetatorii britanici ci de către cei din cadrul Proiectului Ozma, care, pînă în 1959 recepţionaseră o cantitate copleşitoare de semnale radio ciudate provenind din cosmos.

Explicaţia ? Ea a fost dată de vechea sursă de explicatori de profesie : n-a fost nimeni altcineva decît un inventator misterios, care a tras o păcăleală !

Pentru motive care sînt uşor de înţeles, nu s-a dat niciodată numele acestui preţios inventator. Nici n-a fost urmărit sau condamnat pentru o astfel de încălcare flagrantă a reglementărilor britanice în materie de emisii de televiziune. Nici nu s-a explicat cum a făcut ca să acopere insulele britanice cu o singură staţie, lucru pe care nici o altă staţie de televiziune nu este în măsură să-l facă pînă în zilele noastre.

Trebuie, după părerea mea, să ne scoatem pălăria în faţa acestui serviciu special guvernamental, pentru a fi imaginat o invenţie care este mai remarcabilă decît aceea pe care a vrut să o explice : a inventat un inventator care nu există, lucru literalmente de necrezut.

Drept concluzie a primei anchete a autorităţilor britanice, un purtător de cuvînt de la BBC a declarat ziariştilor :

[6] British Broadcasting Corporation.

„In acest caz sîntem confruntaţi cu o serie de împrejurări care sînt în contradicţie cu tot ceea ce se cunoaşte în materie de emisiuni de televiziune. Este de necrezut că aceste semnale ar fi putut să înconjure continuu Pămîntul, de cînd această staţie („KLEE") le-a emis ultima dată. Este imposibil, din punct de vedere fizic, ca ele să fi putut să fie reflectate în direcţia noastră, din întîmplare, de către vreun corp ceresc, de la o distanţă atît de mare. Nu ne mai rămîne decît o singură posibilitate, oricît ar fi de ciudată, şi anume că aceste semnale au fost emise în direcţia noastră în mod intenţionat, de către fiinţe inteligente, de la o sursă, şi pentru motive în prezent imposibil de determinat".

„Nu există vreo dovadă că aceste obiecte (OZN) sînt vehicule interplanetare".

Dintr-o scrisoare a generalului maior Joe Kelly
(Forţele Aeriene) adresată senatorului Harry Byrd,
1 mai 1956.

„Aceste obiecte (OZN) sînt concepute şi dirijate de fiinţe inteligente care au atins un nivel de dezvoltare foarte înalt. Este probabil că ele nu vin din sistemul nostru solar, şi poate nici din Galaxia noastră".

Declaraţia Dr. Hermann Oberth,
renumit specialist german în domeniul rachetelor
şi al călătoriilor interplanetare,
făcută la o conferinţă de presă,
ţinută la Innsbruck, iunie 1954.

7. CINE LE PILOTEAZĂ?

La începutul anului 1950, am primit un exemplar dintr-un ziar, trimis de către un bun prieten care locuieşte într-un mare oraş din vest. Ziarul conţinea un articol în care se susţinea că s-a descoperit o navă în formă de disc, avînd la bord mai multe cadavre ale unor mici creaturi semănînd la înfăţişare cu oamenii. Articolul făcea „precizări" cu privire la comprimatele spongioase pe care aceste creaturi le-ar muia în apă înainte de a le mînca, cu privire la hamacele în care se susţinea că ar dormi, cît şi la alte sortimente mărunte binecunoscute amatorilor de literatură ştiinţifico-fantastică, care le-ar considera ca fiind componente tipice ale unor astfel de povestiri.

Am luat legătură cu cel care relatase această istorie şi am ajuns la concluzia că de fapt era vorba de un hipertiroidian care făcea astfel de lucruri, jucînd feste pe seama altora.

Am clasat afacerea şi am uitat-o.

După două luni, am primit un telefon de la Frank Scully, un om de ispravă, cronicar de spectacole la gazeta „Variety". Ştiind că eram interesat în problemă, Frank a vrut să-mi cunoască părerea cu privire la o istorie cu un disc ce se prăbuşise şi care conţinea cadavrele unor mici creaturi — etc. În multe privinţe aceasta era la fel cu istoria de care şi eu mă ocupasem şi la care renunţasem, însă versiunea lui Scully fusese mult înflorită, în care erau amintiţi şi oameni de ştiinţă şi ingineri electronişti misterioşi... ceea ce nu făcu decît să-mi întărească bănuielile mele iniţiale.

N-am fost în stare să-l conving pe Frank să nu publice această istorie, fapt pentru care am rămas tare mîhnit.

Cartea lui Scully a produs o oarecare senzaţie ; ea a dat naştere la tot felul de variante, care au fost repovestite de diverşi inşi ca fiind trăite chiar de ei — însă cel mai rău lucru a fost acela că „micii oameni" l-au urmărit pe Scully pînă la

moartea sa. O anchetă ulterioară a revistei „True" a dat la iveală faptul că misteriosul om de știință al lui Scully era de fapt un individ ce a fost condamnat mai apoi pentru vinderea unei invenții care, după cîte se spunea, dădea indicații unde să se foreze pentru a se găsi petrol. Guvernul suspicionează astfel de invenții, iar „omul de știință" s-a dovedit a nu fi fost de loc om de știință. În ceea ce privește „expertul electronist" din istoria relatată de Scully, acesta nu era decît un tehnician al unui atelier de reparații radio, necorespunzînd de loc cu ceea ce se spunea despre el în carte.

Frank Scully, un om agreabil și un scriitor binecunoscut, a căzut în propria-i cursă. Istoria cu „micii oameni" l-a chinuit pînă la sfîrșitul zilelor sale. Și a făcut și mai mult decît atît : oricine ținea cît de puțin la reputația sa, a devenit foarte neîncrezător în astfel de povești, prin aceasta exercitînd o influență salutară. Dacă în acele discuri s-ar mai găsi oameni de statură mică, existența lor n-ar mai fi acceptată fără multe, multe ezitări.

În cele din urmă, din numeroase părți ale lumii începură să sosească relatări cu privire la creaturi de statură mică, cu înfățișare omenească, alături de OZN-uri. Ele proveneau din micile insule pierdute în Pacific, din vestul central și nordvestul Americii, din țările scandinave, din Germania și Italia, din Africa. În multe cazuri, așa cum vom vedea, acestea veneau din partea unor martori inteligenți și demni de încredere.

Au fost și unele relatări izolate cu privire la monștri emanînd o duhoare insuportabilă, și care au fost observați alături de OZN-uri aterizate. Incidentul de la Flatwoods, statul Virginia de Vest, este un caz tipic de acest fel. Potrivit celor relatate, într-o seară din luna septembrie 1952 ceva s-a așezat pe vîrful unei creste muntoase, în apropiere de Flatwoods. Cînd un grup restrîns de localnici s-a deplasat acolo să vadă despre ce era vorba, oamenii dădură peste un gigant cu înfățișare omenească, purtînd un fel de costum verde închis. După spusele martorilor, era înalt de aproape trei metri și avea capul, cu cască pe el, sprijinit de o ramură a unui copac. Șuiera. Imediat după ce a pulverizat grupul localnicilor cu un fel de ceață nocivă, care i-a și îmbolnăvit, gigantul a fugit. Ce a fost el, de unde venea și cum a ajuns acolo ? Sînt întrebări la care nu s-a răspuns pînă acum.

Din fericire, sînt foarte rare relatările despre astfel de întîlniri subite. La fel ca și creaturile „hidoase" descrise în 1897 de fermierul din Kansas, cea mai mare parte a ființelor ce au fost semnalate aveau statură mică, fiind mai degrabă pigmei sau pitici decît giganți șuierînd sau cu miros urît, ca în cazul de la Flatwoods.

Dimensiunile reduse ale discului, de tipul celor apărute în 1947, te determină să crezi că acestea erau dirijate de la distanță, sau că, negreșit, pasagerii erau mici în comparație cu noi. La rîndul său, aceasta împinge la istorii ca acelea cărora Frank Scully le-a căzut pradă. Că pasagerii, dacă au existat, erau într-adevăr niște creaturi mici, aceasta a constituit o deducție logică la care s-a ajuns din primele momente ale examinării acestei enigme.

Potrivit documentelor, prima relatare mai demnă de încredere care mi-a atras atenția cu privire la aceste mici creaturi, a fost aceea publicată de „The Steep Rock Echo", în numerele din septembrie și octombrie 1950, o revistă de breaslă a marilor mine de fier de la Steep Rock (Steep Rock Lake, Ontario, Canada).

Această relatare cuprinde mai multe pagini de revistă, încît o vom reda aici în rezumat. În nota introductivă, redactorul șef al revistei se mulțumește să indice că persoanele care au făcut relatarea au fost un cadru superior din conducerea minei și soția acestuia, care au preferat să rămînă anonimi, spre a nu deveni ridicoli.

Această persoană din conducere, și soția sa, s-au dus, așa cum deseori o făceau, într-un golf la Sawbill Bay, un braț îngust și adînc al lacului, care era înconjurat de mari aflorimente [1] stîncoase. Intrarea în golf are o lățime de numai o sută de metri, cu o curbură pronunțată care face ca, din restul golfului, cea mai mare parte a acestuia să nu fie vizibilă. Așadar, e un loc foarte retras, bine ascuns privirilor dinspre cea mai mare parte a lacului.

În după-amiaza zilei de 2 iulie 1950, persoana din conducerea uzinei și soția sa opriseră vaporașul lor lîngă o plajă de nisip, unde l-au adăpostit sub ramurile unor copaci. Din acest

[1] Deschidere geologică constînd din apariția naturală, de sub pătura de sol, pe o suprafață mai mare sau mai mică, a rocilor magmatice, metamorfice sau sedimentare vechi din subsol. — *N.T.*

loc vaporaşul nu putea să fie zărit din golf, căci se afla înapoia unui grup de stînci ce ieşeau din apă.

După ce au consumat două sandvişuri, şi ceaiul dintr-un termos, tocmai se aşezaseră să se odihnească în momentul în care, deodată, aerul începu să vibreze. Soţul crezu că este vorba de unda de şoc a unei explozii de dinamită, însă înlătură îndată această ipoteză, neauzindu-se nici un zgomot şi găsindu-se la mulţi kilometri distanţă de cea mai apropiată exploatare minieră.

Ciudata impresie persistînd, bărbatul se căţără pe o creastă a unei stînci care domina pîlcurile de arbuşti din împrejurimi. În vîrf, stînca era despicată, formînd o deschizătură strîmtă, prin care, din fericire, el putu să privească fără să fie zărit.

În declaraţia pe care a dat-o şi semnat-o, el a afirmat :

„Privind prin deschizătura din stîncă, am putut să văd un obiect mare, strălucitor, plutind pe apă în dreptul curburii ţărmului opus, la mai puţin de patru sute de metri dincolo de capătul ultim al strîmtorii (intrarea în golf). Am coborît pe brînci, în mare grabă, spre locul unde se afla soţia mea. Ea mă privi şi întrebă : «Ce este ?». Am încercat să fiu calm şi i-am spus ceea ce am văzut. Apoi, amîndoi ne-am căţărat din nou pe stîncă şi am privit prin deschizătură. Obiectul mai era acolo. El semăna cu două farfurii imense, lipite împreună pe marginile lor. De jur împrejur se vedeau hublouri în chenare negre, cu distanţa dintre ele de circa un metru. Deoarece partea inferioară stătea pe apă, sau aproape, ne-a fost imposibil să-i vedem partea de dedesubt.

La partea superioară se putea vedea un fel de bocaport[2] deschis, iar pe suprafaţa acesteia se găseau vreo zece creaturi ciudate mici, care se mişcau încet de jur împrejur.

Un obiect în formă de roată, aflîndu-se în aer, la vreo doi metri şi jumătate, se rotea lent în jurul unui punct central. Roata, care se afla exact în partea opusă faţă de noi, se opri la un moment dat şi la fel făcură şi micile creaturi. Toţi păreau că se concentrau asupra deschizăturii prin care ne uitam noi. În acea clipă, instinctiv, ne-am dat repede înapoia unui bolovan. Aruncînd o privire peste umărul drept, ca să văd cum se putea coborî cel mai bine, am surprins o mişcare în tufişuri. Exact în faţa noastră, pe celălalt mal al golfului, cobora un

[2] Deschizătură pentru acces în puntea unei nave.

Acest OZN în formă de ciupercă, avînd cabina dedesubtul unei cupole, a urmărit în 1953 un vas brazilian de pescuit. Diametrul OZN-ului a fost apreciat la circa 60 metri. A fost observat timp de circa 15 minute, zburînd fără zgomot şi lăsînd în urmă o dîră de condensaţie. Fotografia aparţine Marinei braziliene şi a fost dată publicităţii prin intermediul organizaţiei APRO, Tucson.

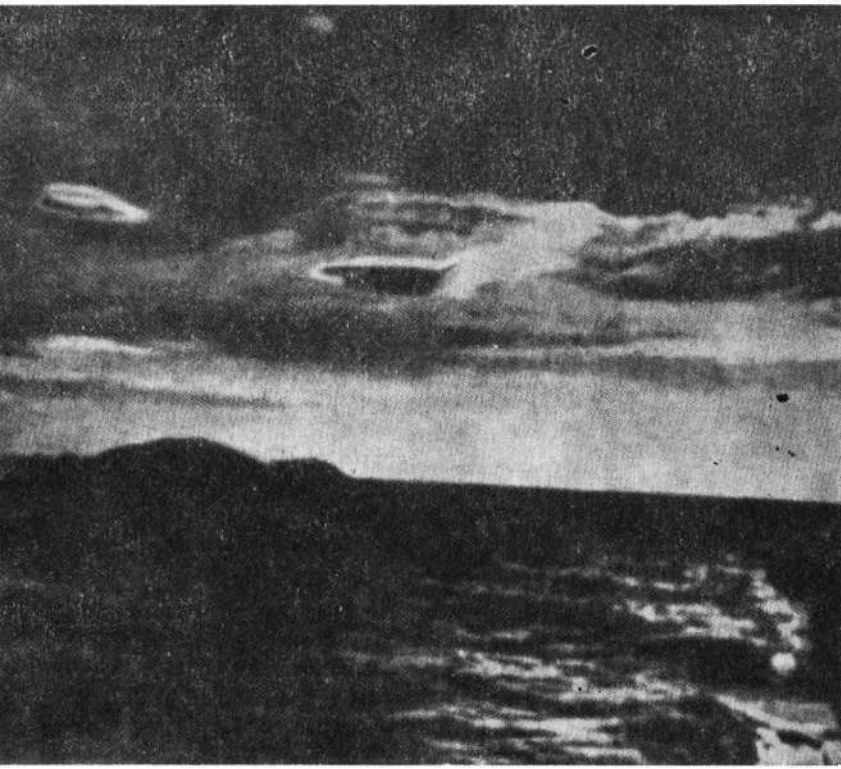

Harta arătînd locul unde s-a produs neobişnuitul incident, în ianuarie 1958, din insula Trinidad. Venind din dreapta, OZN-ul s-a oprit în locurile indicate prin cifre, iar apoi, după ce a făcut înconjurul instalaţiilor radar de pe insulă, s-a îndreptat spre nord-est.

Într-o carte care şi-a propus să ridiculizeze problema OZN-urilor, scrisă de locot. colonel Lawrence Tacker, ofiţer al Forţelor Aeriene ale S.U.A., însărcinat cu relaţiile publice, a fost publicată această fotografie a unui „meteorit, adesea luat drept OZN". Aşa-numitul „meteorit" al lui Tacker a fost de fapt o cometă. Aşadar, o altă gafă din partea acestui ofiţer al Forţelor Aeriene.

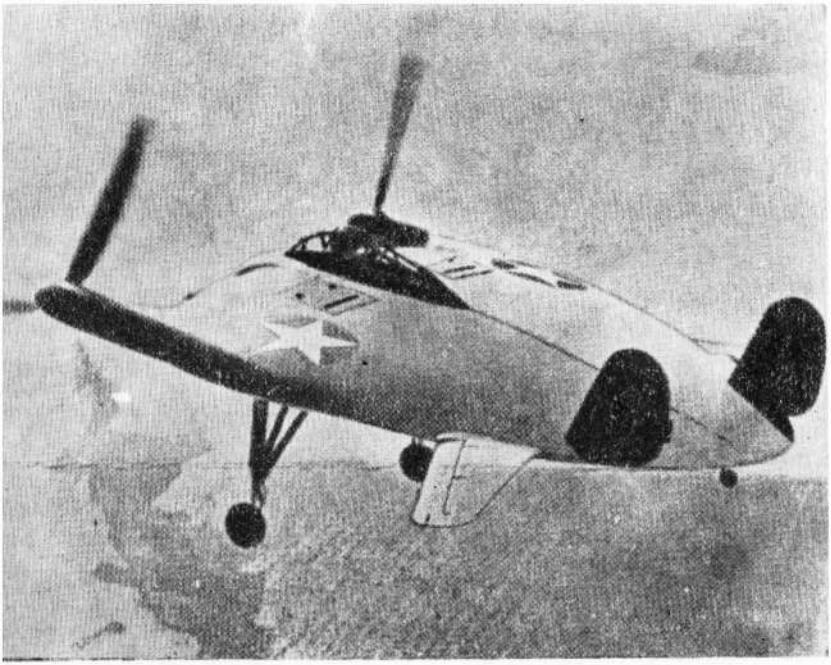

Cînd OZN-urile au apărut pentru prima oară pe deasupra Statelor Unite, la mijlocul anului 1947, multe persoane şi-au reamintit de acest avion experimental, puţin obişnuit din punct de vedere constructiv. Aparatul, de o putere redusă, a fost considerat depăşit încă la experimentare. După ce a zburat de cîteva ori, el a fost predat spre a fi expus la „Smithonian Air Museum", unde este şi azi.

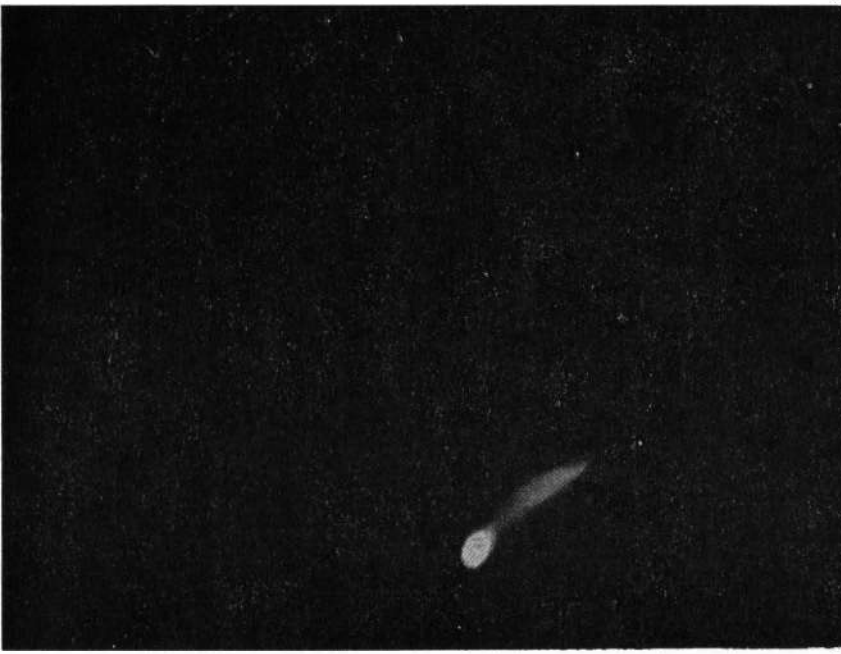

Fotografie făcută de cosmonautul James McDivitt, pe o peliculă cinematografică de 16 mm, în culori. Pe ea se vede un „satelit" în formă de ou, de culoare galben-albicioasă, de un tip şi origine necunoscute, care, la 4 iunie 1965 a înconjurat capsula cu astronauţii White şi McDivitt, în timpul celui de-al douăzecilea înconjur al Pămîntului, efectuat în cadrul unui zbor cosmic de patru zile.

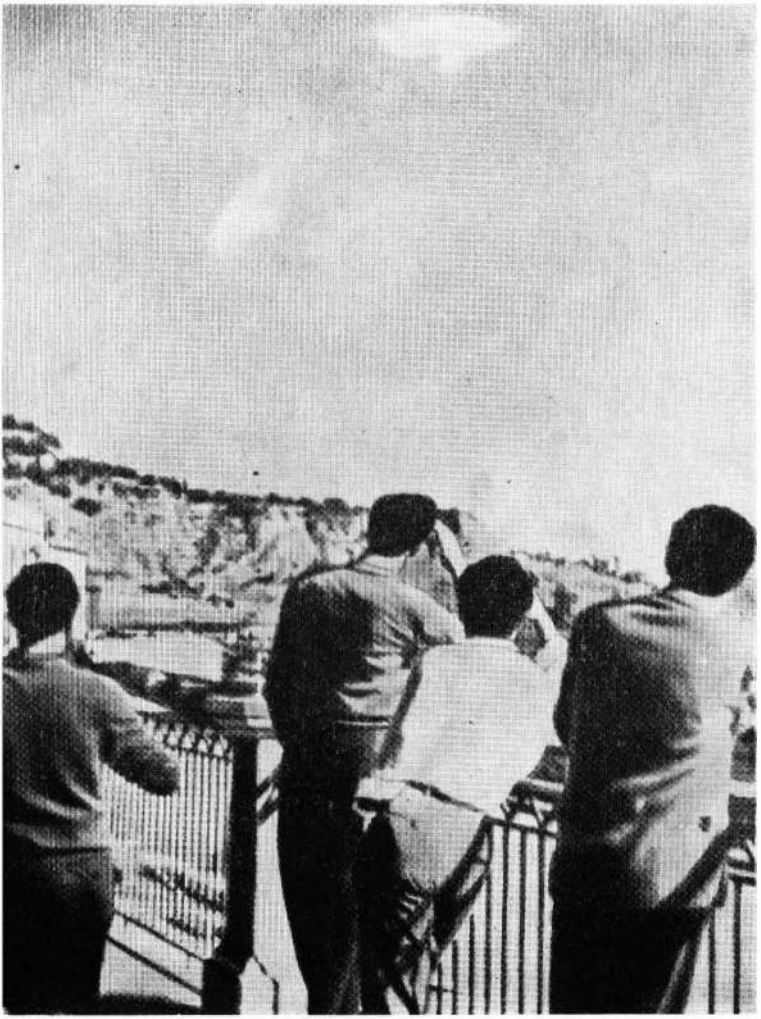

Fotografia acestor OZN-uri a fost făcută în vara anului 1954, la Taormina, Sicilia. Obiectele, avînd fiecare diametrul de circa treizeci de metri, au evoluat fără zgomot şi au fost filmate de un fotograf al agenţiei „United Press". Mii de persoane au putut observa OZN-urile, pînă cînd a venit un avion italian cu reacţie şi le-a pus pe fugă.

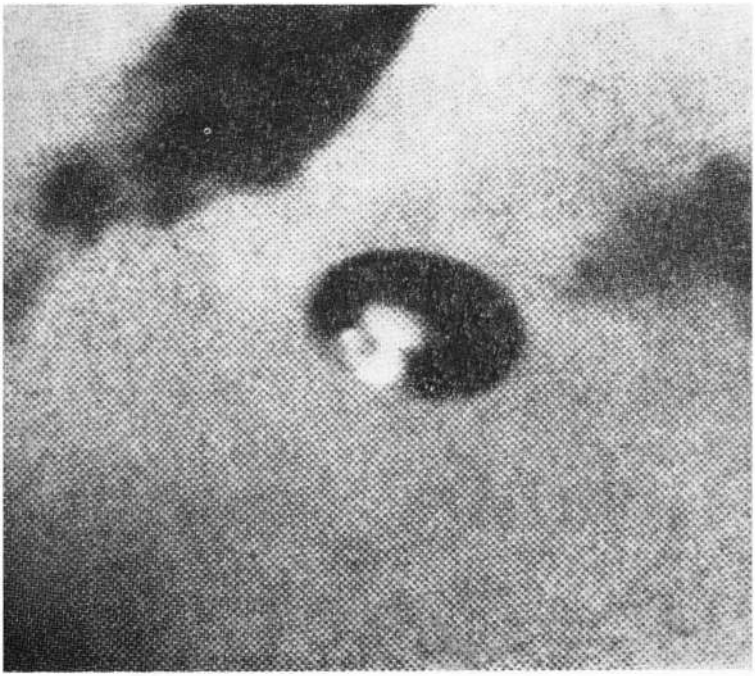

Alt tip de OZN în formă de disc. Baza este plată, cupola superioară este rotundă şi nu se vede nici o proeminenţă la vîrf. Clişeul a fost făcut în apropiere de Darmstadt, Germania, în august 1953.

AF INTELLIGENCE MANUAL SHOWS FLYING DISCS

This official flying-disc (or "flying saucer") illustration—NEVER MADE PUBLIC BEFORE—is taken from an Air Force Intelligence Manual, AFM 200-3, Chapter 9, page 3. (See details below photo-copy.)

Air Technical Intelligence

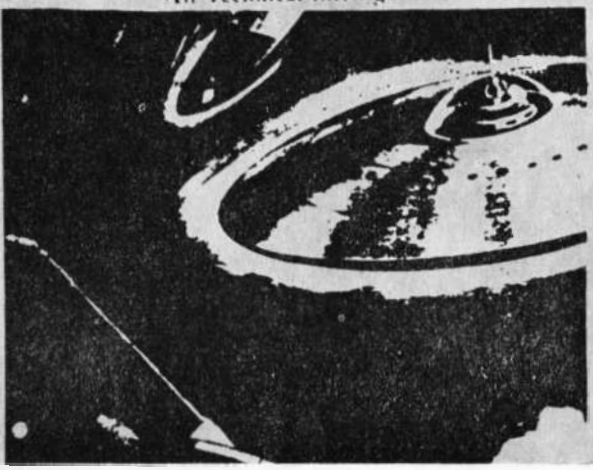

Pilot Chases 50-F

"Saucer"

The recent pursuit of a "f
by a Utah pilot, fully
other pilots and airport
being investigated by AF
The chase occurred abou
near Utah Central Airpo
City.

Two National Air Guar
scrambled after the privat
a report. But the stra
eluded them in a swift ve

The disc-shaped UFO w
by Waldo J. Harris, vete
he taxied out for a take-o
toward the object, which
at 6500-7000 feet, he close
three miles.

"It appeared to be a
Harris later reported. "
like a pair of saucers, on
side down on the other.
was light gray, and it
50 feet across and four
There were no visible open
or exhaust.

"I was about three miles
it suddenly moved upward,
vator." As the disc h
Harris pursued it. Durin
he radioed the FAA tower
ity's Municipal Airport
ported a "flying saucer",

Pagină luată dintr-un buletin din luna septembrie 1953 al serviciului de informaţii al Forţelor Aeriene ale S.U.A. Crochiurile au scopul să atragă atenţia personalului serviciului de informaţii al Forţelor Aeriene asupra modificărilor de configuraţie care au avut loc pe atunci, cînd tipul de navă biconvex a luat locul OZN-ului în formă de disc.

cerb ca să bea apă. Micile creaturi şi roata erau îndreptate cu faţa la cerb. Roata începuse să se învîrtească iarăşi, ca mai înainte, nesinchisindu-se de prezenţa cerbului. Cred că stînca din faţa noastră ne proteja de acţiunea roţii.

Amîndoi am putut să vedem că obiectul în formă de roată era manevrat de o creatură ce se afla pe o mică platformă, imediat dedesubtul roţii. Această creatură purta ceea ce părea să fie o cască, de culoare roşu aprins. Toţi ceilalţi purtau căşti de culoare albastru-închis. Aveau absolut toţi cam aceeaşi statură : să tot fi fost între 1 şi 1,20 metri înălţime. Erau îmbrăcaţi la fel, în dreptul pieptului purtînd ceva cu aparenţă de strălucire metalică, iar picioarele şi braţele lor erau acoperite cu un material de culoare mai închisă. De la distanţa la care ne aflam [3], n-am putut să le distingem trăsăturile — în cazul în care aveau vreuna.

Lucrul cel mai remarcabil a fost acela că fiinţele se mişcau ca nişte automate, şi nu se răsuceau — ca noi — ci trebuiau să-şi rotească picioarele ca să se orienteze spre altă direcţie. Am văzut una dintre aceste creaturi luînd şi ridicînd capătul unui furtun flexibil (de un verde foarte viu), în timp ce se găsea într-o poziţie oarecare, şi apoi rotind cu trudă picioarele ca să poată să păşească în direcţie opusă. Concomitent, soţia mea şi cu mine am auzit un sunet puternic, regulat. Părea că trăgeau apă printr-un furtun şi turnau ceva în apă, printr-un alt furtun.

A trebuit din nou să ne pitim din cauza acelei roţi, care se învîrtea ; după cîteva clipe, cînd ne aruncarăm iarăşi privirea acolo, totul dispăruse de pe suprafaţa obiectului, care şi începuse să se ridice din apă. Era acum cam la doi metri şi jumătate în aer. În locul unde stătuse, apa era albastră-roşiatică, cu reflexe aurii. Obiectul părea să aibă o grosime de patru metri şi jumătate, la centru, şi de trei metri şi jumătate la margini. Se produse o rafală de vînt în momentul în care acesta se îndepărtă, zburînd cam la patruzeci şi cinci de grade, şi se pierdu curînd în depărtare. Comparîndu-l cu doi copaci de pe malul opus, am apreciat că avea un diametru de vreo 14,5 metri".

B. J. Eyeton, chimist şef al întreprinderii „Steep Rock Mining Company", care era şi redactor şef al revistei „Echo",

[3] Mai bine de trei sute de metri.

a adăugat că şi alte persoane au văzut în acest golf izolat un obiect asemănător, sau acelaşi obiect. Ei au afirmat că au văzut pe navă acele foarte mici creaturi cu înfăţişare omenească, care au fugit la apropierea lor. Însă relatarea făcută de persoana din conducerea minei şi de soţia sa a fost cea mai amănunţită, iar Mr. Eyeton era pe deplin satisfăcut în privinţa veracităţii spuselor lor, fiindu-i amîndoi binecunoscuţi.

Aceste mici creaturi, sau „fiinţe" cu înfăţişare omenească, purtînd îmbrăcăminte strălucitoare, mişcîndu-se într-un fel diferit de al nostru, cum s-a remarcat în ciudata împrejurare de la Steep Rock Lake, aveau să reapară adesea în anii care au urmat.

În septembrie 1951, un grup de băştinaşi din tribul Unmatjera, din Australia centrală, au relatat autorităţilor că, de după vîrful unei mici coline, au putut vedea în timp ce ateriza un obiect circular strălucitor, care s-a oprit la mică distanţă de alt obiect asemănător ce se afla pe sol. Potrivit celor apreciate de ei, cele două obiecte aveau aceleaşi dimensiuni, între zece şi cincisprezece metri diametru şi „între un om şi un om şi jumătate" înălţime. Fiindu-le teamă să se apropie de obiecte, băştinaşii au rămas ascunşi după vîrful stîncos al colinei şi au continuat să privească la această ciudată scenă. Ei au relatat că după cîteva minute de la aterizarea celui de-al doilea obiect, ceva semănînd cu un om foarte mic a ieşit de dedesubtul acestuia şi a pătruns în primul obiect, pe la bază. Băştinaşii au mai semnalat autorităţilor că această creatură, sau fiinţă, purta îmbrăcăminte lucitoare, şi avea cap rotund, care strălucea [4]. Puţin după ce creatura pătrunse în obiectul ce stătea pe sol, acesta începu să se înalţe, scoţînd un bîzîit ca al unor roiuri de insecte, după care şi cel de-al doilea obiect îl urmă de îndată, îndreptîndu-se spre cer şi dispărînd amîndouă din vedere.

Nu prezintă, desigur, nici un interes să facem ipoteze cu privire la diversele motive, pentru care o creatură de pe una din aceste nave s-a mutat pe cealaltă. Această relatare a ajuns la autorităţile australiene la vreo şapte luni după ce avusese loc, încît nu se mai putea face aproape nimic altceva decît interogarea băştinaşilor. Este meritoriu faptul că aceşti băştinaşi primitivi, care nu auziseră niciodată şi nici nu văzuseră astfel

[4] O cască ?

de lucruri ca „farfuriile zburătoare", au descris atît de amănunțit atît obiectele cît și umanoizii. O simplă prefabricare a atîtor amănunte pare a fi lucrul cel mai improbabil, dat fiind tot ceea ce se știe de la martorii oculari, cît și din relatările provenind din alte părți ale lumii.

Treisprezece kilometri la nord de localitatea Hopkinsville, statul Kentucky, pe șoseaua națională 41, se află o mică așezare omenească, Kelly. În ziua de sîmbătă 21 august 1955, între orele 7 și 10 seara, s-a petrecut un incident ciudat, cu totul deosebit, la o fermă situată la mai puțin de un kilometru de Kelly. A doua zi, ziarul „Evansville Press" (din Indiana) publica cele întîmplate, pe prima pagină, sub titlul : *Bătălia de la Kentucky cu „omuleții din cosmos"*.

Relatarea ce urmează este făcută pe baza declarațiilor martorilor oculari, ofițerilor de poliție veniți la fața locului și a articolului din „Evansville Press".

În acest incident au fost implicați trei copii și opt adulți. Billy Sutton, pe atunci un adolescent, se ducea pe la orele șapte după-amiază la fîntînă ca să bea apă, cînd deodată remarcă un obiect circular foarte strălucitor care se mișca fără zgomot, aparent în linie dreaptă, apoi se opri brusc și se așeză pe sol, înapoia grajdului și în afara unghiului de vedere din locul unde stătea Billy. Înapoiat în casă, el povesti această apariție ciudată, însă cei din casă considerară că probabil era vorba de o „stea căzătoare" și nu întreprinseră nimic [5].

Pe la orele opt, cîinii familiei Sutton începură să latre furios, așa cum făceau de obicei cînd intra vreun necunoscut. Doi dintre oamenii prezenți s-au dus la poarta din spate și au privit în afară. Ulterior au declarat autorităților că la o distanță de vreo cincisprezece sau douăzeci de metri se afla o creatură avînd o înfățișare aparte : radia o luminescență, potrivit celor spuse de ei, analogă inscripțiilor fosforescente de pe cadranul unui ceas. Creatura a venit aproape, pînă la cinci sau șase metri de locul unde se aflau cei doi, amuțiți. Cei doi oameni au declarat în fața autorităților că această creatură arăta ca un om foarte mic, avînd o înălțime nu mai mare de un metru, purtînd îmbrăcăminte lucitoare sau vreun costum nichelat. Li s-a părut capul neobișnuit de mare, disproporționat

[5] Potrivit declarațiilor făcute mai tîrziu anchetatorilor, același obiect a fost văzut și de alte persoane, de la fermele din împrejurimi.

de restul corpului. Brațele, au declarat ei, erau foarte lungi, cu mîini palmate foarte dezvoltate și prevăzute cu gheare, care luceau ușor în lumina slabă de la acea oră.

Și doamna J. C. Sutton a declarat ofițerilor de poliție că a văzut aceeași creatură, în același timp. „Lucea ca o foaie de aluminiu", a precizat ea, „și pășea ca un om foarte bătrîn — sau ca o specie de maimuță — mai tot timpul folosindu-se de mîini".

Elmer Sutton și John Sutton au tras amîndoi cu arma în acea ciudățenie care se apropia de ei. Rafala alicelor de calibru 3 mm trase din pușca de vînătoare și glonțul unui pistol de calibru 5,5 mm au făcut ca acea creatură să cadă pe spate, însă ea se ridică aproape imediat și fugi, înainte ca cei doi oameni înmărmuriți să fi putut să mai întreprindă ceva.

Cei doi oameni se grăbiră să se întoarcă în casă, foarte tulburați de cele întîmplate. Au fost stinse imediat toate luminile din casă și au fost zăvorîte ușile.

A fost aprinsă o lumină de pe balcon. În acel moment, una dintre femei țipă cît putu de tare că cineva se uita prin fereastra de la sufragerie. Bărbații dădură buzna în încăpere, exact la timp spre a vedea o creatură agățată de voletul de la fereastră, purtînd un fel de cască, și avînd ochi mari și alungiți. Cei doi bărbați traseră cu pușca în mai multe rînduri prin fereastră, încît, în urma focurilor de armă, creatura păru a fi zvîrlită îndărăt.

După vreo douăzeci de minute, în care timp n-a mai fost văzută nici una din ciudatele creaturi, cei doi oameni înarmați se încumetară să iasă afară. Cîinii lătrau la ceva slab luminat care se afla în copac, însă înainte ca ei să fi avut timpul de a se apropia, zăriră pe un altul dintre ciudații lor vizitatori, care se plimba pe coama acoperișului casei. Elmer Sutton trase asupra lui cu pușca de vînătoare. Cei doi bărbați au precizat autorităților că ei au auzit clar sunetul glonțului lovind în plin... însă li se păru că obiectul strălucitor a sărit de pe casă și a fost zărit apoi alergînd printr-un cîmp de buruieni. Un alt glonte a făcut ca obiectul ce strălucea în copac să cadă în buruieni și să fie pierdut din vedere. Între timp, cîinii se refugiaseră în casă ; cu atîtea împușcături, nici n-ar fi avut altceva mai bun de făcut.

Una dintre cele mai interesante fațete ale acestei extrem de neobișnuite relatări este afirmația comună a celor doi

oameni că gloanțele trase din pistolul calibru 5,5 mm al lui John Sutton au fost auzite ricoșind în aer, ca și cum ar fi fost deviate de un metal.

După o incursiune lipsită de eficacitate în grădină, cei doi oameni s-au înapoiat în casă și s-au pus de gardă la ferestre, în timp ce femeile și copiii s-au întins pe podea, înapoia lor. La orele unsprezece noaptea, după mai bine de două ore de veghe, bărbații au socotit că ciudatele ființe nu mai erau acolo. După ce se trăseseră asupra lor, de aproape de tot, vreo cincizeci de focuri de armă, sau mai mult, e posibil că aceste creaturi vor fi înțeles că nu erau de loc binevenite.

Cele unsprezece persoane ieșiră în fugă din casă, se înghesuiră în două automobile și se îndreptară în grabă spre cel mai apropiat post de poliție — la Hopkinsville. Articolul din ziarul „Evansville Press" preciza că șeful comisar, Russell Greenwell, se arătase sceptic — ceea ce Greenwell a negat, de îndată. La 23 august, a doua zi după apariția articolului în ziar, Greenwell mi-a spus :

„Nu am nici cea mai mică îndoială în mintea mea că toți acești oameni — absolut toți — erau îngroziți cînd au ajuns la Hopkinsville, sîmbătă seara. E adevărat, n-am găsit acolo nici o urmă de picior, însă solul era așa de tare și uscat încît nici un tractor n-ar fi lăsat vreo urmă în el. Eu însumi n-am lăsat acolo nici o urmă de pași ; de altfel, lipsa unor astfel de urme nu dovedește nimic și nici un om cu mintea sănătoasă nu s-ar fi putut aștepta să descopere vreuna în aceste condiții ! Acești oameni au văzut ceva ciudat. Nu știu ce a fost, însă ei l-au văzut și au tras cu arma în el prin uși și ferestre, și prin pereții casei... găurile sînt acolo, ca s-o dovedească".

Membrii poliției, dintre care patru ai poliției de la Hopkinsville, s-au înapoiat cu oamenii la fermă ca să facă cercetări, însă micile creaturi ciudate și nava lor strălucitoare plecaseră. Unul dintre membrii poliției statului băgă de seamă că unul dintre cei care asistaseră la incident era de fapt într-o stare de comoție, și că pulsul în venele gîtului atinsese 140 de bătăi pe minut, de vreo două ori mai mult decît ritmul normal.

Reacția oficială față de acest incident a fost una de prefăcută indiferență. Baza militară Fort Campbell, aflată nu departe, trimise un ofițer, pe maiorul Albert Coren, ca să inte-

rogheze martorii, deşi ofiţerul serviciului de informaţii al bazei negase că baza ar fi fost cît de cît informată cu privire la cele petrecute. Cîteva zile mai tîrziu, anchetatori ai Forţelor Aeriene au interogat de mîntuială martorii oculari, ca şi cum ar fi fost vorba doar de o treabă curentă, apoi au plecat. Dar la vreo două săptămîni după incident, doi bărbaţi îmbrăcaţi civil şi-au făcut apariţia în acele locuri, pretextînd că vindeau ustensile de aluminiu de bucătărie. Ei au consumat cîteva minute vorbind despre pretinsa lor marfă, dar au afectat ore ca să pună întrebări cu privire la creaturile şi nava care, potrivit celor relatate, fuseseră văzute în noaptea de 21 august.

S-ar putea să fi fost o simplă coincidenţă, însă un grup de „vînzători ambulanţi" de acelaşi tip şi vînzînd aceeaşi marfă se dusese şi la Flatwoods, statul Virginia de Vest, la cinci zile după apariţia neaşteptată în acea zonă a unui pretins „monstru", în 1952. În ambele cazuri, aceşti oameni fuseseră în mod clar mai interesaţi de culegerea de informaţii asupra incidentului, decît de a-şi vinde cratiţele şi tigăile.

Maniera de a trata în acest mod special astfel de incidente este în concordanţă cu linia oficială de conduită a guvernului. A trimite în grabă anchetatori la faţa locului, unde au fost semnalaţi monştri sau umanoizi, înseamnă a confirma importanţa pe care cercurile oficiale o acordă unor asemenea cazuri. Prin tratarea incidentelor ca nişte lucruri neimpresionante şi lipsite de importanţă, pînă în momentul cînd interesul public se atenuează, şi apoi conducînd adevărata anchetă prin subterfugiu, guvernul obţine informaţiile pe care le caută, făcînd minimum de publicitate. Chiar dacă există îndoieli, asta nu va trezi nimic mai mult decît o atenţie pe plan local. Este un mod abil de a trata acest subiect şi niciodată mai înainte nu l-am văzut semnalat în vreo publicaţie tipărită. Însă, fără îndoială că această metodă trebuie să fi fost folosită de multe ori, anchetatorii acţionînd sub diverse înfăţişări. Ar fi greu de dovedit care dintre vizitatori au fost acolo din simplă curiozitate şi care dintre ei s-au dus acolo cu o treabă oficială. Cunosc doar aceste două cazuri de „vînzători" de ustensile de bucătărie, dezinteresaţi — care întîmplător şi-au făcut apariţia în două locuri, exact în momentul în care acolo, potrivit relatărilor, avea loc o aterizare — şi care au depus prea

puțin interes ca să-și vîndă marfa, dar au făcut veritabile eforturi ca să obțină informații cu privire la OZN-uri.

Util pentru comparația și compilarea datelor amănunțite privind aterizările semnalate de martori demni de încredere este incidentul cu totul deosebit, petrecut la 7 iulie 1952, ce ne-a parvenit din Berlin, Germania, prin intermediul consorțiului de ziare „North American Newspaper Alliance".

Oskar Linke a fost mulți ani primarul unui orășel din zona Germaniei de est [6]. El și cu fiica sa de unsprezece ani au trecut în Germania de vest, unde au relatat ulterior autorităților o întîmplare uimitoare și au repetat-o sub prestare de jurămînt funcționarilor britanici și americani care i-au interogat.

Linke a declarat următoarele: „Locuiam la numai cîțiva kilometri de graniță (cu Germania de vest) și eu și fiica mea mergeam adesea să ne plimbăm spre frontieră cu motocicleta.

...Într-o după-amiază, săptămîna trecută, ne înapoiam acasă după una dintre aceste plimbări, cînd fiica mea îmi atrase atenția spre ceva care sclipea în alb printre copacii unei pădurici, prin care tocmai treceam. Aceasta este doar la vreo cinci kilometri de frontieră.

Era o apariție atît de neobișnuită, încît am ieșit din drum cu motocicleta și am oprit. Am lăsat motocicleta în niște tufișuri și ne-am grăbit să ne înfundăm în pădure. Am ajuns într-un punct aflat la vreo douăzeci și cinci sau treizeci de metri de un obiect ciudat. Era un disc cu diametrul de 7,5 metri care aterizase într-un luminiș.

Semăna cu o tigaie mare, fără mîner, și părea că este fosforescentă. În centrul ei se afla un aparat — în formă pătrată — un fel de suprastructură care ieșea din partea superioară a navei, ca un joben. Această porțiune superioară era puțin mai închisă la culoare decît restul obiectului, care era de culoarea aluminiului, bine lustruit.

Stînd culcați înapoia unui mic rambleu, eram bine pitiți. Am văzut două creaturi scunde, ca niște ființe umane foarte mici, avînd înălțimea de circa un metru. Purtau ceea ce ni s-a părut a fi îmbrăcăminte dintr-o singură piesă, lucioasă, de culoarea aluminiului sau argintului. Pe pieptul uneia dintre aceste crea-

[6] Este vorba de o localitate din R.D.G. — *N.T.*

turi se găsea o cutie, sau un pachet, de mărimea a trei pachete de ţigări, stivuite, şi în faţa cutiei o lumină albastră strălucitoare, care clipea într-una. La ce servea, nu ştim, întrucît nu păreau să aibă nevoie de ea. Creaturile se apropiau de navă, venind dinspre liziera luminişului, una după alta.

Cînd au ajuns la vreo trei sau patru metri, ultima întinse mîna şi-i atinse celeilalte casca lucioasă, ca de sticlă. Amîndouă s-au oprit şi una dintre ele s-a răsucit încet ca să privească în stînga noastră. Văzînd-o, fiica mea lăsă să-i scape un mic ţipăt. Creaturile se precipitară, în zăpăceală, să intre în navă printr-un sabord din partea de sus a suprastructurii centrale — acea parte pătrată.

Am văzut atunci că discul avea în jurul lui două rînduri de saborduri. Aveau aproape dimensiunea unor saborduri de vapor.

Sub ochii noştri, suprastructura pătrată începu să fie retrasă în interiorul cupolei şi, concomitent, obiectul începu să se ridice lent de pe sol.

Am remarcat, amîndoi, că o construcţie similară în formă pătrată ieşea pe la baza navei şi, aparent, o determina să se ridice de pe sol.

Apoi, obiectul începu să se înalţe încet în aer. Se urcă pînă pe la treizeci de metri, plană pentru o clipă, apoi îşi luă viteză şi se pierdu repede din vedere."

Această declaraţie, semnată de fostul primar Linke, a fost confirmată în faţa funcţionarilor prin depoziţia fiicei sale. Fata a adăugat: „Eram atît de înspăimîntată încît nu ştiam ce să fac. Sper să nu mai retrăiesc niciodată o astfel de întîmplare".

În 1954, America de Sud a primit vizite ale unor OZN-uri asemănătoare acelora pe care le-au primit, în cursul aceluiaşi an, Europa şi Statele Unite. Acela a fost anul în care, dacă vă reamintiţi, locotenent-colonelul John O'Mara, de la Air Technical Intelligence Center, de la Dayton, a adus la cunoştinţă că acest Centru (ATIC) a primit semnalări despre prezenţa OZN-urilor, cîte şapte sute pe săptămînă, cel mai mare număr înregistrat pînă atunci şi foarte probabil chiar pînă azi. Incidentele din 1954 petrecute în America de Sud au inclus un mare număr în cadrul cărora s-au semnalat aterizări şi

prezența unor umanoizi în jurul navelor. Ar fi greu de spus cîte dintre aceste semnalări sînt veridice, dar se poate afirma fără nici o teamă că multe dintre persoanele care au relatat incidente făceau parte din grupuri de martori, și că mulți alții erau funcționari publici, iar în numeroase cazuri era vorba de membri demni de respect ai corpului medical.

Una dintre cele mai reputate asociații civile de cercetări asupra OZN-urilor din Statele Unite, fiind totodată și una dintre cele mai vechi, este Aerial Phenomena Research Organization (APRO) din Tucson, statul Arizona. Prin intermediul miilor de membri din multe țări ai acestei organizații, în care se includ mulți oameni de știință și experți în diferite domenii conexe cu aeronautica și astronomia, APRO a făcut o treabă bună, an de an, reușind să dea în vileag activități importante și foarte răspîndite, desfășurate de OZN-uri. În Statele Unite, APRO face pentru membrii săi treaba pe care serviciile oficiale de informații evită s-o facă, furnizîndu-le informații adecvate și verificate cu grijă, în special cu privire la incidentele mai importante din America de Sud.

În ultimele săptămîni ale anului 1954, Venezuela a constituit un cadru prielnic pentru activitatea OZN-urilor. Registrele poliției din numeroase orașe conțin rapoarte ce semnalează umanoizi văzuți în jurul unor nave în formă de disc, aterizate pe sol. În unele cazuri, în care s-a relatat că au avut loc contacte personale cu aceste creaturi, oamenilor nu le-a mers prea bine.

În suburbiile orașului San Carlos se află un minunat parc, aparținînd Ministerului Agriculturii, și utilizat ca să se țină expoziții în el. În noaptea de 16 decembrie, trei bărbați tineri luaseră masa împreună într-un restaurant din San Carlos și se înapoiau acasă cu mașina. Ajunși în dreptul parcului, Jesus Paz ceru prietenilor săi să oprească automobilul, ca să meargă într-un loc izolat din parc. Nu făcu însă mai mult de vreo zece pași, în parc, și Paz țipă după ajutor cît îl ținu gura. Prietenii săi alergară în ajutor și-l găsiră zăcînd la pămînt, buimăcit și însîngerat. Nu departe de el, o mică creatură păroasă, cu înfățișare omenească, alerga spre o navă lucioasă, în formă de disc, care stătea pe iarbă. Unul dintre tovarășii lui Paz era Luis Mejia, membru al Gărzii Naționale ; acesta abia

avu timpul să apuce o piatră și s-o azvîrle în disc, care între timp începuse să se înalțe, scoțînd un bîzîit îngrozitor.

Paz a fost dus, în mare grabă, la spitalul din oraș, unde medicii au constatat că se afla în stare de comoție. Mai mult, el avea zgîrieturi lungi și profunde, în partea dreaptă a corpului și în lungul coloanei vertebrale, semănînd cu niște „semne de gheare", cum spuneau medicii.

Paz a arătat ulterior anchetatorilor că păștea în apropiere de o pajiște cu flori înalte, zgomotul pașilor săi fiind amortizat de iarba groasă. Deodată, el se poticni, dînd peste o mică creatură părosasă, cu înfățișare omenească, care examina florile! Paz încercă s-o evite, însă în momentul în care se întoarse, această creatură îl atacă — mai întîi zgîriindu-l și sfîșiindu-i cămașa, apoi cu o lovitură în ceafă, care-l ameți.

Cu șase zile înainte de incidentul lui Paz, la San Carlos, doi adolescenți, Jesus Gomez și Lorenzo Flores, vînau iepuri de-a lungul șoselei naționale Trans-Andean, între Chico și Cerro de las Tres Torres. Întrucît trăseseră toate cartușele ce le avuseseră și dispuneau doar de o pușcă de vînătoare, veche, neîncărcată, se hotărîră să se înapoieze acasă.

În timp ce-și tîrau cu greu picioarele pe marginea șoselei naționale, zăriră un fel de obiect lucitor în hățișul de alături de drum, la mică distanță. Ei au declarat ulterior la poliție că au luat obiectul drept un automobil care ieșise din drum, încît au intrat, amîndoi, în acel hățiș ca să vadă.

Deodată, ei s-au pomenit la numai cîțiva metri de un obiect care semăna cu două ligheane lucitoare enorme, îmbinate împreună pe margine. După părerea lor, diametrul obiectului era cam de trei metri și au văzut, potrivit celor declarate de ei la poliție, că obiectul plana la vreun metru de sol și ejecta flăcări pe la bază.

În declarația sa, Lorenzo Flores spune:

„Apoi am zărit ieșind patru omuleți. Aveau înălțimea de vreo nouăzeci de centimetri. Cînd și-au dat seama că eram acolo, toți patru l-au înșfăcat pe Jesus și au încercat să-l tîrască spre obiect. N-am putut să fac nimic decît să iau pușca mea de vînătoare, care era descărcată, și am lovit cu ea pe unul din ei. Ai fi spus că pușca a lovit ceva la fel de tare ca și o rocă — mă dureau mîinile — și pușca s-a rupt în două bucăți... Era prea întuneric ca să putem vedea trăsăturile fețelor lor,

însă am remarcat părul abundent de pe corpurile lor și marea lor vigoare".

În momentul în care micile creaturi îl înșfăcară, ceva îl ameți pe Gomez. Flores tîrî pe prietenul său înapoi spre șosea, iar cînd Gomez își reveni, alergară cît putură de repede pînă la cel mai apropiat post de poliție. Au ajuns acolo cu hainele rupte. Cămașa lui Gomez era zdrențe. Amîndoi băieții aveau zgîrieturi adînci. Medicii la care s-a apelat, au declarat la poliție că ceva provocase celor doi tineri o teamă atît de mare, încît se aflau într-o stare de nervozitate excesivă, însă că, în afară de aceasta, erau inteligenți și demni de încredere.

În dimineața următoare, cînd tinerii conduseră poliția la fața locului, ofițerii de poliție au găsit destule urme care confirmau că acolo avusese loc o luptă... și au recuperat și arma de vînătoare ruptă în două, care deveni cel mai prețios bun al lui Flores. Însă, în afară de cîteva tufișuri ușor pîrjolite, n-a rămas nici o urmă a micilor creaturi sau a navei lor.

Exact cu două săptămîni înainte de acest incident, doi conducători de camioane, din Caracas, intrară buzna într-un post de poliție, rupți, plini de sînge și îngroziți, ca să relateze — abia vorbind — un incident care ar fi putut să nu fie crezut de poliție de n-ar fi existat un martor cu totul excepțional.

Jose Ponce îndeplinea funcția de ajutor de șofer, pe un autocamion condus de Gustavo Gonzales. În primele ore ale dimineții din ziua de 28 noiembrie, ei se îndreptau cu camionul spre Petare, oraș situat la o depărtare de vreo douăzeci și patru de kilometri, ca să ia o încărcătură de alimente și să se înapoieze ca să o predea la timp în piețele din Caracas, care se deschideau în zori.

Autocamionul mergea de-a lungul unei străzi de la periferia Caracas-ului cînd, pe la orele două dimineața, cei doi au găsit drumul blocat de un obiect strălucitor, în formă de disc, cu diametrul de vreo trei metri, care plana la circa doi metri, deasupra străzii.

Gonzales își opri camionul și amîndoi rămaseră țintuiți o clipă, privind plini de uimire spre acel obiect ciudat. Apoi, ca la un îndemn comun, se dădură jos din camion și se apropiară de obiect. Cînd ajunseră la vreo șapte metri de el, văzură că

venea spre ei ceea ce li se păru că este un om foarte păros, cu înfăţişare de pigmeu.

Gonzales înşfăcă creatura şi o ridică de la pămînt[7]. Însă omuleţul se degajă din strînsoarea şoferului autocamionului şi-i dădu un brînci care-l răsturnă pe spate.

Lui Ponce, ajutorul de şofer, i se păru că lucrurile stau grav şi alergă după ajutor la postul de poliţie, care se afla nu departe, peste numai cîteva străzi.

Înainte ca Gonzales să fi putut că se ridice în picioare, adversarul său păros sări circa un metru în aer şi plonjă pe Gonzales, care a observat atunci că ochii omuleţului străluceau în lumina farului autocamionului — „întocmai ca ochii galbeni ai unei pisici!" Gonzales a reuşit să se sprijine pe un genunchi şi să-şi scoată cuţitul, ca să acţioneze cu el. Cînd omuleţul îi dădu un pumn, Gonzales zări că în loc de mîini, acesta avea extremităţi palmate, prevăzute cu gheare lungi, de vreo trei centimetri. Gonzales a declarat ulterior la poliţie că a încercat să împlînte cuţitul în umărul acelei creaturi, însă lama cuţitului a lunecat, ca şi cum s-ar fi izbit de oţel. Un altul dintre omuleţii păroşi a sărit atunci din nava lucitoare şi a îndreptat asupra lui Gonzales capătul unui tub mic şi strălucitor. Era un fascicul scînteietor de lumină, care pentru o clipă l-a orbit pe Gonzales, încît acesta a crezut că s-a terminat cu el, dar cînd a putut să vadă din nou, nava se înălţase pe deasupra copacilor şi a dispărut curînd din vedere.

Gonzales a alergat la postul de poliţie, unde a ajuns la cîteva minute după tovarăşul său. La început, poliţia a crezut că are de-a face cu nişte beţivi sau nebuni. S-a apelat la un medic, care a stabilit că amîndoi erau în stare de comoţie şi că nici unul dintre ei nu băuse.

Gonzales a trebuit să primească îngrijiri pentru zgîrietura profundă şi lungă din partea stîngă de jos a capului şi i s-a dat să ia şi un sedativ.

Din fericire pentru cei doi oameni, cît şi pentru alţii care se interesează de astfel de incidente, un medic foarte cunoscut

[7] Ulterior, el a declarat la poliţie că acea creatură avea o greutate de vreo şaisprezece kilograme.

din Caracas a fost martor ocular al incidentului, tot timpul în care s-a desfăşurat. Era chemat la o consultaţie de noapte, şi se afla în maşina sa, înapoia autocamionului lui Gonzales, cînd acesta s-a întîlnit cu obiectul care blocase strada. Medicul a declarat autorităţilor că el a asistat la scena descrisă de Gonzales şi Ponce, dar că a ezitat să confirme imediat cele relatate de ei, fiindu-i teamă de ridicol. Ulterior, dîndu-i-se asigurări că numele său nu va fi indicat în raport, medicul a dat declaraţia sa la poliţie [8].

La mai puţin de patruzeci şi opt de ore de la incidentul petrecut la Petare, relatat mai sus, la Caracas au sosit Arnold Dibble, de la „United Press", şi John Schell de la consorţiul „North American Newspaper Alliance". Fără îndoială că şi de data aceasta era o alta dintre acele coincidenţe de care analele OZN-urilor sînt sătule.

Cînd se examinează astfel de cazuri cu „omuleţi", deşi au fost foarte îndepărtate între ele atît în timp cît şi în spaţiu, se constată totuşi anumite analogii.

Creaturile purtînd îmbrăcăminte şi căşti lucioase, semnalate în septembrie 1954 de tînărul miner din apropiere de Quarouble, Franţa, corespund, prin semnalmente, creaturilor descrise de băştinaşii din Australia. Fasciculul de lumină care l-a buimăcit pe Dewilde la Quarouble este la fel cu cel relatat în cazul de la Petare, Venezuela. Fasciculul avea să fie întîlnit şi în incidentul pe care l-a avut cercetaşul şef din Florida, Sonny Desvergers. Acesta, împreună cu trei membri ai grupului său de cercetaşi, au zărit un OZN într-un desiş, alături de şoseaua naţională, aproape de West Palm Beach, în seara de 9 august 1952, pe la orele nouă. Cînd s-a apropiat de el, ceva ca o flacără a ţîşnit din OZN, găurindu-i pălăria şi trîntindu-l la pămînt, ceea ce l-a înspăimîntat rău de tot, fără însă să-l fi vătămat.

Fermierii din Hopkinsville, statul Kentucky, care au auzit alicele puştii lor de vînătoare şi gloanţele de pistol lunecînd pe micile creaturi, au avut impresia că aceste creaturi erau tot

[8] Reprezentantul organizaţiei APRO la Caracas a fost informat de reprezentanţi ai presei că, ulterior, acest medic a fost invitat în Statele Unite, ca să ia parte la o consfătuire cu autorităţile oficiale în problema „omuleţilor" implicaţi în incidentele de la Petare.

atît de tari ca și piatra, sau ca metalul. Aceeași impresie a fost împărtășită și de tînărul care și-a rupt arma de vînătoare, izbind în una dintre aceste ființe, și de Gustavo Gonzales, cînd acesta a încercat să înjunghie micul umanoid, dar cuțitul său a alunecat, în incidentul de la Petare.

Micile creaturi, cu gesturi de roboți, semnalate în incidentul de la Steep Rock Lake, aveau aproape aceeași statură cu omuleții zăriți în alte împrejurări. Purtau același tip lucios de îmbrăcăminte însă, după cît se pare, fără căștile lucitoare pe care acești vizitatori le aveau în general.

Și creaturile semnalate de Oskar Linke în Germania de est erau tot niște umanoizi, îmbrăcați în costume lucioase și purtînd căști, unul dintre ei avînd pe piept o lumină albastră care clipea mereu.

Este de remarcat că semnalmentele acestor făpturi, comunicate de pretutindeni de pe glob, sînt mereu aceleași. În acest caz, sau este vorba de o conspirație mondială avînd drept scop înșelarea opiniei publice în privința acestor obiecte, sau un mare număr de persoane, dintre care unele nici n-au auzit vreodată de „farfurii zburătoare", au văzut într-adevăr niște creaturi foarte ciudate, de origine necunoscută.

Printre acești martori oculari trebuie să includem numele reverendului William Booth Gill, pastor hirotonisit de biserica anglicană și licențiat al Universității de la Brisbane.

Au mai fost și alții. Reverendul Gill însă a avut alături de el, ca martori oculari, mai mult de douăzeci de elevi și profesori de la școala din Boainai, Noua Guinee, și absolut cu toții au semnat raportul adresat guvernului.

În noaptea de 26 iunie 1957, reverendul Gill a ieșit pe balcon, după ce-și luase cina, și se uita pe cer în direcția planetei Venus. Atenția i-a fost imediat atrasă de o altă lumină scînteietoare de pe cer, cu mult mai strălucitoare decît Venus și categoric mai scînteietoare.

După cîteva minute, el își dădu seama că această lumină deosebită se dirija — rapid — spre el. Chemă la el pe unul dintre profesori, care împreună cu numeroși elevi se strînseră în jurul său. Lumina s-a apropiat atît de mult — ajungînd la o distanță doar cu ceva mai mare de o sută de metri, potrivit aprecierilor lor — încît cu toții au putut să constate că era

vorba de o construcție enormă, în formă de disc, avînd lățimea la bază de nouă pînă la doisprezece metri, din care ieșeau în diagonală patru picioare metalice. La partea superioară a discului se vedea o cupolă, apreciindu-se că avea înălțimea de trei metri și diametrul de vreo șase metri. La partea cea mai de sus a acestei cupole părea să fie un fel de punte, iar pe ea se puteau vedea numeroase creaturi mici, cu înfățișare omenească. Însă niciodată nu s-au văzut pe această navă, în același timp, mai mult de patru creaturi. După cîte se părea, acele creaturi stăteau rezemate de o balustradă joasă, deși vizibilitatea nu era destul de bună ca păstorul și tovarășii săi să vadă balustrada în acel moment. Din cînd în cînd, la întîmplare, cîte una din aceste creaturi se apleca ca și cum ar fi manipulat ceva pe punte. Cam la fiecare treizeci de secunde, o rază subțire de lumină albastră, strălucitoare, era proiectată spre cer, timp de aproximativ cinci secunde, ca și cum ar fi semnalizat ceva. Reverendul Gill a declarat autorităților că nu s-a putut abține să nu încerce să intre în contact cu aceste creaturi. Și a adăugat :

„În timp ce una dintre aceste creaturi se aplecase peste balustradă, sau ce-o fi fost, și părea că se uita în jos spre noi, am fluturat o mînă deasupra capului și creatura a procedat la fel, ca și comandantul de pe puntea unui vas care salută pe cineva aflat pe chei. Numaidecît, profesorul a fluturat amîndouă mîinile deasupra capului său, și două creaturi de pe navă au făcut la fel. Atunci amîndoi am fluturat în sus amîndouă brațele, iar cele patru creaturi au făcut același lucru, drept răspuns. Cu toții eram încîntați. Băieții (elevii) jubilau. Unii dintre ei au strigat ceva la creaturile de pe puntea discului, însă n-am auzit nici un răspuns. Un altul luă o lanternă de buzunar [9] și îndreptă fasciculul spre obiect. Acesta plană și coborî cît mai aproape de sol. Am crezut că venea să aterizeze, însă n-a făcut-o. Am fost cu toții foarte dezamăgiți de asta".

Acel obiect, sau unul similar, a reapărut de mai multe ori pe deasupra școlii în zilele care au urmat cît și noaptea, dar niciodată nu s-a mai apropiat destul de cei de pe sol, ca să poată fi văzute acele mici creaturi umanoide ce au fost observate în prima noapte.

[9] „O făclie" — cum o mai numea Gill.

Raportul reverendului Gill conținea unsprezece pagini dactilografiate la un rînd, care au fost contrasemnate de toți martorii oculari. Este unul dintre rapoartele cele mai amănunțite și mai remarcabile de acest fel, cît și unul dintre puținele cazuri în care martori oculari, demni de încredere, au relatat despre ceea ce s-ar putea să fi fost niște răspunsuri inteligente ale creaturilor la tentativele oamenilor de a intra în legătură cu ele.

În mod paradoxal, acel răspuns interesant, relatat de reverendul Gill și martorii oculari care au fost împreună cu el, contrazice de fapt concluziile la care au ajuns Forțele Aeriene ale Statelor Unite. Amiralul R. N. Hillenkoetter, președinte al consiliului de conducere al organizației NICAP, a adresat prietenului său Nathan Twining, general al Forțelor Aeriene, cîteva întrebări cu privire la OZN-uri, inclusiv întrebarea dacă guvernul Statelor Unite a putut vreodată să intre în comunicație cu ele. În numele generalului Twining a răspuns aghiotantul său, făcînd cunoscut că Forțele Aeriene n-au putut să stabilească vreo legătură, după cît se pare din motive materiale. Acest purtător de cuvînt a evitat să explice ce s-a înțeles prin „motive materiale".

Oricum, dacă omuleții de pe punte, care au fluturat din mînă reverendului Gill și celor din jurul său, au fost aceiași care au făcut vizită celor de la Kelly, statul Kentucky, socotesc că este justificată teama lor de a ateriza.

La 28 octombrie 1962, o profesoară de liceu, Mrs. E. D. Sylvester, care locuiește la Norwood, o suburbie a localității Adelaide, Australia, și cei trei copii ai săi, în vîrstă de 10, 8 și 6 ani, au avut un incident ciudat.

Potrivit celor publicate în ziarul „Hobart Mercury" din Hobart, Tasmania, ea conducea mașina pe șoseaua Salisbury-Elizabeth. Era pe la orele șapte și treizeci de minute, seara. Ea și copiii au văzut obiectul cam în același timp, pe cînd traversa în zbor șoseaua, la o oarecare distanță în fața lor. Era limpede că obiectul intenționa să aterizeze pe un cîmp aflat de-a lungul șoselei.

Cînd au ajuns aproape de punctul unde se părea că va avea loc aterizarea, toți patru s-au dat jos din mașină și au mers pe marginea drumului pînă cînd au zărit obiectul. Acesta era

oval, sau în formă de ou, lung cam de patru metri și jumătate, înalt de un metru și jumătate la doi metri, și stătea pe sol.

Alături de obiect, au relatat martorii oculari, se afla o mică creatură cu înfățișare omenească, ce purta o îmbrăcăminte lucioasă, ca a scafandrilor. Avea un fel de cască diafană ce era legată printr-un tub la un aparat ce-l purta pe spate, pesemne un aparat de respirat. Creatura ținea în mîini o cutie lucioasă, sau un conteiner, și părea că lua mostre de pămînt din jurul obiectului. Mrs. Sylvester a declarat autorităților că a privit acea creatură vreo patruzeci de minute înainte ca ea să se fi înapoiat în nava lucitoare și să-și fi luat încet zborul spre cer.

După cum mi s-a relatat, Mrs. Sylvester este foarte apreciată în învățămîntul secundar, în care este profesoară. Deși ea a semnalat cazul de îndată autorităților guvernamentale, incidentul n-a fost adus la cunoștința publicului decît la 1 februarie 1963.

Cetățeni serioși ca Mrs. Sylvester nu pot fi expuși ușor ridicolului, pentru simplul motiv că sînt prea multe persoane care-i cunosc și care sînt gata să le ia apărarea, dacă ar fi nevoie. Ei aparțin acelor cercuri pentru care nici un guvern nu-și poate îngădui să atîțe indignarea generală, nici chiar spre a induce în eroare publicul în legătură cu OZN-urile, încît tehnica cea mai des aplicată este aceea de a cîștiga timp și a pretinde că este vorba, desigur, de un lucru ciudat, dar că e prea devreme pentru a trage o concluzie.

După cît se pare, doamnei Sylvester i s-a aplicat acest tratament — în orice caz, n-a fost expusă sarcasmului public.

Sergentul Lonnie Zamora din Socorro, New Mexico, a fost un martor ocular de același fel, căruia i s-a aplicat și lui un tratament identic.

În după-amiaza zilei de 24 aprilie 1964, acest experimentat agent de poliție își făcea rondul pe străzile din Socorro, ca de obicei, cînd zări un obiect lucitor care părea să coboare într-o regiune plină de rîpi, aflată imediat dincolo de marginea orașului. Potrivit declarației sale ulterioare, deodată el auzi un zgomot formidabil care îl făcu să presupună că un vechi depozit de dinamită, situat în acea zonă izolată, ar fi putut să fi sărit în aer. El a raportat prin radio comisariatului de poli-

ție după care, în goană, a condus mașina afară din oraș, pe un drum întortocheat și plin de gunoaie, care ducea la vechiul depozit.

Zamora a trebuit să se oprească la vreo sută cincizeci de metri de o rîpă adîncă, în care a zărit ceea ce părea să fie un automobil, dat peste cap; asta îl făcu să comunice prin radio că s-ar putea să fi fost un accident și că urma să se apropie de acel loc, ca să vadă.

El avea să trăiască o teribilă întîmplare.

Sergentul Zamora a descoperit că se putea apropia de rîpa din această regiune aparte, mergînd cu mașina pe un platou plin de stînci, ceea ce și făcu. Cînd a ajuns aproape de marginea rîpei, el a văzut că acolo, în fundul văii, era de fapt un obiect ciudat în formă de ou, avînd lungimea de trei metri și jumătate, pînă la patru metri și jumătate, de culoare albă, stînd pe niște picioare metalice scurte. Iar alături, de parcă nici nu s-ar fi sinchisit de prezența sa, se aflau două ființe mici, cu înfățișare omenească, purtînd îmbrăcăminte albă sau argintie, de tipul pelerinei. Păreau că examinează sau repară ceva sub navă. Cînd Zamora a ajuns la vreo douăzeci de metri depărtare de omuleți, ei au băgat de seamă, l-au privit, apoi au început să alerge zăpăciți în jurul obiectului.

Întorcîndu-se pe jumătate, ca să se înapoieze la mașina sa, Zamora a mai aruncat, totuși, o privire înapoi ... exact la timp ca să vadă cum țîșnea din obiect o flacără albastră strălucitoare, drept în jos, în nisipul pe care acesta stătuse. Cîteva secunde mai tîrziu, obiectul s-a ridicat din rîpă, scoțînd — potrivit celor spuse de sergentul Zamora — „un muget care-ți spărgea timpanul". Sergentul Zamora a început să fugă atunci în direcție contrară. În cîteva secunde, obiectul a dispărut din vedere, trecînd pe deasupra munților din apropiere; dacă sergentul Sam Chavez n-ar fi apărut exact în acel moment, sergentul Zamora, zăpăcit, s-ar fi putut abate în cealaltă direcție.

Chavez auzise prin radio apelurile lui Zamora și a venit la fața locului, după circa trei minute, de la apelurile lui Zamora, prin care semnalase că zărise acel obiect pe sol.

Cei doi agenți de poliție au coborît împreună în fundul rîpei, în locul în care obiectul aterizase. Ei au dat peste patru

urme adînci care, după spusele lui Zamora, au fost făcute de picioarele metalice ale navei. Au găsit apoi tufişuri făcute scrum şi încă fumegînde, în partea în care flăcările de la baza navei au dat peste ele.

Urmele lăsate de dispozitivul de aterizare erau adînci de nouă centimetri şi de formă circulară — o precizare care mai fusese semnalată şi cu ocazia altor întîmplări de acest fel. În pofida căutărilor minuţioase, agenţii de poliţie n-au găsit nici o urmă de paşi lăsată de umanoizi în nisipul compact din fundul rîpei. Orice a fost, ceea ce a apăsat pe picioarele metalice, înfundîndu-le în nisip, a trebuit să aibă o greutate mare — cel puţin de cîteva tone.

Fiind înştiinţată, baza de la White Sands Stallion Site a trimis militari care au venit în mare grabă să examineze locul de aterizare. Ei au pus pietre în jurul urmelor de pe sol, spre a le conserva în vederea fotografierii, operaţie care s-a făcut a doua zi, de dimineaţă.

Sergentul Zamora a relatat amănunţit colegului său agent de poliţie, sergentul Chavez, cele petreoute, inclusiv despre apariţia „omuleţilor". El i-a informat, de asemenea, pe comisarul de poliţie Polo Pineda şi pe soţii James Lorenzen, doi înalţi funcţionari de la APRO, care au venit de îndată la faţa locului. Imediat după convorbirea avută cu soţii Lorenzen, Zamora a fost supus unui prelungit şi chinuitor interogatoriu, care i s-a luat de către o echipă a Forţelor Aeriene. Un membru al echipei era un maior de la Baza Kirtland a Forţelor Aeriene din Albuquerque, iar altul a venit în grabă la faţa locului chiar de la Air Technical Intelligence Headquarters [10], din Dayton, statul Ohio. Evident, era vorba de un caz mai deosebit, adus la cunoştinţa cercurilor oficiale sus-puse.

În declaraţiile sale iniţiale, făcute imediat după incident şi înainte ca militarii să fi ajuns la el, Zamora a prezentat două aspecte esenţiale de care ulterior a refuzat să mai vorbească : „umanoizii" şi o emblemă ciudată ce fusese clar observată pe o coastă a navei. Din fericire, aceste declaraţii iniţiale necenzurate au fost făcute în faţa a numeroşi martori demni de

[10] Cartierul general al serviciilor de informaţii tehnice secrete al Forţelor Aeriene. — *N.T.*

încredere, şi ele şi-au croit drum în opinia publică, în pofida eforturilor pripite de a le cenzura sau dezminţi.

De fapt, poziţia Forţelor Aeriene era cu totul delicată. Întrucît nu-l puteau expune ridicolului pe Zamora — evident, era mai prudent să nu se treacă la asta — nu le mai rămînea decît să tulbure apele, ca să cîştige timp.

Forţele Aeriene îl trimiseră la locul unde se întîmplase incidentul pe dr. J. Allen Hynek, şeful sectorului de astronomie de la Universitatea Northwestern. Dr. Hynek are o deosebită abilitate pentru găsirea unor soluţii întortocheate, cînd este vorba de OZN-uri. El a procedat în acelaşi mod şi cu ocazia incidentului de la Socorro, şi anume : a declarat ziariştilor că a fost pus în încurcătură de faptul că OZN-ul n-a fost semnalat de aparatele radar „tocmai într-o regiune care este plină cu asemenea aparate".

Agenţiile de presă au publicat această aparentă dezmînţire asupra obiectului ce fusese semnalat şi, după cît se pare, efectul a fost cel scontat : pretinzîndu-se că întrucît aparatele radar nu l-au reperat, pesemne că obiectul n-a existat.

Acest raţionament avea însă două fisuri mari.

În primul rînd, regulamentele militare ar fi împiedicat staţiile radar să facă declaraţii publice, chiar dacă ar fi reperat vreun OZN.

Pe de altă parte, APRO a constatat, în urma unei simple verificări, care stătea de altfel şi la dispoziţia agenţiilor de presă, că staţia radar care acoperea această regiune nici măcar nu fusese în funcţiune în momentul incidentului.

S-ar putea ca cenzura militară să se fi aşteptat la această întorsătură a lucrurilor, încît, intuind-o, se pregătise şi cu altceva. De data aceasta a intrat în scenă dr. Lincoln LaPaz, directorul Institutului pentru studierea fenomenelor meteoritice, de la Universitatea din Albuquerque, statul New Mexico. Declaraţia sa, publicată în „Albuquerque Journal", a fost imediat preluată de agenţiile de presă. Dr. LaPaz a explicat că ciudata navă văzută de sergentul Zamora n-a fost nimic mai mult decît un „superaparat", aflat în experimentarea armatei.

Dr. LaPaz şi „superaparatul" său s-au dovedit însă a fi o supergafă. Într-adevăr, nefiind la curent cu faptul că forurile

armatei anunţaseră deja că nu posedau nici un aparat sau navă corespunzînd descrierii date obiectului pe care-l văzuse Zamora, dr. LaPaz rămase în vînt cu explicaţia sa, atunci cînd Administraţia Naţională pentru Aeronautică a făcut cunoscut că obiectul, despre care a vorbit dr. LaPaz, încă n-a fost construit.

La sfîrşitul lui ianuarie 1966, în revista „Popular Science", purtătorul de cuvînt al Forţelor Aeriene, maiorul Hector Quintanilla, Jr., a declarat despre incidentul de la Socorro că: „Experţii l-au cercetat şi analizat cum se cuvine. Cazul rămîne totuşi un mister".

Timp de douăzeci de luni după cele întîmplate, acest caz al navei în formă de ou, cu umanoizi la bord, care aterizase în rîpa din apropiere de Socorro, statul New Mexico, a fost mereu citat în declaraţiile publice ale Forţelor Aeriene ca un caz „nesoluţionat". Era vorba de un caz prea bine documentat ca să poată fi trecut sub tăcere şi ţintea prea departe, ca să-l poţi accepta [11].

Una dintre cele mai ciudate relatări despre umanoizi care, potrivit mărturiilor, acţionau la bordul OZN-urilor, provine de la Milano, Italia.

[11] Sosirea dr-lui Hynek la Socorro idovedea că Forţele Aeriene considerau incidentul ca fiind extrem de important şi totodată că nu îndrăzneau să-i expună ridicolului pe martori.

Procedeul folosit de dr. Hynek este unul cu dublu efect: mai întîi tărăgănezi publicarea oricărei declaraţii oficiale. În al doilea rînd, te abţii de a-i expune ridicolului pe martori.

Dr. Hynek a pus întrebări celor mai importanţi martori, manifestînd interes, iar aceasta pentru a obţine cît mai multe informaţii. Apoi din nou a pus întrebări martorilor şi i-a copleşit cu chestiuni ştiinţifice complicate, întreprinzînd o anchetă de o asemenea factură tehnică încît martorii au putut să răspundă doar că nu ştiu. Dr. Hynek a ajuns astfel în situaţia de a putea declara că datorită lipsei de informaţii tehnice din partea martorilor, este obligat să tragă el însuşi concluziile, în acest fel punînd sub semnul îndoielii întreaga problemă.

Un alt procedeu constă în a interoga martorii şi apoi a preda problema, spre a fi continuată, unui asistent. Acest mod de a proceda întîrzie publicarea unei „declaraţii oficiale" şi creează impresia că incidentul este pînă într-atîta lipsit de importanţă, încît de el se ocupă asistentul dr-lui Hynek.

Era în 1954, anul în care, în multe părți ale lumii, inclusiv în Europa, au fost semnalate sute de aterizări de OZN-uri. Conform datelor publicate, incidentul de la Milano a avut loc la 28 octombrie.

Întorcîndu-se de la un cinematograf în aer liber, aflat la periferia orașului, un locuitor din Milano a remarcat o lumină strălucitoare pe un teren de sport, rareori utilizat, care era împrejmuit cu un gard de scînduri, înalt, dar puțin cam dărăpănat. Fiind intrigat de o anumită activitate neobișnuită pe acel teren, și la acea oră de noapte, trecătorul coborî de pe bicicletă și privi prin crăpăturile gardului.

Ulterior el a declarat autorităților că a putut să zărească un obiect destul de mare, care strălucea plăcut, ca o lampă fluorescentă, foarte slabă. N-ar fi putut să precizeze dacă obiectul stătea pe sol, sau plana la vreun metru deasupra, întrucît n-a văzut nici picioare și nici tren de aterizare. În schimb, el a zărit niște mici forme întunecate, mișcîndu-se între el și obiect. Fiind cuprins de teamă, se sui pe bicicletă și pedală cît putu de repede.

Făcuse doar cîteva sute de metri, cînd întîlni un grup de țărani care se întorceau acasă, după ce participaseră la o adunare. Auzind relatarea lui, cu toții se întoarseră în grabă acolo. Uitîndu-se prin crăpăturile gardului, ei au văzut ceea ce el pretinsese că văzuse. Absolut toți martorii oculari, în număr de treizeci și unu, au declarat la poliția unde au fost interogați după incident, că aceste creaturi, care se mișcau în jurul obiectului strălucitor, păreau niște oameni în miniatură, înalți nu mai mult de un metru și douăzeci de centimetri, purtînd pantaloni de culoare deschisă și un fel de veste de culoare gri, care păreau să fie transparente. Toate aceste creaturi, au arătat martorii, purtau pe spatele lor o aparatură cu volum mare, care era în legătură cu partea din față și de la bază a căștilor lor, pesemne un aparat de respirat.

Mai multe automobile și un camion încărcat cu fructe stricate, care treceau pe acolo, s-au oprit să privească ceea ce atrăsese mulțimea oamenilor de-a lungul gardului. Îndată, cîțiva dintre cei mai curajoși din această mulțime au forțat broasca de la poartă și au pășit dincolo de gard, ca să vadă

mai bine. Observînd aceasta, micile creaturi întunecate au început să se îmbulzească spre obiect, intrînd în el pe dedesubt. O clipă mai tîrziu se auzi un zgomot, apoi obiectul se înălță, nu înainte însă ca țăranii să fi aruncat în el zeci de portocale stricate, dintre care cîteva l-au lovit, așa cum au declarat la poliție.

Dacă amănuntele date la poliția din Milano sînt exacte, atunci acesta ar putea să fie considerat drept unicul caz în care călători veniți din cosmos au fost întîmpinați cu o ploaie de fructe stricate.

„Marina americană a studiat apariția din insula Trinidad și a comunicat Forțelor Aeriene rezultatele obținute. S-a stabilit că apariția din insula Trinidad a fost o farsă".

Din scrisoarea adresată directorului adjunct al organizației NICAP, Richard Hall, de către ofițerul Forțelor Aeriene pe lîngă Pentagon, însărcinat cu relațiile publice, maiorul L. A. Tacker (mai, 1960).

„Marina n-a efectuat nici un studiu și nici n-a făcut vreo declarație oficială în problema Obiectelor Zburătoare Neidentificate, observate în apropierea Braziliei".

Din scrisoarea adresată la 1 octombrie 1960 organizației APRO de către ministrul Marinei, referindu-se la apariția din insula Trinidad.

8. CURSA PENTRU COSMOS

Cînd se efectuează un studiu sistematic asupra posibilităților de existență a vieții în alte regiuni din Univers, atrage atenția faptul că, după cît se pare, cele dintîi radioemisii realizate de om au fost detectate și apoi ne-au fost înapoiate. Experiențele făcute în 1924 de profesorul David Todd, pentru Marina americană, despre care am vorbit mai înainte, au sugerat existența unui gen de viață inteligentă, care a fost în măsură să facă să ne parvină semnalele bizare, cum se arătau, pînă la aparatele noastre de înregistrare, așa rudimentare cum erau.

Apariția OZN-urilor după primele noastre experiențe atomice, cît și agitația lor ce părea o manifestare a interesului față de rachetele noastre de mare altitudine, precum și, în cele din urmă, față de sateliții noștri, trebuie să fie considerate de asemenea ca elemente importante ale evoluției în ansamblu a acestui fenomen.

Înainte de punerea la punct, în timpul celui de-al doilea război mondial, a rachetei germane V-2, omul nu dispunea de nici un mijloc spre a pătrunde în cosmos. V-2 constituia o piesă destul de primitivă a arsenalului cosmic, dar arăta calea de urmat ; pentru aceasta însă era nevoie de mii de oameni de știință și de miliarde de dolari.

Atît Uniunea Sovietică, cît și Statele Unite au fost călăuzite de imperative serioase spre a se angaja în programe spațiale fabulos de costisitoare. Era evident că aceste mijloace, cu bătaie lungă, aveau o mare importanță militară. Cu toate acestea, cele două țări au arătat repede un interes cu totul deosebit pentru Lună, acest astru pașnic al îndrăgostiților, care a servit Pămîntul atît de mult și de bine.

Spre a obține aprobarea Congresului pentru repartizarea a multe miliarde de dolari, în vederea realizării unui proiect atît de neobișnuit, purtătorii de cuvînt ai Departamentului

Apărării s-au dus la Capitoliu [1] și în mod solemn au făcut cunoscut Congresului, ca și presei, că Luna prezintă un interes militar aparte. Sloganul obișnuit al acestor vînători de Lună era că „țara care ar domina Luna, ar domina și Pămîntul".

Bineînțeles, era complet fals, dar înainte de a fi putut să fie demonstrat că într-adevăr este așa, acest slogan a permis să se pună efectiv în mișcare programul spațial „Omul pe Lună".

E o pură fantezie să crezi că, instalînd pe Lună o bază militară, aceasta ar putea avea efecte strategice pe Pămînt. Ar trebui aproape o mie de kilograme de combustibil și echipament de rachetă pentru a transporta un kilogram pe Lună și a-l readuce pe Pămînt. Or, același lucru poate fi făcut pe Pămînt, de pe un continent pe altul — și cu precizie mult mai mare — folosind numai o mică fracție din această încărcătură. A ataca de pe Lună planeta noastră este cam același lucru cu a ataca de pe o barcă cu vîsle, un vapor de război aflat la o depărtare de opt sute de kilometri.

În momentul în care pretextul „necesității militare" a devenit transparent și era nevoie de tot mai multe miliarde, partizanii explorării spațiului cosmic au motivat cererile lor prin invocarea „necesității" vitale a cercetării științifice și au adăugat că am pierdut „întrecerea cosmică" cu Uniunea Sovietică. În afară de această atingere adusă mîndriei noastre, nu s-a explicat cu adevărat niciodată ce avantaje mari ar dobîndi Rusia din aterizarea unui om pe acest astru deșert, steril și neospitalier, situat la aproape 400 000 kilometri distanță de Pămînt.

Cîțiva oameni de știință și-au exprimat deschis părerea împotriva acestei grabe lipsite de rațiune pentru a ajunge pe Lună. Ei au invitat la o mai mare prudență și la adoptarea unui program de durată mai lungă. Glasurile lor au fost însă înăbușite de cei care vor ca acest lucru „să fie făcut acum". Dacă asta n-are sens, cel puțin prilejuiește afaceri. Publicul n-are nici un mijloc să protesteze, chiar dacă ar dori s-o facă.

[1] Palatul Congreselor Statelor Unite. — *N. T.*

Să examinăm cronologic evenimentele care par să arate o anumită legătură între realizările omului şi apariţia OZN-urilor.

Trecuse abia un an de cînd explodaseră primele bombe atomice, şi ciudatele obiecte începură să apară în Europa. Întrucît nu ştim ce viteză maximă pot atinge aceste vehicule diferite, n-are nici un rost să ne întrebăm de ce le-a trebuit atîta timp, dacă într-adevăr au fost atrase de luminozitatea sau radiaţiile exploziei atomice. Poate că bombele au constituit o surpriză pentru presupusele fiinţe extraterestre şi de aceea le-a trebuit un oarecare timp ca să-şi organizeze expediţia. În orice caz, a existat acest interval de un an între evenimentul de pe Pămînt şi cel al sosirii OZN-urilor.

De atunci însă, intervalul de timp a devenit mult mai mic, de regulă, numai de două sau trei zile, dacă, în general, poate fi vorba de vreun interval.

Asta poate să însemne că aceste nave îşi au baza fie într-un punct izolat de pe Pămînt, fie pe vreun obiect relativ apropiat, natural sau artificial. O bănuială logică te face să te gîndeşti la Lună.

Mulţimea de ciudăţenii ce au fost observate pe suprafaţa Lunii este de-a dreptul uluitoare. În 1879, doi ani după ce s-a băgat de seamă că planeta Marte are în jurul ei doi sateliţi foarte strălucitori, s-a descoperit că satelitul nostru era înţesat cu pete de lumină, linii şi figuri geometrice pe care nimeni nu le văzuse înainte. Societatea Britanică de Astronomie a solicitat pe membrii săi ca să-i aducă la cunoştinţă astfel de anomalii, ca cele ce fuseseră descoperite, în speranţa că oamenii de ştiinţă ar putea să deslueşască vreo tentativă din cosmos de a se intra în comunicaţie cu noi. După numai doi ani, Societatea a trebuit să ceară să fie scutită de a i se mai aduce la cunoştinţă ceea ce solicitase ; fuseseră înregistrate în această perioadă de doi ani mai mult de două mii de rapoarte despre lucruri ciudate observate pe Lună. Din acest potop, oamenii de ştiinţă n-au putut decît să ajungă la concluzia că Luna trebuie să fie un loc foarte ciudat, ce depăşea puterea lor de înţelegere.

Maiorul Patrick Powers, șeful Programului Spațial al Armatei Americane, a scris în revista „Family Circle" că, după părerea sa, „primii oameni care vor ajunge la Lună trebuie să fie pregătiți să lupte, ca să aibă dreptul să aterizeze".

În decembrie 1962, la congresul de la Los Angeles al Societății americane de rachete, a fost președinte dr. Carl Sagan, consilier — pe lîngă serviciile armatei — în probleme de viață extraterestră. Dr. Sagan a afirmat în fața congresiștilor că omenirea trebuie să se obișnuiască cu ideea că deja am fost vizitați de ființe inteligente venite din alte regiuni ale universului și că aceste ființe au baze — sau au avut pînă acum — pe cealaltă față a Lunii.

La acea vreme, eram deja angajați în programul de trimitere a unor oameni pe Lună, un program de douăzeci de miliarde dolari. Proiectele erau deja terminate și se aflau în construcție sistemele care aveau să fotografieze de aproape Luna, înainte de a se izbi de suprafața ei. Se mai prevăzuse deja ca o mulțime de observatoare, inclusiv cel de la Palomar, să consacre maximum de timp posibil studiului Lunii, studiu care fusese demult abandonat, în favoarea unor studii țintind obiective mai îndepărtate și mai dificile [2].

Maiorul Powers a evitat să dea amploare acestei declarații interesante cu privire la eventualitatea ca oamenii să trebuiască să se bată pentru dreptul de a ateriza pe Lună, încît sîntem nevoiți să ne mulțumim cu ea, fiind interesantă, dar enigmatică.

[2] Una dintre dificultățile cu care am fost confruntați în proiectul de călătorie în Lună a fost aceea a comunicațiilor cu sistemele cosmice aflate în zbor. În 1951, oameni de știință din Departamentul Marinei au excavat cu ajutorul buldozerelor o groapă în formă de cupă, avînd un diametru cam de 75 metri și cu adîncimea la centru cam de 15 metri, în apropiere de Boulder, statul Colorado. Această groapă a fost căptușită cu o tablă metalică groasă, spre a-i mări puterea de reflexie. A fost instalat apoi un emițător radar în centrul excavației. La 21 octombrie 1951, semnalele acestuia se izbeau de Lună, după care veneau înapoi la cupă. La scurt timp după aceea, folosind radioul, se obținea prin același procedeu înapoierea unor glasuri ce puteau fi recunoscute. Așadar, era posibil ca instrumente fabricate de om să fie trimise sub control pe Lună, fără exagerare, pe un fascicul de unde. Calea electronică era deschisă.

Pînă în prezent, Uniunea Sovietică a trimis două staţii interplanetare de fotografiere[3], destul de aproape de Lună, ca să ia fotografii de bună calitate şi să le transmită pe Pămînt. Este de remarcat că, în ambele cazuri, aceste staţii au fotografiat faţa ascunsă a Lunii, şi n-au luat nici o imagine a feţei ei vizibile. Uniunea Sovietică n-a arătat de loc interes pentru faţa Lunii unde speră să facă să aterizeze un om, ci şi-a consacrat toate eforturile ca să filmeze faţa ei ascunsă, pe care dr. Sagan a sugerat că s-ar fi putut ca cineva să fi aterizat deja.

Propriile noastre sonde cosmice fotografice au înregistrat un lung şir de eşecuri misterioase, înainte de a reuşi. Şase dintre aparatele cosmice din seria „Ranger" n-au dat rezultatele scontate, izbindu-se de Lună, fără să trimită înapoi măcar o fotografie. În vara anului 1964, cel de-al şaptelea aparat a reuşit, în fine, să ne transmită un total de 4 320 fotografii, de o claritate surprinzătoare, înainte de a se fi izbit de solul lunar. Una dintre aceste fotografii, pe care se vedeau — într-unul dintre circurile sau craterele lunare — două obiecte mari, albe, pline de cocoaşe, a fost retrasă din circulaţie şi „clasată", apoi redifuzată, însoţită fiind de o legendă în care se arăta că aceste obiecte ciudate erau doar nişte roci. Întrucît această explicaţie era numai o simplă ipoteză, făcută de la o distanţă de aproape 400 000 kilometri, ea n-a reuşit să convingă, cît de puţin.

Fotografiile transmise de „Ranger-7" au fost publicate în ziarele şi revistele săptămînale ; evident, numai acele fotografii „selecţionate" şi difuzate s-au bucurat de o largă publicitate. Erau primele noastre observări de aproape, făcute asupra Lunii. Costaseră colosal de mult, însă ele conţineau detalii remarcabile şi interesante.

Cîteva luni mai tîrziu, „Ranger-8" a transmis circa 7 000 de fotografii care, după cum s-a afirmat, conţineau şi mai multe detalii decît cele ale predecesorului său ; ar fi trebuit să te zbaţi serios ca să poţi găsi, mai multe, în ziare şi reviste. Din punct de vedere fotografic erau cu atît mai bune, cu cît erau mai interesante. Însă, după o difuzare restrînsă a clişeelor „selecţionate", ele au dispărut de la vedere.

[3] De reţinut faptul că această carte a fost publicată, în prima ediţie, în 1966, iar de atunci, cum este binecunoscut, lucrurile s-au schimbat mult în domeniul la care se referă textul — cercetarea Lunii — *N. R.*

Ca tehnică fotografică, ele constituiau imagini mai bune. În plus, erau fotografii dintr-o regiune a Lunii neobișnuit de activă. Cu toate acestea, puține dintre ele au fost expuse, ceea ce te face să bănuiești că, pesemne, ar fi putut să reveleze prea multe lucruri. În stadiul actual al raporturilor dintre guvern și public, pare puțin probabil că vreodată vom afla exact ceea ce fotografiile lui „Ranger-8" au dat la iveală. E adevărat, ele arătau craterul *Alphonse*, dar oare ce spuneau ele nou și deosebit despre acest crater ?

Anomaliile selenare nu s-au manifestat decît la sfîrșitul secolului trecut. Ele continuă să se manifeste pînă în zilele noastre.

Așa-numitele „domuri lunare" despre care se vorbește în revista „Sky and Telescope", a Observatorului Harvard, în numărul din ianuarie 1958, sînt de asemenea interesante. Remarcînd că în ultimii ani astronomii au acordat o atenție crescîndă „domurilor lunare, aceste mici coline rotunde care sînt observate în număr tot mai mare", revista a publicat o schiță a unuia dintre aceste obiecte, făcută de un astronom din Franța, care l-a studiat printr-un telescop cu oglindă de douăzeci și cinci de centimetri.

Prezența acestor domuri a fost remarcată pentru prima dată în anul 1930 ; pînă în 1960 fuseseră înregistrate pe suprafața lunară mai mult de două sute de asemenea obiecte rotunde, albe, emisferice. Ele nu sînt coline, căci colinele nu apar și dispar pe un glob fără aer. Umbrele pe care le proiectează, le arată a fi rotunde și au o tendință netă de a-și face apariția în regiunile care par a fi de șes.

În general, ca să fie văzute de pe Pămînt, aceste obiecte ar trebui să aibă un diametru ceva mai mic de două sute de metri. După cum se admite, ele sînt aproape de limita de vizibilitate, ceea ce poate să însemne că diametrul lor probabil este ceva mai mare de două sute de metri. Aceasta ar fi foarte puțin pentru un con vulcanic, ținînd seama de ceea ce știm, însă n-ar fi de loc puțin pentru o bază spațială mobilă sau care se umflă, ca acelea pe care și noi le-am studiat în același scop. Pe de altă parte, aceste domuri sînt văzute cînd într-un loc, cînd într-altul. Dacă pe Lună vulcanii se mișcă, din acest punct de vedere ei se deosebesc de cei terestri. Nu te poți

aştepta însă ca vulcanii să-şi adune conurile şi apoi să meargă să se instaleze în locuri noi. Logic vorbind, te poţi aştepta în schimb ca bazele cosmice să procedeze aşa.

Această mobilitate a domurilor lunare, amplu dovedită, ar putea fi însă un indiciu că Luna nu este lipsită de viaţă, cum unii oameni de ştiinţă pretind a crede.

În 1958, şi din nou în 1961, astronomul sovietic Nikolai Kozîrev a făcut cunoscut că el a detectat ceea ce părea a fi o activitate vulcanică în apropiere de craterul *Aristarh*. La început, el a făcut descoperirea acestei anomalii cu ajutorul unui telescop al observatorului de la Pulkovo, iar ulterior a confirmat-o cu spectrograme.

Sarcasmul stîrnit pentru această relatare a provenit în principal din partea acelor oameni de ştiinţă din occident care ştiau că Luna este numai un glob mare, fără viaţă pe el, cînd îngheţat, cînd încins de Soare.

La sfîrşitul anului 1963 însă, patru eminenţi astronomi americani au confirmat primele observaţii ale lui Kozîrev : a fost observată sigur o activitate „de natură vulcanică" în craterul *Aristarh*. În numărul din decembrie 1963 al revistei „Sky and Telescope", observatorul Lowell anunţa că în noaptea de 29 octombrie au fost detectate două pete de lumină, de un roşu aprins, la nord de craterul *Herodot ;* în noaptea de 27 noiembrie, cele două pete roşii au dispărut din locurile lor iniţiale şi au reapărut grupate într-o formaţie ovală pe marginea sudică a craterului *Aristarh* [4].

În iunie 1965, un astronom amator a semnalat observatorilor de profesie din California şi Arizona că o ciudată rază de lumină, de un alb-scînteietor, a ţîşnit din craterul *Aristarh*, care era atunci în plină zonă obscură a discului lunar.

În iulie, observatoarele au văzut alt fenomen — un fascicul de lumină albă, care dura circa o secundă şi jumătate, de fiecare dată cînd apărea.

[4] Vă rog să nu interpretaţi greşit aceste două lumini, de un roşu aprins, mişcîndu-se dintr-un loc într-altul, ca fiind un indiciu că acolo ar exista viaţă. Potrivit oficialităţilor, nu erau nimic altceva decît fenomene dintre cele mai rare... nişte vulcani galopanţi !...

Observatoarele au convenit cu numeroşi radioamatori de a fi avertizate, de la unul la altul, de îndată ce lumina ar fi fost zărită. Această reţea de radioamatori, cunoscută sub numele de „Astronet", includea în august 1965 operatori ai unor radioemiţătoare pe unde scurte din Phoenix, Tucson şi Prescott, statul Arizona ; pe muntele Wilson, la San Diego, şi în regiunea Los Angeles, statul California ; şi alţii în Las Vegas, statul Nevada.

În iulie şi din nou în august, astronomii care observau acest ultim mister lunar au fost în măsură de a-şi vorbi unul altuia, ca şi cum ar fi fost cu toţii în aceeaşi cameră, datorită acestei conlucrări a radioamatorilor pe unde scurte. De îndată ce vreun om de ştiinţă observa scînteierea, el avea obligaţia s-o semnaleze colegilor săi.

Craterul *Aristarh* se află în cadranul stînga, sud, al Lunii, cum este văzută aceasta de pe Pămînt, şi poate fi observat cu uşurinţă printr-un telescop cu oglinda de zece centimetri, sau ceva mai mare.

Ce a fost cu lumina ? Oamenii de ştiinţă, care au consemnat în registrele observatoarelor lor că au văzut-o, nu cred că este vorba de lumina reflectată a vreunui astru, nici de vreo rătăcitoare rază de soare, întrucît atunci cînd era sub observaţie, craterul *Aristarh* se găsea pe partea încurbată a peisajului lunar, opusă Soarelui.

Atunci ce este oare ceea ce produce această lumină ciudată, din craterul neobişnuit, care a dat naştere la atîtea enigme în ultimii ani ? Oamenii de ştiinţă păstrează tăcere. Însă ei şi prietenii lor din „Astronet" continuă să privească spre craterul *Aristarh* şi să se minuneze de ceea ce văd acolo.

Robert E. Curtiss, din Alamogordo, statul New Mexico, nu este numai un astronom foarte capabil, dar şi un fotograf iscusit.

În noaptea de 26 noiembrie 1956, Curtiss făcuse cîteva clişee, încercînd un aparat de luat vederi „Mitchell", de treizeci şi cinci milimetri. Aparatul era încărcat cu un film foarte sensibil şi fusese cuplat cu telemetrul telescopului său reflector, de patruzeci de centimetri. Cu acest aranjament, el era în măsură

să ia fotografii ale Lunii în cadența de 24 pînă la 48 clișee pe secundă. Telescopul era îndreptat asupra regiunii de pe Lună din jurul craterului *Fra Mauro*, care se află între craterele *Parry* și *Copernic*.

Cînd Curtiss și-a developat și copiat filmul, rămase uimit de un lucru extrem de ciudat. Exact în stînga terminatorului, adică a liniei care separă regiunile discului lunar iluminate de Soare și regiunile obscure, se putea vedea o mică cruce albă de Malta. Aceasta a fost găsită pe toate clișeele și era, fără discuție, fie pe suprafața Lunii, fie foarte aproape de ea.

Revista „Sky and Telescope" a publicat o fotografie a crucii în numărul său din iunie 1958. Revista a adăugat un comentariu al lui Walter Haas, director al „Asociației Observatorilor Lunari și Planetari" care sugera ideea că această ciudată cruce albă cu patru brațe, de lungime egală, ar putea fi foarte bine un grup de creste sau lanțuri muntoase, care se vedea sub această formă aparte numai pentru scurtă vreme, cînd lumina Soarelui atingea baza pantei.

Ipoteza este interesantă. Din păcate, ea nu se împacă cu starea de fapt. Aceasta, deoarece este imposibil — potrivit Serviciului Geologic American — ca lanțurile muntoase sau crestele lor să se încrucișeze vreodată în unghi drept, întrucît forțele care au creat o creastă ar distruge în mod automat pe cealaltă.

Această cruce era totuși acolo. Curtiss a fotografiat-o. După cît se pare, nimeni n-a fost în măsură s-o explice pînă acum.

Fără îndoială, există o rațiune foarte puternică care constituie forța motoare ce se află înapoia eforturilor noastre frenetice de a ajunge pe Lună. Ideea dr-lui Sagan, dacă-i bună, ar putea explica de ce OZN-urile apar acum la foarte scurt timp după ce întreprindem ceva spectaculos. O bază lunară le-ar ușura sarcina de a ne ține tot timpul sub supraveghere și de a efectua investigații intense, de îndată ce prind de veste. Concluzia că Luna adăpostește — sau ar avea posibilitatea să adăpostească — o bază de acest fel ar putea fi o motivare puternică de natură să justifice graba noastră de a ajunge în Lună și ar putea probabil explica interesul deosebit al Uniunii Sovietice pentru partea invizibilă a Lunii.

Spre a ilustra graba nebună cu care se urmărește acest program, n-avem decît să remarcăm că de două ori, în mai puțin de un an, Administrația Națională pentru Aeronautică și Astronautică a modificat metodele privind felul cum trebuie să aterizeze un om pe Lună și să se înapoieze pe Pămînt. Pentru rapiditate se sacrifică totul ; nu se mai uită nimeni la cît se cheltuiește ; cît privește securitatea, aceasta a devenit o grijă minoră.

Cel puțin un milion de ani omul a fost în măsură să trăiască pe Pămînt în condiții diferite de confort. Acum, cînd standardul nostru de viață a atins cel mai înalt nivel din istoria omenirii, ne lansăm într-o aventură colosal de costisitoare și de periculoasă, aceea de a merge în Lună.

Dar ce ne facem oare, dacă descoperim acolo că ființe venite din alte părți din univers, mai evoluate decît noi, se află deja pe Lună ?

Pe de altă parte, ce ne facem oare dacă constatăm că OZN-urile, care ne-au arătat un interes atît de durabil, nu manifestă nici un interes pentru Lună ? După ce vor fi fost cheltuite toate aceste miliarde de dolari spre a ajunge în Lună, folosind forța de propulsie a rachetei cu combustibil chimic, oare ce ne va rămîne de făcut dacă descoperim, spre marea noastră decepție, că ceea ce căutam nu există acolo și că nu este nici o rațiune ca să existe acolo ?

Dacă nu știm sigur că Luna este folosită de OZN-uri drept haltă cosmică, atunci într-adevăr apare de neînțeles graba noastră de a acționa spre a ajunge acolo.

Dacă știm însă sigur că OZN-urile sînt acolo, sau că au fost acolo, atunci natura urgentă a programului de zbor în Lună capătă un sens.

De fapt însă, programul spațial și fenomenele lunare pun o mulțime de întrebări la care nu se dau răspunsuri (...).

*

În arhiva organizației NICAP se află o fotocopie de pe o filă a jurnalului oficial al unei stații de reperaj de la Cape Canaveral, statul Florida, datată 10 ianuarie 1961. În acea zi,

principala sarcină era darea startului unei rachete „Polaris", care avea să fie lansată din Florida şi urmărită pe o distanţă de cîteva mii de kilometri, în timp ce urma să străbată sudul Oceanului Atlantic.

Jurnalul oficial arată că, în timp ce racheta „Polaris" urca pe traiectorie, a căpătat brusc un tovarăş de călătorie. Jurnalul vorbeşte de el ca de „un obiect neidentificat". Acest obiect era în mod categoric mai mare decît racheta „Polaris" şi se afla atît de apropiat de rachetă, încît instalaţia automată a bazei de urmărire prin radar s-a fixat asupra obiectului mai mare, probabil un OZN. La cîteva minute mai tîrziu, în momentul în care OZN-ul s-a îndepărtat de racheta „Polaris", instalaţia automată a continuat să-l urmărească... şi au trebuit paisprezece minute, potrivit jurnalului oficial, pentru ca tehnicienii să desprindă radarul de pe OZN şi să-l fixeze înapoi pe racheta „Polaris".

Se poate găsi o relatare a acestui incident în numărul din ianuarie, 1965, al revistei „True", într-un articol despre OZN-uri, care trebuie să fi necăjit mult grupul de cenzori de la Pentagon.

Prima noastră lansare orbitală a unei cosmonave „Gemini" a avut loc la 8 aprilie 1964. În loc de astronauţi, „Gemini" avea la bord o încărcătură cu instrumente destinate să indice modul de comportare al navei şi să stabilească dacă era destul de sigură ca să transporte oameni în cosmos.

Lansarea a fost excelentă şi „Gemini" s-a plasat pe orbita sa, dinainte stabilită, transmiţînd pe Pămînt datele măsurătorilor.

În timp ce zborul se desfăşura pe prima orbită, capsula „Gemini" a fost ajunsă din urmă de patru obiecte de origine necunoscută, care erau pilotate. Uimiţi, tehnicienii şi oamenii de ştiinţă de la staţiile de urmărire au văzut cum cele patru OZN-uri s-au plasat în apropiere de „Gemini" ; două deasupra, unul înapoia capsulei „Gemini", iar altul dedesubtul ei. Ele şi-au menţinut această poziţie relativă de-a lungul unei orbite întregi ; apoi şi-au sporit viteza, îndepărtîndu-se în cosmos, de unde veniseră.

Articolul din revista „True" cu privire la acest incident a avut darul să atîțe un viespar. Printre cei înțepați a fost și serviciul de explicații al Forțelor Aeriene. Membrii Congresului, care anchetau cazul, au fost informați de Forțele Aeriene că s-a primit din partea lui Leo Abernethy [5] următoarea comunicare :

„N-au fost observate obiecte neidentificate însoțind sau urmărind nava cosmică GT-1, care a fost plasată pe orbită de către racheta purtătoare „Titan"-2, la 8 aprilie 1964. Obiectele semnalate, detectate de radar, au fost identificate ca fiind niște fragmente făcînd parte din structura rachetei purtătoare; în mod obișnuit, ele se rup din acel etaj al rachetei care și-a terminat misiunea, în cadrul procesului de separare a navei cosmice de racheta purtătoare. Nu există nici un indiciu despre prezența vreunui element care, de la început, să nu fi făcut parte din vehiculul lansat".

În mod cert, „explicația" Forțelor Aeriene a urmărit să formeze opinia că obiectele care fuseseră observate au provenit din separarea capsulei de cel de-al doilea etaj al rachetei.

Și de astă dată Forțele Aeriene au fost puse la pămînt, cu tot cu explicațiile lor, atunci cînd Howard Nichol, locuind pe strada Somerset 65, localitatea Glastonbury, statul Connecticut, s-a adresat în această problemă Administrației Naționale de Aeronautică și Astronautică. Printr-o scrisoare oficială de la NASA, datată 8 august 1965, semnată de A. P. Alibrando, însărcinat cu relațiile publice în cadrul oficiului Manned Space Flight, NASA, i se preciza lui H. Nichol că :

„La întrebările pe care le-ați adresat cu privire la «Gemini-1», răspunsurile sînt după cum urmează :

Cel de-al doilea etaj al rachetei purtătoare *nu s-a separat* de nava cosmică, întrucît zborul a constituit doar o verificare a vehiculului de lansare și a sistemului de dirijare, cît și a integrității structurale și a compatibilității dintre nava cosmică și vehiculul de lansare.

Primul etaj al rachetei «Titan» a căzut în sudul Bermudelor.

[5] Din partea conducerii lui Mission Support, Apollo Flight Operations, Office of Manned Space Flight, fiind citat în scrisorile Forțelor Aeriene adresate membrilor Congresului.

Cel care de fapt plasează cosmonava «Gemini» pe orbită este al doilea etaj al rachetei «Titan».

În cazul lui «Gemini-1», racheta, purtătoare şi cosmonava au reintrat în atmosferă ca *un element unic*".

Sublinierile din citatul de mai sus îmi aparţin, ca să scot mai bine în evidenţă pasajele care resping în întregime acea pretinsă „explicaţie" ce a fost dată în grabă membrilor Congresului şi altora interesaţi.

Raportul cu privire la OZN-urile care au înconjurat cosmonava „Gemini-1" se sprijinea pe declaraţiile oamenilor de ştiinţă care fuseseră prezenţi la baza de lansare, cînd a avut loc incidentul. Deoarece experţii Forţelor Aeriene ştiau că n-a fost nici o separare între racheta purtătoare şi „Gemini", este ciudat că ei au trebuit să-şi formuleze răspunsul lor pe o astfel de bază, desigur în afară de cazul cînd s-au gîndit că răspunsul ar fi putut totuşi rezista şi că trebuiau să riste.

Pe cînd maiorul Gordon Cooper parcurgea ultima sa orbită în jurul Pămîntului, în mai 1963, el a comunicat prin radio staţiilor de urmărire de la Muchea, în apropiere de Perth, Australia, că vedea apropiindu-se un obiect verzui, care se mişca de la est la vest, ceea ce era în sens contrar mişcării sateliţilor artificiali.

Obiectul a fost zărit pe ecranul radarului de la Perth, de către mai mult de o sută de persoane, cea mai mare parte dintre ei fiind tehnicieni, iar unii dintre ei ziarişti. Compania Naţională de Radiodifuziune a transmis ştirea despre incident, imediat ce s-a produs. Cînd însă Cooper a fost pescuit din ocean, la terminarea zborului său, ziariştii curioşi au fost informaţi, fără ocolişuri, că nu vor putea să-i pună întrebări referitoare la incident, întrucît orice declaraţie cu privire la acest subiect trebuie să vină de la NASA.

Este inutil de a mai preciza că nici o declaraţie de acest fel n-a fost făcută vreodată.

Primul nostru cuplu de astronauţi, Edward White şi James McDivitt, trecea la 4 iunie 1965 pe deasupra insulelor Hawai, îndreptîndu-se spre est, cînd McDivitt reperă un „obiect ciudat" care avea un fel de „prelungiri" pornind din el, „ca nişte braţe". În acel moment White dormea. McDivitt a fotografiat obiectul, folosind un aparat de luat vederi montat în interiorul

cabinei „Gemini". Cîteva minute mai tîrziu, cei doi cosmonauți au văzut două alte obiecte asemănătoare, de astă dată pe deasupra Caraibilor [6].

Serviciul de explicații prompte nu se dezminți nici de această dată. Forțele Aeriene au anunțat de îndată că cei doi cosmonauți au văzut satelitul artificial „Pegasus". Dar rețeaua de detecție și reperaj spațial a arătat că „Pegasus" se afla de fapt la vreo două mii de kilometri distanță de capsula „Gemini", în momentul apariției obiectului. Aceasta îi punea într-o situație foarte delicată pe cei care dăduseră explicațiile, încît Comandamentul Apărării Aeriene a intervenit anunțînd că, la urma urmei, „ar fi putut" să fi fost tot „Pegasus", deoarece „reverificarea" calculelor a arătat că „Pegasus" „ar fi putut să fi fost" la cincisprezece sau douăzeci de kilometri departe de „Gemini" cînd capsula survola Statele Unite.

S-ar putea răspunde că, în primul rînd, apariția obiectului a avut loc deasupra insulelor Hawai și nu deasupra Statelor Unite.

În al doilea rînd, Comandamentul Apărării Aeriene a afirmat în repetate rînduri că activitățile sale sînt atît de precise, încît poate în orice moment să localizeze, *„cu o precizie de vîrf de ac", orice satelit lansat de pe Pămînt.*

În această împrejurare însă, ei pretind că au făcut o eroare de aproape două mii de kilometri. Dacă aceasta înseamnă „un vîrf de ac", oare ce dimensiune avea acul ?

După ce s-a terminat zborul efectuat de McDivitt și White și filmele lor au fost studiate, agenția „United Press" a citat un purtător de cuvînt de la NASA, care a tras următoarea concluzie remarcabilă :

„Studiul aprofundat al fotografiilor făcute de McDivitt obiectului văzut din capsulă nu arată nimic care să se asemene cu un satelit".

Dacă obiectul nu semăna cu un satelit, atunci cu ce semăna ? Purtătorul de cuvînt n-a spus-o, și pesemne că nici nu l-a întrebat nimeni.

Una dintre imaginile filmului făcut de McDivitt a fost difuzată presei la circa o săptămînă după incident. Ea arată un

[6] Numele acesta este dat uneori insulelor și mării Antilelor. — *N. T.*

obiect oval sau în formă de disc, purtînd în urma lui o coadă fină sau o dîră luminoasă [7].

Ar putea fi aici locul cel mai potrivit de a vorbi acum despre incidentele petrecute cu doi celebri piloți de încercare, în timp ce zburau la bordul avionului rachetă de foarte mare altitudine, renumitul „X-15".

La 30 aprilie 1962, maiorul Joe Walker efectua un zbor cu o viteză de aproape patru mii de kilometri pe oră, în straturile superioare ale atmosferei terestre. După zbor, developîndu-se filmele făcute cu aparatul de luat vederi instalat în spatele avionului, s-a constatat că pe o porțiune a zborului său avionul maiorului Walker a fost urmărit de un grup de cinci obiecte cilindrice, sau în formă de disc, care au rămas în formație de eșalon în cea mai mare parte a timpului cît s-au aflat în raza de acțiune a aparatului de luat vederi. Maiorul Walker a fost autorizat să se refere la acest incident ciudat, în timpul unei emisiuni radio făcute de NBC de la Seattle, iar filmele au fost proiectate la o conferință de presă în același loc. Cu toate acestea, nu s-a putut obține nici o copie, iar Walker n-a mai făcut ulterior nici o declarație publică cu privire la acest incident.

În explicația oficială care a fost dată imediat după emisiune, se arăta că în realitate obiectele fuseseră doar niște „cristale de gheață". Dacă-i așa, acesta era unul dintre extrem de rarele cazuri în care cristalele de gheață au zburat în formație de eșalon și au urmărit un avion cu aproape patru mii de kilometri pe oră, ceea ce, s-ar putea să cădem de acord, este destul de iute, chiar pentru un cristal de gheață instruit.

La 17 iulie 1962, bătătorul de recorduri „X-15" zbura din nou în stratosferă, de astă dată avînd ca pilot pe maiorul Bob White. Și el a avut un tovarăș de călătorie neașteptat, care a fost de asemenea filmat de camera sa de luat vederi. Maiorului White i s-a părut că obiectul se asemăna cu „o bucată de hîrtie gri-albă", ce s-a plasat la înălțimea extremității aripii stîngi a avionului, timp de cinci sau șase secunde, după care a trecut în mare viteză deasupra și înapoia avionului, iar apoi a dispărut din ochii pilotului.

[7] A se vedea în fotografie.

Amîndouă incidentele petrecute sînt interesante, întrucît ele par să indice prezența unor obiecte pilotate inteligent în jurul avioanelor noastre rachetă ultrarapide, ca și în jurul cosmonavelor noastre care zboară și mai repede, și mai sus.

Pe de altă parte, se pare că obiectul care a trecut peste carlinga maiorului White a avut o dublură, care și-a făcut apariția în timpul zborului aparatului „Gemini-7", avînd la bord astronauții Frank Borman și James Lovell, la sfîrșitul anului 1965. În timp ce parcurgeau a doua orbită, ei au semnalat că au zărit „o fantomă" — termen folosit de aviatori pentru a semnala un avion neidentificabil, care ar putea fi ostil. Stația de pe sol i-a sugerat lui Borman că el zărea probabil racheta purtătoare, care îl plasase pe orbită. Borman răspunse că el vedea desigur și racheta purtătoare și că o vedea perfect — „un corp scînteietor, care se rostogolea în razele soarelui" — dar că fantoma era ceva cu totul diferit și se găsea în altă parte pe cer.

Forțele Aeriene au anunțat imediat că ceea ce văzuse Borman erau rămășițele rachetei „Titan" care explodase cu cîteva săptămîni mai înainte, în cursul unei lansări nereușite.

Această explicație a fost de îndată respinsă de NORAD, serviciul însărcinat cu evidența a ceea ce se află în aer, cît și în ce loc se află. După NORAD : „Nu existau sfărîmături de la «Titan» sau de la vreo altă rachetă, în acea regiune, în acel moment, zburînd în acea direcție și la acea altitudine". Ceea ce pare să fie destul de categoric.

În urma acestor fapte petrecute și luate în evidență, se poate trage concluzia că bătălia noastră pentru cosmos n-a rămas nebăgată în seamă.

Pe lîngă progresele făcute, ca urmare a unui lung șir de coincidențe, se pare că am învățat multe, încercînd să depășim, pe măsura posibilităților noastre, unele caracteristici ale OZN-urilor. Mai avem încă de descoperit și aplicat metoda lor de propulsie, oricare ar fi ea, și facem tot ceea ce putem pentru asta, și cu puțin noroc — sau printr-o altă coincidență — va trebui să atingem și acest obiectiv.

Bătălia noastră costisitoare de a pătrunde în cosmos a avut unele efecte interesante și neașteptate. Printre ele se află cazul inexplicat încă a patru dintre sateliții noștri care au încetat

brusc să funcţioneze, iar apoi au reintrat în funcţiune, la fel de misterios şi de brusc cum ieşiseră din funcţiune.

Prima recunoaştere oficială a acestui caz aparte a fost strecurată, fragmentat, către sfîrşitul lunii august 1963, însă nu sub forma unei prezentări deschise şi sincere a tot ceea ce s-a petrecut, ci ca o simplă ştire pe care ziariştii au trebuit s-o întregească, făcînd sondaje, scotocind şi anchetînd în mod stăruitor.

Iată despre ce este vorba.

Să examinăm ciudatele comportări ale sferei geodezice „Anna" şi a satelitului de telecomunicaţie „Telstar-2".

Satelitul „Anna" a fost plasat pe orbită în octombrie 1962 şi a fost echipat, poate că vă reamintiţi din declaraţiile de atunci, cu patru faruri scînteietoare licărind cu intermitenţă, care puteau fi fotografiate pe fondul stelelor, cu scopul de a permite oamenilor noştri de ştiinţă să calculeze mai precis dimensiunea şi forma exactă a Pămîntului.

Cunoscut şi sub numele de *„Firefly" satellite*, acesta a fost urmărit şi fotografiat timp de două luni. Apoi, pe neaşteptate, „Firefly" a încetat să mai funcţioneze. Considerîndu-l că şi-a încheiat activitatea şi că nu mai este util, Forţele Aeriene şi-au întrerupt lucrul cu el, şi, după ce şi-au strîns echipamentul, tehnicienii s-au îndreptat spre îndeplinirea altor misiuni. În august 1963 însă, după şapte luni de întrerupere, „Firefly" intră brusc din nou în funcţiune, iar tehnicienii Forţelor Aeriene, bucuroşi dar uimiţi, şi-au reluat munca cu el.

A mai existat şi incidentul cu „Telstar-2" lansat la 2 mai 1963, cu mare publicitate. Acesta a funcţionat perfect pînă la 16 iulie 1963, cînd, deodată, intră în pană. Rămase astfel, dormind, pînă la 12 august, cînd brusc îşi reînnodă activitatea, de acolo de unde o întrerupsese.

Impasul prin care au trecut oamenii noştri de ştiinţă pare să fie scuzabil. Cei doi sateliţi care funcţionaseră perfect au intrat în pană, fără să fi apărut înainte de asta vreun indiciu al deranjamentului. După ce au rămas fără viaţă, săptămîni sau luni, cei doi sateliţi şi-au reluat activitatea, la interval de trei zile unul după altul, iar aceasta iarăşi din cauze necunoscute.

Richard Kerschmerof de la Universitatea „Johns Hopkins", care a construit satelitul „Firefly", a declarat ziariștilor că : „Aceste lucruri sînt greu de înțeles. Nu ne putem explica cum au reintrat în funcțiune aceste faruri".

Doren Mitchell, de la „Laboratoarele Bell", care au construit satelitul „Telstar-2", a declarat că : „N-avem nici o idee asupra cauzei care a provocat pana, dar s-ar fi putut să fie vreun meteorit".

Oamenii de știință au ridicat însă două probleme fără răspuns : prima, dacă acești sateliți au fost deteriorați de meteoriți, oare cine i-a reparat ?

A doua întrebare — o chestiune pe care cercurile oficiale au evitat s-o discute — a fost aceasta : Oare ceva, sau cineva a examinat sateliții în timp ce nu erau în funcțiune ?

În 1964, patru dintre sateliții noștri, în total, au tăcut la un moment dat fără vreun motiv aparent, și au reintrat în funcțiune tot fără vreun motiv aparent.

Întrebarea rămasă fără răspuns este : „de ce oare ?"

Faptele arată că încă de la începutul cursei pentru cosmos am fost confruntați cu o enigmă considerată într-atît de importantă, încît cei mai mari oameni de știință și-au consacrat timp și s-au gîndit la ea cum s-o rezolve.

În iulie 1960, se aflau pe orbită unsprezece mici sateliți americani și o mare capsulă sovietică, toate urmînd itinerare cunoscute și stabilite dinainte. Cu toate acestea, instrumentele noastre de reperaj au indicat că se mai află ceva ciudat pe orbită. Noi eram la curent cu toate lansările sovietice, cărora le țineam o strînsă evidență. Știam unde se aflau sateliții noștri și cunoșteam comportarea lor. Cine a fost acest necunoscut ?

Revista „Newsweek" a luat o seamă de interviuri unor oameni de știință făcînd parte din National Space Surveillance Control Center ; ulterior, „Newsweek" a tras concluzia că : „Un număr tot mai mare de oameni de știință sînt actualmente convinși că sistemul de urmărire cosmică s-ar putea să fi reperat cel puțin un alt vehicul cosmic, care să nu fi fost nici american, nici rusesc, ci din afara lumii noastre, desigur din afara sistemului nostru solar ! Potrivit bănuielilor lor,

acest satelit este un vizitator trimis de ființele superioare ale unei comunități a altor stele, făcînd parte din Galaxia noastră, un gen de Organizație a Stelelor Unite, care, din motive arheologice și antropologice, se interesează cum stau lucrurile în această parte a vecinătății galactice".

Cu ani în urmă, dr. Hermann Oberth și alții au afirmat aproape același lucru, anume că faptele au fost de natură să indice că sîntem ținuți sub observație de cineva din afara sistemului solar.

Înainte de 1960 au existat multe indicii ale acestei stări de lucruri, iar de atunci au apărut tot mai multe.

„Nu există așa ceva — farfurii zburătoare — absolut nicicuna".

Din cuvîntarea Dr. Hugh Dryden, director al Comitetului Consultativ de Aeronautică, ținută în fața Comisiei Bugetare a Camerei Reprezentanților, la 19 februarie 1957.

„Domnilor, regret că am făcut această declarație... cu privire la farfuriile zburătoare. N-a fost decît o părere personală, nimic mai mult".

Din Declarația Dr. Hugh Dryden, făcută la 24 februarie 1957, în timpul unei conferințe de presă, cînd a răspuns criticilor aduse de NICAP.

9. OARE ŞTIINŢA ESTE STIMULATĂ DE ACESTE FARFURII?

Pentru ştiinţă au prezentat un interes relativ minor imensele zone glaciale ale Antarcticei, pînă în anul 1948, an în care balenierele ce se întorceau de acolo au semnalat pe cerul Polului Sud numeroase apariţii de obiecte ciudate, în formă de disc. La sfîrşitul anului 1949, Marina statului Chile trimise în Antarctica pe căpitanul de fregată Auguste V. Orrego, cu o parte a flotei chiliene. El a adus din această expediţie sute de metri de film, pe care se vedeau obiecte de acelaşi fel, făcînd înconjurul navelor de sub comanda sa, în special în timp ce se aflau la baza antarctică chileană, de la Arthur Prat. Aceste filme au fost remise guvernului chilean la 23 februarie 1950, cînd căpitanul Orrego a revelat totodată ziariştilor conţinutul lor. Din acea zi, filmele n-au mai fost proiectate în public.

De atunci, de cînd s-a semnalat activitatea OZN-urilor la cei doi Poli, adică din perioada 1947—1949, toate ţările mari au început să ia parte la „programele de cercetări ştiinţifice", într-una sau în ambele regiuni polare. Despre filmele căpitanului de fregată Orrego s-a spus că au declanşat un „exod spre frig", de mari proporţii. U.R.S.S., Suedia, Norvegia, Canada, Statele Unite, Argentina, Chile, Australia, Franţa şi Marea Britanie, toate s-au lansat în cercetări în imensităţile glaciale ale Antarcticei. În numai trei ani, 1948—1951, s-au trimis în Antarctica mai mulţi oameni, bani şi materiale decît în ultimele două secole.

Oare acest exod, apărut ca un consens general, n-a fost nimic mai mult decît o coincidenţă ? Oricare ar fi răspunsul, de fapt este vorba de un şir de activităţi care au avut loc după apariţia OZN-urilor. Ar putea fi o simplă întîmplare, după cum, o repet, ar putea să nu fie.

Să trecem în revistă faptele.

Mai sus, vă reamintiţi, am arătat că cercetările canadiene cu privire la farfurii, în cadrul „Proiectului Magnet", au dat

la iveală legătura dintre perturbațiile electromagnetice și apariția Obiectelor Zburătoare Neidentificate, și că tot canadienii au construit niște detectoare care erau în măsură să avertizeze pe cei însărcinați să facă cercetări, atunci cînd vreun OZN intra în cîmpul de acțiune al detectorului. Wilbert Smith, care conducea acest proiect, a declarat în cadrul unei conferințe de presă, ținută la Washington, că el și colegii săi s-au străduit să construiască un aparat în formă de disc, capabil să transforme cîmpul magnetic în energie, cantitativ suficientă spre a-i permite să se înalțe, dar că pînă la urmă au abandonat acest proiect întrucît depășea cunoștințele științifice actuale.

Ce-i drept, știm puține lucruri despre natura gravitației. Nu știm sigur dacă atrage sau respinge, și nici de ce o face, dacă o face. Datorită sondelor noastre cosmice, știm că gravitația există, mai mult sau mai puțin, peste tot în spațiul planetelor pe care am fost în măsură să le atingem. O metodă care să transforme gravitația în energie utilizabilă ar constitui sistemul energetic ideal pentru traversarea vastelor întinderi ale sistemului solar, sau de dincolo de el. Ar trebui însă mai întîi să găsim procedeul.

Dr. Hermann Oberth, din Germania de Vest, care a studiat problema OZN-urilor, a declarat la o conferință de presă că el și colegii săi cred că aceste obiecte se propulsează prin folosirea fenomenului de distorsiune a cîmpului gravitațional și transformarea lui în energie utilizabilă. Potrivit teoriei științifice a cîmpului unic, care susține că electricitatea, gravitația și magnetismul sînt manifestări diferite ale aceleiași forme de energie, s-ar putea ca Dr. Oberth să fi exprimat un punct de vedere just.

Cercetarea gravitației a fost multă vreme calul de bătaie al vizionarilor și excentricilor. Știința clasică susținea că omul este țintuit de Pămînt prin gravitație, că totdeauna a fost țintuit și că este o nebunie să crezi că într-o zi omul ar putea să ajungă să frîngă această forță de atracție.

La vremea cînd Dr. Oberth a făcut această remarcabilă declarație cu privire la OZN-uri și propulsia lor gravitațională, exista o preocupare științifică atît de mare și o activitate atît de largă în acest domeniu încît asupra sa nu s-a mai abătut valul tradițional al criticilor pe care ar fi avut să-l înfrunte cu douăzeci de ani mai înainte. Un mare număr de cercetători se documentau deja din cărți și articole spre a-și

da seama exact de stadiul la care ajunsese cercetarea științifică respectivă în anii din urmă. Mulți dintre aceștia, citind cu răbdare, au dat peste lucrările dr. ing. Charles F. Bush, care, în 1926, semnalase colegilor săi că a descoperit niște proprietăți ciudate ale unei roci cunoscută sub numele de bazaltul de Lintz. Mai întîi el a găsit că acesta degaja mai multă căldură decît uraniul, iar apoi că, în cădere liberă, mișcarea nu se accelera potrivit „legilor" cunoscute ale gravitației. Nu sfida gravitația, dar nici nu i se conforma. Dr. Bush n-a putut să explice fenomenul ; însă a putut să-l semnaleze, și a făcut-o.

De altfel, dr. Bush a exemplificat numeroase alte materiale care, în cădere liberă, se comportă diferit, altfel decît ne-am aștepta. Comunicarea acestui om de știință a fost primită cu interes de contemporanii din vremea sa, nefiind însă considerată neapărat importantă. El a deschis o cale nouă pe care a considerat-o valoroasă, ca perspectivă, însă nimeni nu i-a dat atenție. Lucrările sale au fost trecute la arhivă și date uitării, pentru treizeci de ani.

În aprilie 1957, J. E. Surrat Jr., vicepreședinte al Societății inginerilor de seamă în domeniul aeronauticii, a făcut cunoscut că cinci mari întreprinderi americane erau axate pe linia unor cercetări antigravitaționale finanțate de guvern. La acea vreme exista deja la Wright Field, Dayton, statul Ohio (centru de cercetări în problema OZN-urilor, de pe lîngă Departamentul Apărării) o instalație care costase multe milioane de dolari, construită și înzestrată pentru cercetarea și studierea forțelor antigravitaționale și contragravitaționale.

În numărul din octombrie 1953 al revistei „Electrical Manufacturing" se poate găsi un articol care încearcă să arate uriașele cheltuieli de bani și de timp făcute în acest domeniu. Titlul sub care a apărut acest scurt articol era : *Forțele Aeriene au organizat cercetări asupra magnetismului.* În articol se spunea că „Indiana Steel Products Company" [1] tocmai acceptase trei contracte pentru explorarea unor chestiuni în domeniul magnetismului și anume : posibilitatea unor noi aliaje magnetice, proprietățile magnetismului, teoria fenomenelor magnetice, precum și, vă rog să rețineți, cercetarea aplicată, fabricația și punerea în practică a rezultatelor. În același articol se mai spunea că urma *„să fie alcătuit un comitet consul-*

[1] Întreprindere de fabricare a oțelului, din statul Indiana.

tativ care să coordoneze aceste cercetări cu cele deja existente, în același domeniu" [2]. Se confirma astfel că acest proiect special în domeniul gravitațional-electromagnetic era doar o parte a unui program mult mai vast. La începutul anului 1958, întreprinderile „Inland Steel", „Sperry Rand", „General Electric", „Lear Instruments", „Hughes Aircraft" și „United States Steel" participau și ele la acest efort general de explorare a secretelor gravitației. În numărul din ianuarie 1966 al revistei „True", se afirma că existau, pe atunci, patruzeci și șase proiecte de cercetări asupra gravitației, subvenționate de armată.

Toate aceste preocupări cu privire la gravitație, care cer bani și timp, au fost declanșate *după apariția OZN-urilor* și după ce zborul lor fără zgomot și sfidînd gravitația a dus la bănuiala că de fapt acestea nu desfid legile gravitației, ci *le folosesc*.

Oare iarăși vreo coincidență?

Pelerinajul științific spre Antarctica, care a urmat după achiziția dovezilor fotografice cu privire la o activitate intensă a OZN-urilor în acea zonă, a produs, între altele, un interesant efect: a fost trezită bănuiala că ar putea să existe vreun motiv aparte care să justifice o activitate atît de mare la cei doi Poli, dar atît de redusă în jurul ecuatorului. Există oare motive care să justifice preferința OZN-urilor pentru zonele polare?

În această chestiune s-au făcut două presupuneri: prima a fost ipoteza că temperaturile reci ar fi preferate de OZN-uri. Alta a sugerat că în cosmos, în dreptul regiunii ecuatoriale, ar putea să existe ceva care a făcut de nedorit accesul în acea zonă. Întrucît OZN-urile au folosit concomitent amîndouă regiunile polare, ipoteza cu temperatura n-a apărut a fi o explicație plauzibilă. Deoarece OZN-urile au intrat în atmosfera terestră pe la Poli și au fost apoi reperate mișcîndu-se de la un Pol la altul, s-a decis să se treacă la studierea spațiului cosmic în dreptul ecuatorului terestru, de îndată ce a devenit posibilă lansarea unor rachete capabile să atingă altitudini foarte mari, avînd la bordul lor instrumentele necesare. La începutul acestui veac, cîțiva oameni de știință au făcut cu prudență ipoteza că un astfel de studiu, dacă ar deveni vreodată posibil, ar putea confirma bănuielile lor.

[2] Sublinierea îmi aparține. — *F. E.*

La 2 martie 1958, s-a anunțat că doi sateliți de tipul „Explorer" au confirmat pe deplin existența unei centuri de radiații intense care înconjură Pămîntul, la o altitudine de vreo mie de kilometri în dreptul ecuatorului. Această zonă este cunoscută actualmente sub numele de centura Van Allen, în cinstea unuia dintre cei care i-au prevăzut existența. Nu există nimic asemănător acestei centuri deasupra vreuneia dintre regiunile polare și natura sa adevărată a fost o mare surpriză, chiar pentru cei care au anticipat și i-au prevăzut existența; ziarul „New York Times" a citat spusele acestor oameni de știință, care au afirmat că radiațiile sînt de mii de ori mai intense decît s-a crezut. Ele constituie un brîu mortal de radiații, prin care omul nu poate străbate, și pe care OZN-urile par să-l evite.

Așadar, cînd s-a văzut că aceste obiecte preferă să pătrundă în atmosfera noastră numai pe la Poli, știința s-a grăbit să studieze spațiul extraterestru în dreptul ecuatorului și a descoperit o întinsă centură de radiații ucigătoare.

Iarăși coincidență ?

Într-un alt capitol al acestei cărți am discutat pe larg programul întreprins de numeroase țări de a construi dispozitive gigantice pentru detectarea radiosemnalelor cosmice cît și pentru urmărirea sateliților necunoscuți care traversează zona sistemului solar în care ne aflăm. Renumitul astronom Dr. Clyde Tombaugh a făcut cunoscut în 1952 că a condus un program guvernamental [3], care avea ca obiectiv să repereze și să studieze doi sateliți ciudați, detectați în mai multe rînduri. Aceasta se întîmpla cu cinci ani înainte ca primul satelit artificial să fi fost plasat pe orbită de sovietici. Așa cum vom vedea, cînd ne vom îndrepta atenția spre programul nostru spațial, în diferite perioade ale primei decade cu fenomenele OZN, au apărut în apropiere de Pămînt numeroase obiecte ciudate; după ce au fost detectate, a urmat realizarea unor dispozitive imense, cunoscute sub denumirea populară de radiotelescoape, capabile să le repereze și să le urmărească.

Din nou remarcăm această interesantă succesiune cronologică ce a fost constatată la o mulțime de proiecte științifice subvenționate de armată în anii precedenți — apariția unor sateliți ciudați în jurul sau în vecinătatea Pămîntului — și dez-

[3] Subvenționat de Armată.

voltarea unui proiect care pare să fie în raport direct cu aceste obiecte.

Coincidență ?

Se poate.

În numeroase împrejurări, unele din ele petrecute în ultimii ani ai veacului trecut, ofițeri și oameni de echipaj de pe numeroase vase au relatat că au văzut nave în formă de disc plonjînd în mare și ieșind la suprafață. Un astfel de incident s-a petrecut în 1955, cînd echipajul unui petrolier al companiei „Gulf Oil" a semnalat autorităților că un obiect circular imens, biconvex, lăsînd în urmă o dîră de fum, a coborît în picaj, în plină zi, în golful Mexic, la numai cîteva sute de metri de vasul lor. În marea Mediterană, la numai cîțiva kilometri de sudul Italiei, un vas de coastă care transporta pasageri a semnalat că a văzut în 1953 un obiect în formă de disc înălțîndu-se din apă.

O dată cu trecerea anilor și în timp ce se semnala un număr tot mai mare de astfel de spectacole ciudate, ca un corolar interesant s-au petrecut următoarele : pentru prima dată omul a început să experimenteze un vas subacvatic în formă de disc. În numărul din aprilie 1960 al revistei „National Geographic" poate fi găsit un articol interesant cu privire la acest submarin sui-generis. Inventatorul său nu este nimeni altcineva decît Jacques Cousteau, specialist subacvatic, celebru în lumea întreagă. El i-a dat denumirea de „Farfurie scafandru".

Aceeași formă care pare concepută atît de minunat pentru navigația în atmosferă a fost găsită la fel de bună pentru navigația sub apă. An de an fuseseră observate aparate necunoscute, avînd o formă asemănătoare, evoluînd în ambele medii. Acum însuși omul le încearcă.

O pură coincidență, fără îndoială.

La această listă care se lungește mereu cu astfel de „coincidențe" trebuie, în orice caz, să adăugăm și pe următoarele :

Exploziile din anul 1945 ale primelor bombe atomice fabricate de om au fost urmate, în 1946, de apariția unui mare număr de OZN-uri [4].

[4] Cele două bombe au fost explodate deasupra Japoniei ; în 1946, OZN-urile au apărut pe deasupra Scandinaviei și Rusiei. Dacă ele căutau cumva locurile de unde proveniseră acele fulgere atomice, de fapt ajunseseră pe latitudine bună, însă longitudinea era greșită.

În avalanșa de OZN-uri ivite în 1947 pe deasupra Statelor Unite se include și marele număr de apariții din jurul instalațiilor atomice de la Hanford și Oak Ridge, precum și din jurul terenului, foarte temut, din apropiere de Alamogordo, statul New Mexico, unde s-a experimentat prima noastră armă atomică. Dacă umblau cumva să descopere locurile și sursele activității noastre în domeniul fisiunii nucleare, în 1947 OZN-urile nimeriseră bine acele locuri.

Lansările noastre de rachete V-2, în 1948, din poligonul de la White Sands, au fost de asemenea urmate de vizite ale OZN-urilor [5].

La 24 aprilie 1949, oamenii de știință de la White Sands au urmărit un alt OZN ce trecea pe acolo. Incidentul a fost relatat în amănunțime, în numărul din luna martie 1950 al revistei „True", de către căpitanul R. B. McLaughlin, din Marina Statelor Unite.

Între 1949, anul în care obiectele în formă de disc urmăreau rachetele noastre, și sfîrșitul anului 1957, cînd s-a lansat primul satelit artificial, rapoartele cu privire la OZN-uri au semnalat că acestea însoțeau vasele noastre, avioanele, trenurile și automobilele, și că efectuau o supraveghere sistematică a importantelor instalații militare, a centrelor industriale și a nodurilor de comunicație din întreaga lume [6].

După lansarea spectaculoasă a primului lor satelit, oamenii de știință din Uniunea Sovietică au făcut să apară din nou titluri cu litere mari în ziarele din 2 noiembrie 1957, zi în care au lansat pe orbită satelitul denumit „Sputnik-2", care a transportat un pasager viu, cîinele Laika.

Acest eveniment de neuitat a fost urmat cîteva zile mai tîrziu de o ofensivă a OZN-urilor, care a deconcertat Pentagonul. Un obiect imens, roșu strălucitor, a aterizat pe șoseaua

[5] Am la dispoziție banda de magnetofon cu interviul luat lui Charles Swartz, care conducea radarul de la White Sands în timpul unuia dintre aceste incidente cu OZN-uri. OZN-ul, care avea formă de disc, s-a înălțat în același timp cu V-2, la viteza de 1 600 kilometri pe oră, învîrtindu-se în jurul rachetei. A fost urmărit cu binocluri, telescoape și teodolite, cum și pe ecranul radarului. Apoi el a depășit racheta, zburînd drept în sus, cu o viteză cam de nouă mii de kilometri pe oră, dispărînd în cosmos.

[6] Cărțile matematicianului francez Aimé Michel tratează în amănunt această activitate și constituie o lectură foarte recomandată. A se vedea anexa.

națională în apropiere de Levelland, statul Texas, scoțînd din funcțiune sistemele de aprindere și farurile automobilelor care se apropiau de el. Cîteva ore mai tîrziu, un alt obiect ciudat, extrem de strălucitor, a fost zărit așezîndu-se pentru scurt timp într-un loc izolat al poligonului de încercări de la White Sands. Cazul a fost semnalat de trei patrule militare diferite, care au văzut obiectul din locuri separate, de pe cîmp.

Purtătorii de cuvînt ai Pentagonului, gata oricînd, au pretins că imensul obiect în formă de dirijabil care aterizase pe șoseaua națională în apropiere de Levelland n-a fost nimic mai mult decît un „fulger globular“ [7], care nu atinge însă niciodată un diametru mai mare de jumătate de metru. Dar obiectul strălucitor care a aterizat pe poligonul militar de la White Sands ce a fost? Ei bine, s-a spus că nu a fost nimic altceva decît planeta Venus.

Era, cum se știe, una din acele nopți nemaiîntîlnite în analele astronomiei, cînd planeta Venus a coborît din cer și s-a odihnit o clipă pe plaja de ipsos din New Mexico. Cel puțin aceasta era „explicația“ oficială.

Abia lansase omul o ființă vie pe orbită, că Obiectele Zburătoare Neidentificate și începură să apară în mare număr și să-și facă simțită prezența, provocînd pene aparatelor noastre electrice.

Dar ce s-a întîmplat oare pe orbită cu Laika?

S-au interesat OZN-urile de această ființă?

Categoric, da, iar o dată cu aceasta a început o fază importantă și interesantă a programului cosmic, așa cum vom vedea.

Oamenii de știință sovietici care au lansat satelitul cu Laika pe orbită doreau să afle cum reacționează inima animalului, tensiunea arterială și alte funcții organice în condițiile nemaiîntîlnite ale imponderabilității la nivelul orbital. Corpul animalului a fost pus în legătură cu radioemițătoare care au transmis cu regularitate date cu privire la comportarea acestui călător cosmic. Oamenii de știință din multe părți ale lumii au urmărit conteinerul cum au putut mai bine, printre ei fiind și Dr. Luis Corrales, din Caracas, Venezuela.

La șaisprezece zile după ce Laika fusese plasată pe orbită, dr. Corrales a fotografiat trecerea lui „Sputnik-2“, în ziua de

[7] Descărcare electrică avînd aspectul unei sfere, ce se deplasează sub influența curenților de aer, coborînd spre sol și dispărînd brusc. — *N. T.*

18 decembrie în timp ce se însera, expunînd îndelungat filmul fotografic. El a obținut nu numai dîra luminoasă a conteinerului cosmic sovietic, dar, alături de ea era și o a doua dîră, care arăta că acest conteiner fusese însoțit, și anume de ceva care se afla sub o comandă inteligentă.

Oamenii de știință care au examinat fotografiile au acordat presei o declarație. În numărul său din 19 decembrie 1957, ziarul „El Universal" publică concluziile lor :

„Aceasta nu poate fi o dublă expunere, întrucît stelele ar fi înregistrat de asemenea imagini duble pe film, ceea ce nu s-a întîmplat. Ea nu poate fi o reflexie [8] interioară, întrucît traiectoria nu este aceeași cu cea lăsată de Sputnik. Nu constituie însă nici o zgîrietură pe film, întrucît după mărire, examinarea dîrei a dovedit că este vorba de o precipitare a emulsiei pe materialul fotografic, determinată numai de lumină. Aparatul a fotografiat un lucru pe care nu sîntem în măsură să-l identificăm... Dacă dîra luminoasă, care merge paralel cu dîra satelitului, reprezintă drumul urmat de un alt corp și dacă acesta a devenit luminos o scurtă perioadă de timp, aceasta constituie o ipoteză greu de dovedit".

Fotografiile arată clar traiectoria lungă, în linie dreaptă a Sputnikului care a transportat cîinele. O altă dîră este clar vizibilă alături de cea a Sputnikului, însă reprezintă aproximativ a șaptea parte din traiectoria satelitului. Cheia descifrării naturii adevărate a acestui al doilea obiect o constituie schimbarea sa de direcție și anume, el s-a îndepărtat de Sputnik și apoi s-a înapoiat, ca să-l însoțească din nou.

Ceva — sau cineva — arunca priviri asupra primului satelit artificial creat de om, care purta la bord o ființă vie, chiar dacă pe atunci cîinele nu mai era în viață.

Pătrunderea omului în cosmos începuse — și deja cineva, sau ceva, începuse de undeva s-o supravegheze cu atenție.

Era vorba de ceva tipic care avea să se repete în zilele următoare.

[8] Sclipire lenticulară ?

„Ceea ce te surprinde este gradul de inteligență al celor care văd OZN-uri și le semnalează ; ei depășesc sigur nivelul mediu, iar în unele cazuri sînt mult deasupra acestui nivel. Martorul ocular tipic este un om cinstit și demn de încredere".

Declarație a dr. Allen Hynek, om de știință de seamă din cadrul Forțelor Aeriene, apărută în „Yale Scientific Magazine" numărul din aprilie, 1963.

„În loc de a face anchete, ori de cîte ori se semnalează OZN-uri, ar fi fost mai indicat ca cei care le semnalează să fie supuși cercetărilor".

Declarație a dr. Allan Hynek, transmisă de „Associated Press" la 8 noiembrie 1965.

10. LI SE PUNE AMERICANILOR PUMNUL ÎN GURĂ?

Existența unei cenzuri riguroase în problema OZN-urilor constituie un adevăr indiscutabil și de loc surprinzător. Regulile sale de bază sînt enunțate în ordinul JANAP 146, iar reglementările prin care Forțele Aeriene finalizează partea ce le revine din acest ordin sînt conținute în Decizia 200-2 a Forțelor Aeriene.

Ordinul JANAP stipulează regulile sub imperiul cărora Obiectele Zburătoare Neidentificate trebuie să fie „explicate" ca fiind numai obiecte sau fenomene clasice, stabilind totodată că darea acestor explicații revine Forțelor Aeriene.

Decizia 200-2 precizează modul în care Forțele Aeriene vor trebui să dirijeze cercetările și specifică în ce fel și de către cine urmează să fie făcute declarațiile publice.

Totodată sînt prevăzute sancțiuni severe pentru cei care nu se supun acestor reglementări.

Că aceste instrucțiuni au fost aplicate o dovedesc explicațiile numeroase și contradictorii care au fost date pentru public și chiar membrilor Congresului, ca răspuns la întrebările acestora cu privire la OZN-uri.

Dar oare de ce s-a instituit cenzura?

De ce s-a angajat guvernul Statelor Unite pe un asemenea drum — și avînd o asemenea natură — dacă n-a existat o necesitate urgentă sau imperioasă?

Una dintre rațiunile care a generat această politică sinuoasă în privința OZN-urilor poate fi pusă pe seama faptului că, la epoca primelor apariții de OZN-uri în număr mare, pe deasupra Europei de nord-vest, în 1946, marile puteri se găseau la mai puțin de un an de sfîrșitul celui mai catastrofal război din istoria omenirii. Pe scară internațională, suspiciunea era

în plină înflorire ; mariajul de conveniență dintre comunism și puterile occidentale, cu scopul de a determina prăbușirea hitlerismului, ajunsese la capătul cursei. Începea de-acum să se reia, după o scurtă întrerupere, vechea luptă de depășire reciprocă.

Este mai mult decît probabil că apariția pe cer a acestor nave ciudate, în 1946 și 1947, a determinat atît Uniunea Sovietică, cît și, mai tîrziu, Statele Unite să se suspecteze reciproc de experimentarea unei noi arme cu performanțe remarcabile. Mai înainte ca această presupunere să fi putut fi confirmată sau dezmințită, amîndouă țările au urmat o politică a tăcerii.

Pe de altă parte, în 1947 mai era încă proaspăt în mințile multora din conducere începutul de panică cauzat de emisiunea de radio din 1938, a lui Orson Welles, despre Războiul Lumilor. Această neinspirată emisiune radiofonică a arătat cu cîtă ușurință teama de necunoscut poate declanșa o isterie colectivă. N-am crezut niciodată că ar fi fost făcute fără judecată declarațiile oficiale ce minimalizau problema „farfuriilor zburătoare", pe vremea primelor apariții în masă a acestora.

În anii care au urmat, după ce aparițiile de OZN-uri au devenit ceva obișnuit și cînd oamenii au început să se îndoiască de faptul că toți cei care semnalau astfel de lucruri ar fi atît de lunatici pe cît declarațiile oficiale ar fi vrut să ne facă să credem, s-a ivit încă un motiv care făcea de dorit, din punct de vedere oficial, menținerea cenzurii știrilor cu privire la OZN-uri.

În 1952, cînd OZN-urile au erupt pe deasupra capitalei Statelor Unite, cel puțin în trei rînduri, bugetul armatei era efectiv cel mai important capitol din întregul buget național. Armata avea obligația și răspunderea controlului spațiului aerian de deasupra țării precum și a oricărui obiect avînd intenția să folosească acest spațiu. Nu putea însă să domine OZN-urile. În această situație, întrebarea era dacă ar fi trebuit să admită că exista în văzduh ceva pe care nu-l putea domina, în pofida miliardelor de dolari ce i s-au pus la dispoziție pentru această misiune, sau dacă nu cumva era mai bine să nege existența acelui fenomen, în timp ce era studiat mai departe și se căutau mijloace pentru clarificarea lui.

S-a ales cea de-a doua soluție. În acest fel, se adăuga la prima rațiune care a stat la baza acestei politici, necesitatea de a se dovedi la înălțimea responsabilității ce a fost invocată ca să se obțină imense alocații bugetare.

Rațiunea (sau rațiunile) de instituire a cenzurii se află pe undeva în cadrul acestui complex de împrejurări. Unde anume, nu putem decît să ghicim.

De altfel, OZN-urile nu reprezintă unicul domeniu în care guvernul deformează adevărul. O dovedesc cele petrecute la 29 octombrie 1962, cînd Arthur Sylvester, secretar adjunct la Departamentul Apărării, a declarat ziariștilor că guvernul consideră just să se denatureze adevărul dacă rezultatele sînt bune [1].

Forțele Aeriene, ca entitate separată, constituiau abia de șapte zile o armă distinctă cînd căpitanul Mantell și-a găsit moartea urmărind un Obiect Zburător Neidentificat, care evolua pe deasupra statului Kentucky. Declarațiile oficiale, trei la număr, pentru explicarea accidentului dădeau dovadă de confuzie. Faptul mi s-a părut scuzabil, pentru o armă așa de nouă, care se ocupa cu o problemă atît de neobișnuită.

Era pentru prima dată, după cîte știu, cînd s-a aplicat tehnica explicațiilor multiple, care a fost în ultimii ani larg folosită.

Un exemplu clasic de acest fel este faimosul caz al lui Killian. Căpitanul Peter Killian și copilotul său, John Dee, zburau în noaptea de 24 februarie 1959 de la Newark la Detroit, la bordul unui avion cargo al companiei „American Airlines". Pe cînd se aflau pe deasupra Pennsylvaniei, și-au dat seama că erau însoțiți de trei obiecte strălucitor iluminate, care-și schimbau în timpul zborului pozițiile lor unul față de altul. Și alte echipaje de avioane comerciale, care se aflau în zonă, au văzut obiectele, însă din alte unghiuri.

Căpitanul Killian era un pilot experimentat, cu bune state de serviciu. Cînd el și copilotul său au raportat ceea ce se

[1] Aceasta este un alt mod de a formula vechea conduită nazistă, potrivit căreia este just să-i minți pe oameni, dacă aceasta este spre binele lor. Bineînțeles însă că cei care mint, sînt tot cei care stabilesc ceea ce este just.

petrecea, au fost tratați și ei cu explicații multiple. La început, Forțele Aeriene au explicat că aceste lumini erau ale unui avion militar cisternă, avînd misiunea de a reface plinurile unor avioane cu reacție. În momentul în care cei doi piloți au respins explicația, a fost dată din partea altcuiva din Forțele Aeriene o a doua „explicație", și anume : căpitanul Killian și ceilalți piloți au zărit trei stele din constelația Orion. Și această explicație avea cusururi, între care faptul că luminile își schimbau locul între ele. S-a dat atunci a treia explicație. Un purtător de cuvînt al Forțelor Aeriene, de altfel „neidentificat", a spus ziariștilor new yorkezi că, pesemne, Killian a băut prea mult.

În momentul în care Killian a amenințat că va introduce acțiune juridică împotriva acestei defăimări, care ar fi putut să-l coste slujba sa, ofensa a fost retractată. Rezultatul a fost clar și precis : nu s-a dat nici o explicație valabilă, iar publicul n-a mai știut ce să creadă. Din punctul de vedere al cenzurii însă, rezultatele erau socotite în orice caz acceptabile.

Atunci cînd sergentul Lonnie Zamora, polițistul din Socorro, statul New Mexico, a semnalat că în după-amiaza zilei de 24 aprilie 1964 a văzut un obiect în formă de ou într-o rîpă din suburbiile orașului, el a descris colegilor și superiorilor săi și două mici creaturi cu înfățișare omenească pe care le-a văzut lîngă obiect, cît și o emblemă ciudată, fixată pe navă.

Mai tîrziu, Zamora a refuzat să discute atît despre emblemă cît și despre umanoizi, pe motivul că i s-a cerut să păstreze discreție în privința „unor lucruri" pe care le-a observat.

Probabil că sergentul Zamora a obținut în schimb să nu fie ridiculizat, sau pus într-o situație delicată de către anchetatorii oficiali.

I s-a aplicat și lui, totuși, tratamentul triplei explicații. Mai întîi, din partea unui astronom care a fost adus în grabă la fața locului și care a insinuat că a fost pus în încurcătură de faptul că radarele n-au reperat obiectul. (Stația radar n-a fost însă în funcțiune.)

A venit apoi un alt astronom, eminent, care a „identificat" OZN-ul lui Zamora ca fiind o navă americană secretă (care de fapt încă n-a fost construită). În sfîrșit, s-a anunțat că se

recunoaşte că Forţele Aeriene se interesează tot timpul de această problemă, dar că totul este încă confuz.

De fapt nu s-a recunoscut nimic, iar pînă la urmă ziarele nu s-au mai ocupat de acest caz, spulberat de-a lungul celor trei genuri de explicaţii.

Remarcabilul incident al sergentului Zamora m-a interesat în mod special, ca urmare a unei ciudate coincidenţe în care m-am aflat şi eu.

În aprilie 1964, am fost la Hollywood pentru programul de televiziune „House Party" al lui Art Linkletter, la care mai luasem parte de cîteva ori mai înainte. În ziua anunţată pentru acest program special, unul dintre conducătorii societăţii producătoare de filme mi-a telefonat la hotel ca să-mi ceară să nu fac nici o aluzie la „farfuriile zburătoare" în cursul interviului meu din acea zi cu Linkletter. Am consimţit să evit acest subiect, ceea ce de fapt nu-mi era greu, de vreme ce eram acolo ca să discutăm despre misterioasele întîmplări citate în cartea mea *O lume ciudată*, din care aveam de ales o mulţime de alte tipuri de fenomene decît OZN-urile. Mi-am zis că se dorea să evit vreo nouă aluzie la OZN-uri, întrucît Linkletter şi cu mine discutasem despre ele cu ocazia ultimei mele colaborări la emisiunea sa, cu cîteva luni înaintea acestei vizite din aprilie.

Spre marea mea surpriză, în momentul cînd am ajuns acolo, am văzut că secretarul care fusese însărcinat să repete cu mine interviul înainte de program, pentru a pregăti terenul în vederea unei discuţii libere cu Linkletter, vroia să discute despre OZN-uri. I-am explicat că aş fi fost bucuros, dacă aceasta îi era dorinţa, dar l-am prevenit că de fapt mi s-a cerut să nu vorbesc despre aşa ceva în această emisiune. Secretarul păru întrucîtva încurcat la auzul acestui lucru, încît s-a dus imediat să-l consulte pe Linkletter, singurul care putea să decidă.

Linkletter i-a răspuns că dorea să discute cu mine tocmai despre OZN-uri şi despre aşa-numiţii „omuleţi" care au fost adesea semnalaţi împreună cu OZN-urile.

Şi, într-adevăr, despre aceasta am discutat în emisiune.

Acest program a fost difuzat la 24 aprilie 1964, *exact cu cîteva ore înainte ca sergentul Zamora să fi zărit pe acei doi*

umanoizi, alături de ciudata navă în formă de ou, în rîpa din vecinătatea localității Socorro, statul New Mexico.

A fost o coincidență atît de mare, încît mă întreb uneori dacă nu cumva, Cineva de Acolo, din Exterior, a interceptat CBS-ul în acea după-amiază ?

La sfîrșitul anului 1949, am avut ocazia pentru prima oară să contrazic cenzura Pentagonului, atunci cînd am anunțat, prin rețeaua „Mutual", că, în numărul său din ianuarie 1950, revista „True" urma să arate într-un articol că „Farfuriile Zburătoare constituie o realitate".

În ianuarie 1950, Federația Americană a Muncii a devenit furnizorul meu ; asta a însemnat, între altele, că membrii Asociației Piloților din Aviația Comercială au început să se numere printre furnizorii mei. Acești piloți mi-au relatat nenumărate apariții de OZN-uri, adesea chiar înainte ca ei să le fi semnalat companiilor de aviație din care făceau parte. Mi-am format astfel un public numeros, iar faptul că am difuzat cu regularitate relatări cu privire la OZN-uri, văzute de martori demni de încredere, a constituit un factor care a asigurat succesul emisiunilor mele. În 1953, gazeta „Radio Daily" a efectuat sondajul său anual privind popularitatea comentatorilor de radio-televiziune. Pe primele trei locuri pe țară, de autori ai emisiunilor de informație, au fost clasați Edward R. Murrow, Lowell Thomas și Frank Edwards. Rețeaua Mutual a apreciat, pe baza unor sondaje directe, că aveam zilnic un public de circa treisprezece milioane de oameni. Referindu-se la activitatea mea, revista „Nation's Business" spunea : „Emisiunile Federației Muncii fac toți banii".

O seamă de prieteni ziariști, la curent cu ceea ce se petrecea la Washington, m-au avertizat că Pentagonul era foarte nemulțumit de faptul că difuzam în continuare relatări cu privire la aparițiile de OZN-uri. La sfîrșitul anului 1953, agențiile de presă încetaseră de fapt să mai reproducă astfel de relatări ; cînd, totuși, se mai făceau, aceasta se întîmpla pe plan local sau regional. Cea mai mare breșă — și chiar unica breșă în activitatea de cenzură a OZN-urilor — a fost programul emisiunilor mele de radio.

Lucrurile au ajuns la un deznodămînt fățiș în 1954, cînd Forțele Aeriene au difuzat unul din comunicatele bianuale de

presă, care a explicat totul, reducîndu-se la nimic. Acest comunicat a afirmat că de fapt OZN-urile aparţineau trecutului şi a adăugat, în sprijinul acestei declaraţii, că în primele patru luni ale anului 1954 s-a primit un total de numai optzeci şi şapte de rapoarte privind apariţia OZN-urilor.

Am cerut confirmarea acestei cifre la Air Technical Intelligence Center (ATIC) de la Dayton, locul unde ajung toate rapoartele privind apariţia OZN-urilor şi am obţinut un răspuns din partea locotenent-colonelului John O'Mara, responsabil cu această problemă. Am prezentat ulterior, în aceeaşi emisiune radio, cele două declaraţii, una după alta :

La Pentagon, Forţele Aeriene au pretins că au fost semnalate numai optzeci şi şapte de cazuri, în patru luni.

La Dayton, locotenent-colonelul John O'Mara, de la ATIC, a declarat că : „Acest an bate toate recordurile ! Am primit şapte sute de rapoarte de apariţii pe săptămînă".

În august 1954 am fost concediat.

În seara de 10 august am avut zece milioane de susţinători şi treisprezece milioane de ascultători.

Douăzeci şi patru de ore mai tîrziu, nu mai aveam nici unul.

Cînd George Meany, preşedintele Federaţiei Americane a Muncii, a fost întrebat de ziarişti ce a determinat brusca mea concediere de la un program atît de popular, el le-a răspuns :

„Fiindcă a vorbit prea mult despre farfuriile zburătoare".

La vremea aceea, am crezut că a vrut să spună că activitatea mea nu a fost satisfăcătoare. Acest lucru pare a fi contrazis de un articol plin de laude la adresa mea, care a apărut în gazeta Federaţiei Muncii, la aceeaşi dată cînd am fost concediat. Am bănuit că trebuia să fi fost vreo altă raţiune, în afara antipatiei personale a lui Meany pentru mine. Au trebuit însă să treacă mulţi ani pînă cînd, în sfîrşit, mi s-a spus care a fost motivul principal pentru care Federaţia Muncii a pus capăt unei investiţii în materie de relaţii publice, evaluată în milioane de dolari şi care, potrivit propriei lor recunoaşteri, a depăşit toate aşteptările.

Cei care m-au informat au fost doi membri din conducerea executivă a Federaţiei Muncii, doi buni prieteni de-ai mei.

Ei deţineau o asemenea poziţie în Federaţie încît au avut posibilitatea să ştie perfect ceea ce s-a petrecut. Iată ceea ce mi-au spus :

Referirile mele frecvente la Obiectele Zburătoare Neidentificate au întărîtat foarte mult Departamentul Apărării. Întrucît am continuat să fac aceste relatări, Departamentul Apărării s-a plîns reţelei „Mutual", care a refuzat să mă cenzureze, iar apoi s-a plîns furnizorilor, care pînă la urmă au instituit măsuri de cenzură pe care le-au încredinţat unui aşa-numit redactor. Acesta era un ratat, pus sub papuc, care a fost degajat de sarcinile ce-i reveneau în cadrul serviciului de publicaţii al Federaţiei Muncii şi trimis să mă supravegheze pe mine.

Picătura de apă care a umplut paharul a fost emisiunea în cursul căreia am opus declaraţiei locotenent-colonelului O'Mara, pe aceea a Forţelor Aeriene. Din acest moment, contractele principale ale Departamentului Apărării au fost încredinţate din ce în ce mai mult unor întreprinderi care nu foloseau muncitori încadraţi în sindicate. Această măsură lovea în punctul slab al furnizorilor — drept în pungă. Ceva trebuia făcut — şi s-a făcut.

Încît, atunci cînd George Meany a declarat ziariştilor că „am vorbit prea mult despre farfuriile zburătoare", după cît se pare a fost mai mult adevăr în spusele sale decît mi-am închipuit. De aceea, nu cred că acesta a fost motivul principal al concedierii mele, însă a servit cu siguranţă ca pretext.

Cei din Federaţia Muncii, care erau geloşi pe popularitatea mea crescîndă în rîndul membrilor acestei organizaţii — cît şi aparatul guvernamental de cenzură — au găsit mijlocul pe care-l căutau de multă vreme ca să mă facă să tac.

Ei n-ar fi putut decît să cîştige, şi au cîştigat.

Pentru cenzura Pentagonului a fost însă o victorie trecătoare. Ei m-au făcut să tac pentru moment şi numai într-o emisiune pe zi.

Astăzi sînt ascultat de mai multe ori pe zi, prin intermediul a sute de staţii de emisie, iar un mare număr din emisiunile mele tratează despre OZN-uri.

Astăzi cronica mea ziaristică este reprodusă în nenumărate ziare din această ţară şi din lumea întreagă. Includ adesea

în această cronică noi şi importante evenimente referitoare la OZN-uri.

Cărţile mele au fost vîndute în milioane de exemplare, în numeroase ţări şi traduse în multe limbi.

Multiplicitatea internaţională a debuşeurilor mi-a dat nu numai un număr mai mare de auditori decît am avut în 1954, la vremea concedierii mele, dar m-a asigurat cu tot mai multe surse de informaţie. Am devenit un fel de oficiu de luare în evidenţă a unor evenimente ciudate, inclusiv cele referitoare la OZN-uri.

Cenzura a evoluat şi ea, de-a lungul celor unsprezece ani care au trecut. A devenit, oricum, mai cinică şi mai directă. Spun aceasta, întrucît ceea ce s-a întîmplat cu un prieten de-al meu constituie un caz tipic pentru un mare număr de alte cazuri, care recent mi-au atras atenţia.

Prietenul meu este un modest funcţionar într-o mare întreprindere industrială. El era angajat de foarte mult timp în această uzină.

Într-o dimineaţă, pe la începutul lui decembrie 1965, el s-a dus la serviciu pe la orele patru şi treizeci de minute. În timp ce-şi conducea maşina de-a lungul unei mari artere de circulaţie, care i-a permis să meargă pe un drum ce ocoleşte centrul aglomerat în care locuieşte, el s-a înfiorat la vederea unei mari sfere, de culoare galben-portocalie, care a venit de dinapoia maşinii sale şi l-a depăşit. A fost văzută doar treizeci de secunde. El nu şi-a mai continuat drumul, ci a mers şi a relatat cazul poliţiei, care, la rîndul său, l-a semnalat ziariştilor. El a declarat poliţistului că : „Acest obiect a fost tot atît de mare ca şi o casă şi a fost atît de strălucitor, încît am putut să conduc uşor maşina cu farurile stinse. Era înspăimîntător".

Puţin înainte de amiază, el a fost invitat la direcţia uzinei unde lucra. Directorul uzinei l-a prezentat la doi ofiţeri, care la rîndul lor i-au spus că au venit să-l întrebe despre ceea ce a văzut.

După ce l-au interogat timp de două ore, şi-au închis servietele şi şi-au oprit magnetofonul.

Unul dintre ofiţeri i-a spus : „Nu e cazul să vă spunem ce aveţi de făcut, dar putem să vă dăm un sfat : nu vorbiţi

nimănui de această chestiune. Putem să contăm pe dumneavoastră ?"

Prietenul meu i-a spus că ar dori să reflecteze la asta, la care celălalt ofiţer interveni, spunîndu-i :

„Această uzină lucrează pentru guvern şi am fi natural dezolaţi să auzim că i-aţi cauzat unele dificultăţi. Evident, dacă ar fi necesar, s-ar lua măsuri în caz că refuzaţi să cooperaţi".

Şi prietenul meu a cooperat.

Comunicatele repetate ale Forţelor Aeriene, publicate în general după fiecare serie de apariţii importante, au determinat ca, încă de la începutul anului 1954, diferitele ziare şi reviste să creadă că aceste comunicate erau veridice şi că de fapt n-au existat OZN-uri. Începînd din ianuarie 1954, n-au mai rămas decît două surse majore de informaţii cu privire la OZN-uri : piloţii de linie şi emisia mea de radio prin reţeaua „Mutual".

Este fără îndoială că, exact în acest moment, s-a decis înlăturarea şi a acestor ultime două surse, căci, începînd din februarie 1954, ofiţeri ai Serviciului Secret de Transporturi ale Armatei s-au întîlnit cu funcţionari ai Asociaţiei piloţilor din aviaţia comercială, la hotelul „Roosevelt", de la Hollywood. Scopul întîlnirii a fost de a cere piloţilor din aviaţia comercială să „coopereze" la ceea ce a fost prezentat ca fiind o chestiune extrem de serioasă, ce interesează guvernul. Piloţii au fost solicitaţi ca să comunice imediat prin radio, la cel mai apropiat aeroport, orice apariţie de OZN-uri şi să nu facă nici o declaraţie publică asupra unor astfel de incidente. Cererea a fost imediat întărită de companiile aeriene care au recomandat şi „sugerat" piloţilor să „coopereze" în această problemă. La mijlocul anului 1954, cea mai mare parte a companiilor aeriene americane, dacă nu chiar toate, au transmis instrucţiuni în privinţa modului de a proceda în cazul apariţiei de OZN-uri.

Cazul căpitanului Killian a fost un exemplu de ceea ce se putea aştepta un pilot să i se întîmple, dacă se abătea de la dispoziţiile date de cenzura Pentagonului.

Continuînd să se spună de către zeci de mii de oameni demni de încredere că au văzut OZN-uri, vălul impus de

Unul din cele trei locuri de pe mlaştina din apropiere de Tully, Queensland, Australia, în care la 26 ianuarie 1966 a aterizat un OZN. S-a relatat că obiectul avea o mişcare rapidă de rotaţie. Locurile de aterizare au fost văzute şi semnalate de un grup de profesori de liceu. Greutatea mare a obiectului şi efectul de zdrobire produs din cauza aceasta au fost revelate de stuful turtit pe o rază de circa 10 metri.

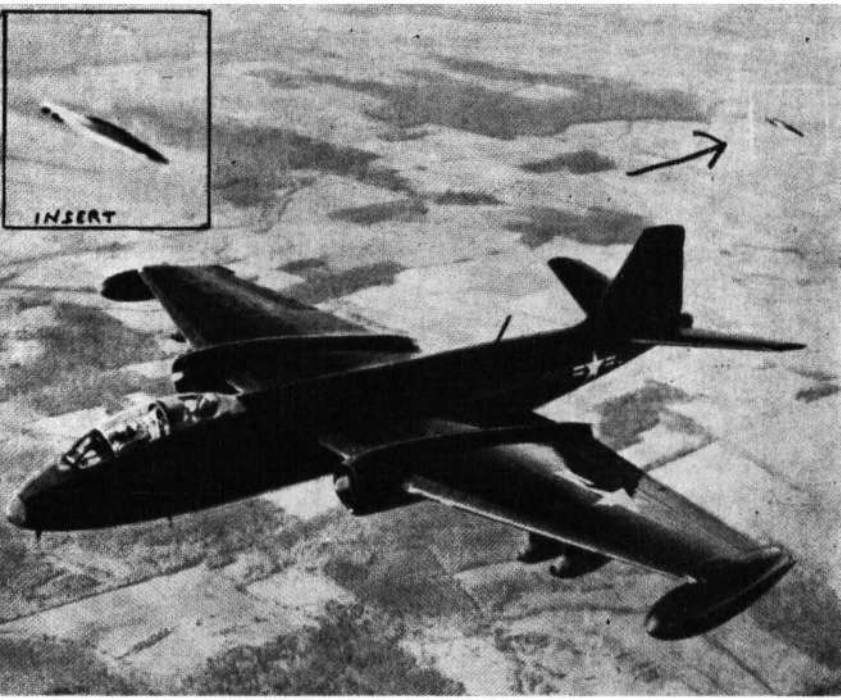

OZN urmărind un avion militar bimotor cu reacție „RB 47", în apropiere de Baza „Edwards" a Forțelor Aeriene ale S.U.A., în septembrie 1957. Fotografia a fost făcută de un pilot de încercare la bordul unui avion „Convair". În stînga, sus, se poate vedea fotografia mărită a OZN-ului. Fotografia a fost pusă la dispoziție de NICAP.

Tip de OZN avînd cupolă rotundă, scundă, iluminată din interior şi modificîndu-şi luminozitatea în verde, roşu şi crem-albicios. A fost fotografiat la Tulsa, statul Oklahoma, de un tînăr de 14 ani. Fotografia a fost autentificată de specialişti de la ziarul „Oklahoma City Journal".

Prima dintre cele trei fotografii făcute în dimineaţa de 3 august 1965, în apropiere de Santa Ana, California, de către Heflin, funcţionar al serviciului rutier din Los Angeles. Se poate remarca perturbarea ce s-a produs sub obiect, pe marginea drumului.

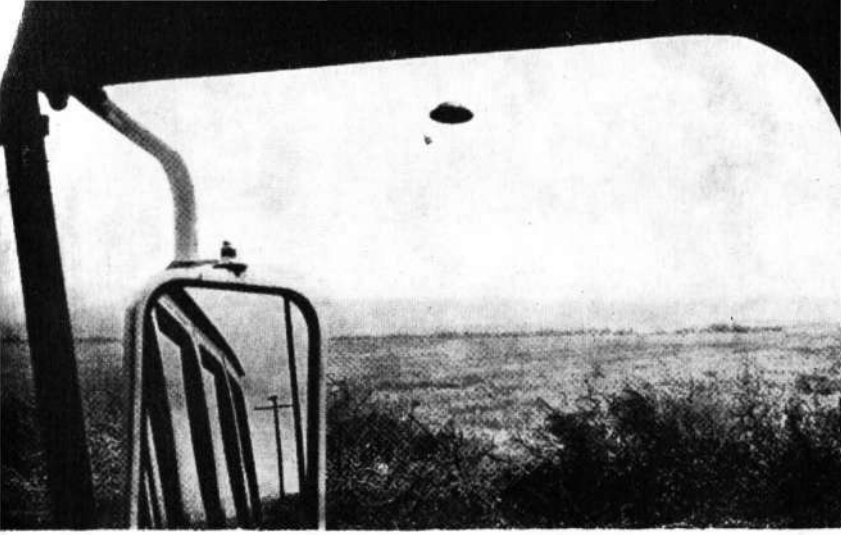

A doua fotografie a aceluiaşi obiect făcută de Heflin din interiorul camionetei aparţinînd serviciului rutier. În stînga, mai jos, se vede oglinda retrovizoare. Fotografia a fost obţinută prin intermediul Comitetului NICAP, de la Los Angeles.

A treia fotografie făcută de Heflin, doar cu cîteva secunde înainte ca obiectul să se fi îndepărtat în mare viteză, dispărînd în ceaţă. Aparatul de fotografiat a fost unul de tip Polaroid, cu focar fix şi obturator electronic. Sensibilitatea filmului 3 000 ASA.

Această fotografie a fost făcută prin telescop, în 1956, de Robert Curtiss, un astronom din Alamogordo, statul New Mexico, folosind un aparat de filmat cu peliculă de 35 mm. Revista „Sky and Telescope", care a publicat clișeul, a sugerat că ciudata cruce albă de la limita umbrei a fost de fapt locul de încrucișare în unghi drept a două creste muntoase.

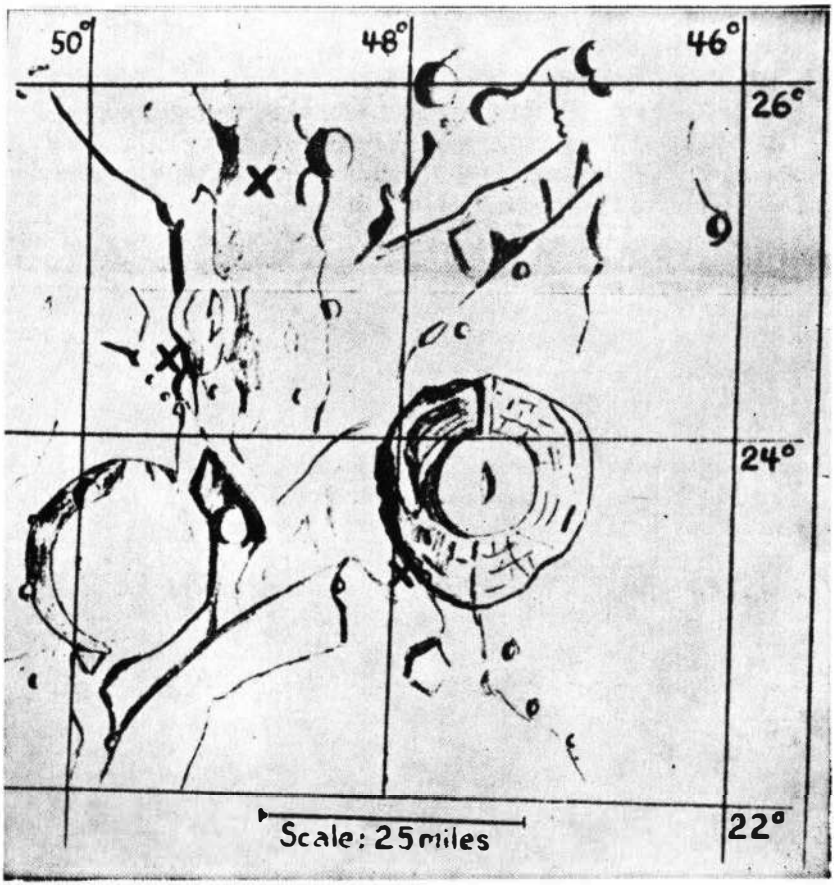

Locul de pe Lună în care, în octombrie—noiembrie 1963, au fost observate de astronomi niște ciudate lumini roșii. În dreapta, mai jos, se află craterul „Aristarh", sediu al aceluiași fenomen observat în 1965. Fotografia a fost pusă la dispoziție de NICAP.

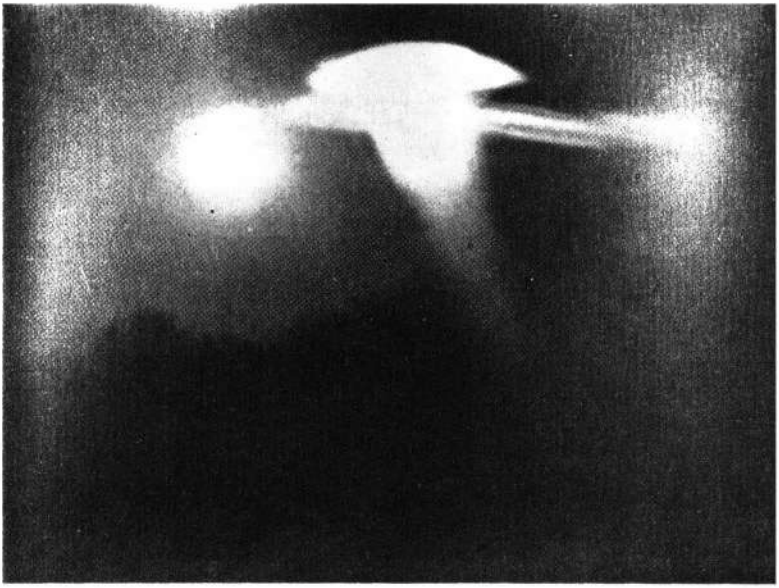

OZN luminos, în formă de disc, avînd un diametru de circa 14 metri (potrivit aprecierii celor care l-au văzut). Fotografia a fost făcută de James Lucci, din Beaver, statul Pennsylvania, la 8 august 1965. Fotografia a fost pusă la dispoziţie de NICAP.

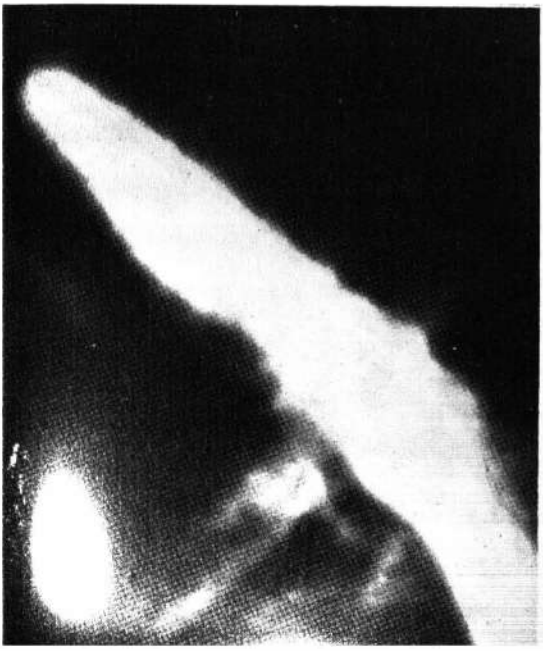

Una dintre cele două fotografii făcute de Robert Kennedy, ale OZN-ului apărut la Portland, statul Indiana. Obiectul a fost vizibil timp de patru minute. Kennedy, ofiţerul de poliţie Robert Glentser şi alţii au văzut obiectul deplasîndu-se în salturi, fără zgomot, oprindu-se din cînd în cînd.

cenzură a început treptat să se destrame. Marele val de OZN-uri din 1957, aparițiile semnalate de astronauți, valul și mai mare de OZN-uri din 1965, urmat de o „explicație" atît de absurdă încît ziarele și-au dat seama imediat că ceea ce li se oferea de către militari erau născociri cinice, toate acestea au dat naștere, în mințile oamenilor, la o nouă perspectivă, încă de la începutul anului 1966.

Armata a fost creată de unchiul Sam spre a-i servi drept gardă personală. Ea n-a fost însă de loc împuternicită să-l înșele în ceea ce privește natura sau înțelesul sarcinii ce i s-a încredințat spre a fi dusă la îndeplinire în numele său.

Adevărul nu inspiră aversiune decît acelora care-l denaturează.

„Nu s-a refuzat să se pună la dispoziție nici un raport cu privire la Obiectele Zburătoare Neidentificate. În calitate de director al organizației NICAP, maiorul Donald E. Keyhoe a primit orice informație de care dispun Forțele Aeriene americane."

Din scrisoarea
generalului maior de aviație, Joe Kelly,
din 12 septembrie 1957,
adresată lui Peter Freylinghuysen,
membru al Camerei Reprezentanților.

„Vă asigur că niciodată n-a fost în intenția Forțelor Aeriene de a pune la dispoziția organizației dumneavoastră dosarele «de uz intern» (cu privire la OZN-uri)".

Din scrisoarea generalului Joe Kelly,
adresată organizației NICAP,
la 15 noiembrie 1957.

11. ÎN ÎNTUNERIC

Nimic nu devine mai îngrijorător decît să se întrerupă curentul şi să fii cufundat în întuneric beznă, fără să fi fost prevenit. Te cuprinde teama, dacă eşti singur ; în cazul maselor de oameni, apar o seamă de pericole. O asemenea situaţie paralizează oraşele, blochează drumurile, opreşte trenurile, lasă ascensoarele suspendate între etaje. În general, pentru viaţa modernă situaţia aceasta este pur şi simplu un iad.

Serviciile publice au instalat, cu mari cheltuieli, echipamente complicate şi ingenioase care să împiedice penele de curent. Au fost cheltuite mari sume de bani spre a convinge publicul că sînt imposibile asemenea pene de curent, ca aceea pe care a cunoscut-o New York-ul şi Noua Anglie la sfîrşitul anului 1965.

Nu pretindem prin aceasta că serviciile publice i-ar fi indus în eroare pe oameni în această problemă, cu atît mai mult cu cît înseşi aceste servicii s-ar fi putut înşela în privinţa propriilor susţineri, aşa cum au şi dovedit-o evenimentele.

Serviciile publice au cheltuit zeci de milioane de dolari ca să construiască şi să pună în funcţiune instalaţii complicate de natură să prevină orice situaţie care în general antrenează pene de curent. Or, tocmai aceste instalaţii au fost acelea care i-au determinat pe conducătorii serviciilor publice ca, întrebaţi de ziarişti, să mormăie că pur şi simplu ei nu sînt în stare să le preceapă, întrucît construindu-le, n-ar fi trebuit să se producă nici o pană de curent şi totuşi s-a produs.

Aşa cum şi Roosevelt obişnuia să spună, „Hai să vedem ce s-a întîmplat".

S-a ştiut din 1947 că Obiectele Zburătoare Neidentificate provoacă deranjamente aparatelor electrice. Aceasta s-a remarcat pentru prima oară în cazul compasurilor magnetice. Mai tîrziu, piloţii au constatat că atunci cînd în preajma avioa-

nelor lor se afla vreun OZN, sistemul de aprindere al motoarelor cu ardere internă suferea o influenţă defavorabilă. Au fost semnalate pene de motor la nave, automobile şi tractoare în prezenţa OZN-urilor. Unii automobilişti şi piloţi de linie au semnalat de nenumărate ori interferenţe radio care au împiedicat emisiunile sau radioreceptia semnalelor, cînd se aflau OZN-uri prin apropiere.

Au fost oare OZN-urile în măsură să întrerupă şi transmisia sau producerea energiei electrice destinată serviciilor publice ?

Primul indiciu, pe care l-am găsit în evidenţele mele, că aceste obiecte au putut să producă o pană de curent în sistemele de distribuţie electrică pentru nevoile comerciale, nu are o suficientă consistenţă spre a putea afirma categoric faptul că ar fi existat o legătură între pana de curent şi apariţia vreunui OZN, întrucît incidentul respectiv a durat extrem de puţin.

El a avut loc în noiembrie 1953, la New Haven, statul Connecticut. Un obiect strălucitor, roşu-portocaliu, care, potrivit spuselor martorilor oculari, părea să aibă dimensiunea unei mingi de fotbal, a apărut deodată pe deasupra arborilor din vecinătatea unei intersecţii rutiere din cartierul rezidenţial. Obiectul a coborît la vreo trei metri deasupra solului, zburînd orizontal cu mare viteză, a sfărîmat în întregime un panou metalic de publicitate, izbindu-l din spate, după care a urcat rapid deasupra copacilor şi a dispărut. A putut fi văzut doar cîteva secunde. După cît se pare, obiectul n-a avut de suferit de pe urma ciocnirii sale cu panoul metalic.

Incidentul prezintă interes deoarece, în timp ce obiectul a trecut pe deasupra cartierului, luminile din case s-au micşorat sau chiar s-au stins timp de două sau trei secunde, exact în momentul trecerii obiectului.

Dacă acesta a fost un OZN comandat (el a lăsat aşchii de aramă pe marginea găurii pe care a perforat-o în panou), atunci este vorba de unul din primele cazuri (1953) de interferenţă cu sistemul de distribuţie a curentului de uz casnic. Atît deranjamentul cît şi durata apariţiei OZN-ului au fost foarte scurte. Asta nu înseamnă însă că n-ar fi avut loc interferenţa cu

OZN-ul, dar dă putința zeflemiștilor s-o dezmintă, considerînd că de fapt ar fi vorba de o simplă coincidență — iar noi nu sîntem în măsură să dovedim contrariul.

Așadar, în acea seară din noiembrie 1953, un ciudat obiect strălucitor a coborît în picaj deasupra unui cartier din New Haven, Connecticut, și, în mod intenționat sau nu, el a trecut printr-un panou de publicitate. În timp ce obiectul a zburat pe deasupra, luminile din casele vecine cu panoul s-au stins pentru cîteva secunde, poate întîmplător sau poate nu; în casele aflate la o distanță ceva mai mare, luminile doar s-au micșorat. Din moment ce iluminatul public a fost perturbat de o parte și de alta a traiectoriei obiectului, pare logic să se admită că această perturbare s-a datorat trecerii pe acolo a obiectului și că, o dată cu mărirea distanței față de obiect, efectul s-a atenuat. În orice caz, aceasta este concluzia pe care am tras-o personal pe baza celor petrecute în cursul acestui incident. Însă așa cum vom vedea, ea concordă și cu cele petrecute în alte împrejurări ulterioare, în care nu poate fi nici o îndoială în privința acestei corelații.

Studiul efectuat de organizația NICAP, asupra legăturii dintre OZN-uri și penele de curent, include și incidentul de la Mogi Mirim, Brazilia, care a avut loc în 1957. În timp ce pe deasupra orașului treceau fără grabă trei OZN-uri strălucitoare, în formă de disc, curentul electric s-a întrerupt și luminile orașului s-au stins. Și de data aceasta a existat o zonă cufundată în întuneric beznă de-a lungul traiectoriei acelor OZN-uri, dar care se micșora treptat, pe măsură ce distanța față de OZN-uri devenea tot mai mare.

Potrivit anchetei întreprinsă de NICAP [1], tot în 1957 a avut loc la Tamaroa, statul Illinois, o pană de curent care a durat pînă cînd un imens OZN, care plana pe deasupra, s-a îndepărtat de oraș.

La 3 august 1958, o zonă mare a orașului Roma, Italia, a fost cufundată în întuneric în timp ce un OZN luminos, foarte mare, a trecut pe deasupra. Și de această dată luminile s-au aprins imediat ce OZN-ul s-a îndepărtat. (NICAP a semnalat că puțin timp înainte, la 22 iulie, s-a produs exact același incident la Salta, Argentina).

[1] NICAP Investigator, Vol. 3, nr. 5.

În noaptea de 17 august 1959 a avut loc în statul Minas Gerais, din Brazilia, un incident despre care s-au obținut multe date. La un moment dat, aparatajul a început să semnaleze o defecțiune în rețeaua electrică, ce părea să aibă caracter temporar. Funcționarii de serviciu din stațiile sistemului de distribuție au început să-și telefoneze unul altuia, anunțîndu-și că ruptorii circuitelor electrice se deschideau automat, ori de cîte ori niște Obiecte Zburătoare Neidentificate, ce se aflau în zonă, treceau pe deasupra, la altitudine joasă, de-a lungul liniilor de curent.

La Uberlandia, sediul unei stații importante din sistemul energetic, personalul a fost avertizat cu cîteva minute înainte de sosirea OZN-urilor. Cînd ruptorii au început să se deschidă, tehnicienii erau lîngă ei și-i închideau imediat. Însă eforturile lor s-au dovedit a fi făcute în van, întrucît prezența unui singur OZN, avînd forma ovală, a zădărnicit de fapt toate măsurile de natură să asigure restabilirea curentului de-a lungul liniilor. Pînă cînd OZN-ul nu s-a îndepărtat și n-a dispărut în noapte, curentul n-a putut fi restabilit.

În Statele Unite, anul record al celor mai mari pene de curent, ca de altfel și anul record al aparițiilor de OZN-uri, a fost 1965. Din nou, aceasta poate fi o simplă coincidență, după cum poate și să nu fie.

Sezonul penelor de curent a început în noaptea de 23 septembrie 1965 la Cuernavaca, în Mexic. Reporterii ziariști trimiși la fața locului au citat printre martorii oculari pe generalul Rafael Vega, comandantul unei regiuni militare, pe primarul local Valentin L. Gonzales și pe Emilie Riva Palacie, guvernatorul provinciei. Împreună cu un mare număr de alte persoane, ei au zărit un OZN strălucitor, în formă de disc, planînd pe deasupra orașului la altitudine joasă. Cînd acest OZN a ajuns acolo, luminile s-au stins și întreg sistemul energetic a intrat în pană. Aceasta a durat numai cît timp OZN-ul a rămas în acea zonă, încetînd însă în mod automat cînd obiectul s-a înălțat brusc și a dispărut din vedere.

Cea mai mare pană de curent a survenit la 9 noiembrie 1965, pe cînd se înnopta, cufundînd în întuneric beznă peste treizeci de milioane de oameni din partea de nord-est a Statelor Unite. Piloții care au asistat la acest eveniment, de la bordul avioa-

nelor lor, l-au descris ca pe un spectacol ce a provocat teamă : Pentru moment, se vedeau luminile oraşelor cu zecile lor de milioane de locuitori. În momentul următor însă totul părea să fie doar un covor negru, uriaş, fără viaţă.

Un pilot mi-a declarat : „Mi s-a părut că am văzut sfîrşitul lumii".

Din centrul New York-ului, pînă la Maine, cea mai mare parte a acestei regiuni s-a găsit absolut fără curent.

Oare cum a fost posibil ? Ce-a păţit oare sistemul energetic cu numeroasele sale centrale electrice ? Ce s-a întîmplat cu dispozitivele care au fost prevăzute să transfere automat sarcina în cazul unei pene de curent survenită într-o regiune, în aşa fel încît funcţionarea defectuoasă să fie compensată, iar curentul restabilit ?

Militarii au anunţat imediat că la ei totul era normal şi că au păstrat legătura cu bazele lor din regiunea cufundată în întuneric, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Ulterior însă a ieşit la iveală faptul că pana de curent i-a încercat serios şi pe ei, întrucît numeroase centre militare de transmisiuni cît şi unele circuite erau cuplate cu reţeaua publică de forţă. Cînd aceasta din urmă a intrat în pană, n-au mai primit curent nici instalaţiile militare conectate la ea. Însă asigurările date de armată, în sensul că la militari totul era în ordine, au avut probabil scopul de a produce un efect de liniştire asupra firilor cu tendinţe de nervozitate. Pe de altă parte, constatîndu-se că circuitele electrice de interes militar au putut fi scoase din funcţiune din cauza unei pene a sistemului energetic public, aceasta nu numai că a dezvăluit stupiditatea de necrezut a acestei situaţii, dar, ceea ce este şi mai important, a determinat luarea unor măsuri corespunzătoare de remediere.

Cele petrecute la 9 noiembrie 1965, în timpul acestei pene de curent, au fost comentate pe larg în presă şi la radiotelevizione şi nu mai este nevoie să le recapitulăm acum. Totul s-a încheiat în dimineaţa de 10 noiembrie, rămînînd însă de explicat cum de a fost posibil să se producă imposibilul.

Marile întreprinderi care alimentează reţeaua cu energie electrică nu s-au putut pune de acord asupra cauzelor penei de curent. Explicaţia oficială care s-a dat a pretins că a funcţionat defectuos un mic dispozitiv dintr-o centrală hidroelectrică de

curent, din Canada, şi că aceasta a antrenat funcţionarea defectuoasă a altor aparataje electrice şi că urmează să fie luate măsuri pentru a se evita pe viitor repetarea acestui incident. Partea bizară a acestei explicaţii a fost că nimeni nu s-a preocupat să clarifice cum de a fost posibil ca aceste dispozitive electronice, care au costat milioane de dolari, să omită să detecteze defecţiunea cît şi să asigure o redistribuire a sarcinii electrice.

Deoarece nu mă pricep de loc în astfel de probleme complexe şi încurcate, m-am adresat, solicitînd explicaţii, unor ingineri de exploatare, care sînt specialişti în materie. Ei mi-au declarat că explicaţia dată li se pare şi lor destul de vagă, ca şi cînd nişte orbi ar descrie un elefant.

Gazeta „Indianapolis Star" a publicat imediat după aceea un editorial, cerînd ca guvernul nu numai să ancheteze cauza penei de curent, dar să se ia în consideraţie şi ipoteza că aceasta s-a datorat vreunui OZN.

În legătură cu aceasta, s-ar fi putut ca „Indianapolis Star" să fi avut — şi a putut să aibă — cunoştinţă despre incidentul pe care l-au avut doi oameni binecunoscuţi din Indianapolis, la începutul serii în care a avut loc această mare pană de curent. Iată ce s-a petrecut.

Renato Pacini, dirijor adjunct la Orchestra simfonică din Indianapolis, a plecat la Siracuza cu avionul, însoţit şi de soţia sa, să facă o vizită celor doi fraţi ai săi — Humbert, inginer electronist, şi Roman, inginer constructor. La aeroportul din Siracuza, cei trei fraţi şi soţiile lor s-au urcat în maşină pentru a merge la Rochester, destinaţia lor.

La orele cinci şi douăzeci şi două de minute după amiază, în timp ce goneau pe autostradă, cerul mai era încă luminos spre vest. La un moment dat, Renato a observat pe cer o lumină extrem de scînteietoare, care era clar vizibilă, în pofida luminozităţii de pe cer. El a atras atenţia şi celorlalţi asupra ei. Cu toţii au fost de acord că era ceva cu totul neobişnuit.

În timp ce mergeau cu maşina de-a lungul autostrăzii, lumina a coborît în picaj şi s-a îndreptat spre Siracuza. Ei au putut-o privi timp de mai multe minute, pînă cînd s-a lăsat atît de jos încît a fost pierdută din vedere, intrînd în întuneric, şi dispărînd printre siluetele colinelor şi caselor. Exact în acea clipă, prin

radioul de la maşină ei au ascultat anunţîndu-se că s-a produs o mare pană de curent.

Accasta s-a întîmplat la o oră după ce doi aviatori de linie, Jerry Whitaker şi George Croninger, aflaţi la bordul unui avion condus de Whitaker, zburînd pe deasupra localităţii Tidioute, statul Pennsylvania, au comunicat prin radio că au observat două obiecte strălucitoare, în formă de disc, în timp ce erau urmărite de două avioane cu reacţie. Apoi, potrivit spuselor aviatorilor, OZN-urile au accelerat şi s-au distanţat de avioanele cu reacţie. Era ora patru şi treizeci de minute cînd OZN-urile urmărite au străbătut în zbor statul Pennsylvania.

La ora cinci şi treizeci de minute, un obiect scînteietor de luminos, s-a lăsat în picaj în apropiere de Siracuza.

După care, pana de curent s-a şi produs !

Au mai existat oare şi alţii care au asistat la spectacolul la care au fost martori cei şase Pacini ?

Categoric au mai existat.

Ziarul „Syracuse Herald-Journal" a relatat că Robert C. Walsh, locţiitor al reprezentantului aviaţiei municipale din Siracuza, tocmai zbura la bordul unui avion la altitudinea de vreo cinci sute de metri deasupra Siracuzei, cînd s-a produs pana de curent. Walsh a declarat :

„Am avut o senzaţie ciudată. Am crezut că am orbit şi timp de vreun minut n-am ştiut ce să fac. Apoi am văzut maşinile mergînd pe străzi şi mi-am dat atunci seama că cel puţin nu eram orb. M-am gîndit că este vorba de vreun sabotaj sau de o seamă de alte lucruri. Mi-am aruncat ochii şi în depărtare, ca să văd dacă se putea zări vreo luminiţă măcar, de orice fel."

Apoi, Walsh a intrat în contact cu turnul de control al aeroportului, care era cuplat la o sursă energetică de rezervă, de unde cei de acolo i-au răspuns că nu aveau nici o idee despre ceea ce s-a întîmplat. După ce a contemplat un moment acest vid întunecos, în care mai înainte sclipiseră milioane de lumini, Walsh s-a hotărît să aterizeze pe aeroport. El şi-a direcţionat zborul, cu ajutorul turnului de control, punctele de reper fiindu-i cunoscute, şi a aterizat fără să aibă vreun incident. Cîteva minute mai tîrziu, în timp ce Walsh se afla pe

pista de aterizare și discuta cu cîțiva prieteni despre pana de curent, el și însoțitorii săi au văzut o mare bulă luminoasă, ca de foc, trecînd prin văzduh. Walsh a declarat: „După cît mi s-a părut, ea s-a aflat la o altitudine de vreo treizeci de metri și a avut diametrul de cincisprezece metri. Bula de foc s-a înălțat repede, apoi, deodată, s-a stins". Potrivit celor relatate ulterior de Walsh, în momentul incidentului el n-a găsit vreo explicație pentru ceea ce a văzut. Încît s-a presupus că el a văzut probabil o bulă de gaz ce a ieșit din halda[2] orașului de la De Witt. Însă, din păcate, cel care supraveghea halda a pus imediat capăt acestei presupuneri — n-a fost nici un foc în halda de la De Witt. Bine, atunci trebuie să fi fost halda de la Manlias, negreșit.

Regretăm! Nici acolo n-a fost vreun foc!

Pînă la urmă, explicatorii au trebuit să renunțe la halde.

De pe aeroport au fost văzute două „bule de foc", care au fost semnalate de numeroși martori oculari, demni de încredere. Existența acestor „bule de foc" n-a fost de loc negată. Și nici ulterior n-au mai fost explicate, deși din partea obișnuitelor „surse autorizate" s-a lăsat să se înțeleagă că este posibil ca martorii oculari să fi zărit difuzoarele unor avioane cu reacție etc. Această presupunere s-ar putea folosi la orice altceva, în afară de cele petrecute în această împrejurare.

La vremea cînd pe aeroport Walsh și tovarășii săi priveau această imensă bulă de foc, înălțîndu-se în văzduhul cufundat în beznă, bula o fost văzută și din avion. Un experimentat instructor de zbor, Weldon Ross și elevul său, James Brooking, erau într-o croazieră pe deasupra orașului aflat în întuneric, în cadrul unui zbor de antrenament, cînd deodată au văzut un obiect strălucitor, de formă sferică, ca un glob incandescent, trecînd pe deasupra liniilor de transport de energie electrică care duc la centrala hidro-electrică de la cascada Niagara. Raportul semnat de ei cu privire la acest aspect interesant al cazului pe care-l discutăm se află în dosa-

[2] Depozit de deșeuri, provenite din lucrări miniere, de la prepararea mecanică a cărbunilor sau minereurilor, ori din uzinele metalurgice. — *N. T.*

rele Comitetului Național de Investigații asupra Fenomenelor Aeriene, de la Washington.

În seara de 16 noiembrie, ziarul „Herald-Journal" a publicat în prima pagină articolul intitulat *Bula de foc zburătoare a fost fotografiată*, cu privire la acest incident care avusese loc cu șapte zile mai înainte. În spațiul de două coloane, articolul conținea două fotografii făcute de William Stilwell, paracliser la biserica episcopală „Sfîntul Paul".

Stilwell a declarat autorităților că el a văzut pe cer un mare număr din aceste obiecte strălucitoare. El a observat unul dintre ele prin telescopul său și a spus că: „Centrul obiectului pivota într-una, ici și colo, la întîmplare, în toate direcțiile, de jur împrejur". El a mai precizat ziariștilor că a văzut obiectele oprindu-se brusc, planînd timp de două ore, după care, brăzdînd cerul, s-au îndepărtat. Și el a văzut pe cer un obiect strălucitor în noaptea în care a avut loc teribila pană de curent.

„A venit dinspre De Witt", a spus Stilwell ziariștilor — „trasînd o dîră înclinată sub un unghi oarecare, după care s-a înapoiat pe același drum pe care a venit".

Din ziua în care a avut loc pana de curent, ziarul „Syracuse Herald-Journal" a primit în totul mai mult de o sută de sesizări, din partea unor oameni care au relatat că au văzut obiecte ciudate strălucitoare, pe deasupra și în jurul Siracuzei.

Organizația NICAP are mulți membri în regiunea Siracuza — Rochester și mulți dintre ei au fost solicitați să facă cercetări cu privire la aceste OZN-uri, pe care ziarul le-a denumit „bule de foc". După multe săptămîni de activitate stăruitoare desfășurată de acești anchetatori, s-a confirmat ceea ce relatările anterioare au dedus, și anume: la vremea cînd a avut loc pana de curent, a existat categoric posibilitatea ca pe deasupra Siracuzei să fi fost vreun OZN sau chiar mai multe — însă n-a fost găsit nici un indiciu clar de natură să dovedească faptul că ar exista vreo legătură între ele și pana de curent. Oficial, aceasta s-a datorat defectării unui releu la uzina „Sir Adam Beck" nr. 2, aflată la șase kilometri nord de cascada Niagara. S-a afirmat că această defecțiune ar fi supraîncărcat liniile americane pentru transportul energiei electrice, iar detectorii și circuitele de suprasarcină n-au funcționat.

Nu s-a explicat însă de ce s-a defectat releul — şi de ce n-au funcţionat circuitele de suprasarcină.

Mai există un aspect al penei de curent, de care a rămas să ne ocupăm : o fotografie a centrului comercial al New York-ului, în timpul penei, reprodusă în ziarul „Time". Într-un colţ se vede imaginea unui mic obiect, în formă de fus, care pare suspendat în cer. Ziarul „Time" se întreabă : „Oare aceasta-i un OZN ?"

Dacă ziarul a voit cumva să fie maliţios, multă lume n-a sesizat acest mic renghi. Obiectul în formă de fus ar fi putut să fie un OZN, dar, cu siguranţă n-a fost. N-a fost nimic mai mult decît un efect optic, apărut ca rezultat al reflexiilor de lentilă. Oricum, ceva atractiv, dar nu de origine interplanetară.

Ziarul „Time" a făcut un efort cu „E" mare, cu toate acestea s-a plasat doar pe locul doi, întrucît primul loc a revenit profesorului Robert L. Brown, astronom la South Connecticut State College, care a afirmat că obiectul strălucitor ce a fost văzut deasupra Siracuzei ar fi putut să provină de la sonda lunară sovietică, care a ajuns în Lună cu cîteva zile înainte de producerea penei de curent.

Cum ar fi putut aceasta să determine apariţia unei bule de foc pe deasupra Siracuzei ?

Profesorul a fost la înălţimea situaţiei. El a explicat că Luna este acoperită cu praf. Izbindu-se cu violenţă de solul lunar, sonda sovietică a făcut să se ridice în sus un nor din acest praf.

Îmi scot pălăria în faţa profesorului Brown !

Deşi niciodată n-a trimis vreo sondă pe Lună după probe, a obţinut acelaşi lucru.

*

Potrivit ziarului „Pioneer Press" cît şi altor ziare din Saint Paul, în această localitate şi în împrejurimi, în noaptea de 26 noiembrie 1965 s-au produs pene de curent locale în timpul zborului pe deasupra acelei regiuni a unuia sau mai multor OZN-uri. La puţin timp după ora opt seara, nişte oameni au zărit un obiect echipat cu lumini albastre care sclipeau mereu

și care, din cînd în cînd, proiecta în jos fascicule de lumină albastră strălucitoare, ca lumina unui arzător de sudură. Cînd a trecut pe deasupra a doi dintre acești oameni, Nick DeVara și Mark Wilcox, ei au văzut cum o stație de serviciu, feeric iluminată, s-a cufundat brusc în beznă, iluminîndu-se apoi din nou, cîteva secunde mai trîziu, după ce a plecat OZN-ul.

Un incident asemănător a avut loc la Totem Town, o așezare omenească situată pe șoseaua națională 61, în apropiere de Saint Paul, pe deasupra căreia au trecut la joasă altitudine două obiecte din care se proiectau în jos fascicule de lumină albastră și portocalie. O mulțime de persoane — printre care numeroși ofițeri de poliție — au fost printre cei care au văzut și au semnalat Companiei de distribuție a curentului electric în statele de nord, că întreg sistemul energetic a fost scos din funcțiune, concomitent cu trecerea OZN-ului pe deasupra. Serviciul de exploatare a declarat că pana de curent a avut o durată scurtă și că i-a fost imposibil să descopere cauza.

Acest val de pene de la sfîrșitul anului 1965 a atras din nou atenția asupra rolului uriaș pe care îl joacă electricitatea în viața țării noastre. După cum am văzut, atît treburile civile cît și activitățile armatei au fost stînjenite sau împiedicate în timpul penei de curent. Toate protestele autorităților responsabile cu producerea și distribuirea electricității, atît de utilă tuturor, afirmînd că aceasta nu se va mai întîmpla pe viitor, nu sînt de natură să liniștească lucrurile.

Aceasta, deoarece lucrurile de acest fel s-au repetat, de multe ori...

La 9 noiembrie a avut loc marea pană de curent care a cufundat în beznă New York-ul și Noua Anglie.

La 2 decembrie, circa 700 000 de persoane din Texas, New Mexico și Mexic au avut de suferit în urma penei de curent care a început la El Paso. Care a fost cauza ? Defectarea unui regulator, prin care o suprasarcină s-a descărcat în rețea, iar echipamentul de suprasarcină n-a fost în stare să-i facă față. Nu este evident oare că totul pare ca și în celelalte dăți ?

Și încă nu e totul.

Trei zile mai tîrziu, la 5 decembrie, o altă mare pană de curent s-a produs în sud-vest, de astă dată la est de Texas, unde 40 000 de oameni s-au trezit deodată cufundați în întuneric.

Care a fost cauza ? O altă suprasarcină, şi mai multe circuite de protecţie care n-au funcţionat.

Pana de curent de la El Paso din 2 decembrie a afectat nu numai serviciile publice din această regiune, ci, de asemenea, a cufundat în întuneric astfel de instalaţii militare importante ca Baza Forţelor Aeriene de la Holloman, poligonul de tragere de la White Sands, Fortul Bliss şi numeroase aeroporturi. *Nici unul din aceste stabilimente importante n-a fost echipat cu grupuri energetice de rezervă.* Din considerente de ordin politic, toţi se alimentau cu energie electrică de la aceeaşi sursă care furniza curent şi maşinilor de spălat din El Paso.

A existat însă şi un alt aspect al penei de curent de la 2 decembrie, care a fost de natură să determine să se facă, totuşi, unele remedieri.

În acea noapte, preşedintele Lyndon Johnson se afla acasă, la ferma sa din Texas. El vorbea la telefon unui colaborator rămas la Casa Albă, în Washington. Deodată, la mijlocul conversaţiei, legătura s-a întrerupt.

Cum era şi natural, preşedintele a dorit să ştie ce s-a întîmplat. Explicaţia pe care a primit-o din partea preşedintelui Comisiei Federale de Electricitate a fost următoarea :

Convorbirile sale telefonice, ca şi ale celorlalţi oameni, treceau prin sistemul intercontinental de cabluri, conectate la Fairview, statul Kansas. Cînd a sărit regulatorul de la El Paso, un curent electric de şoc a intrat în reţea, la Socorro, statul New Mexico. Ar fi trebuit să intre imediat în actiune rezerva de energie din acumulatoare, însă şi de astă dată aparatele n-au funcţionat. Convorbirile telefonice, inclusiv aceea a preşedintelui Johnson, au fost întrerupte pînă cînd s-a restabilit curentul.

Preşedintele Johnson a primit asigurări că, pe viitor, convorbirile sale telefonice cu Casa Albă, oriunde s-ar afla el, vor trece prin circuite avînd posibilitatea să fie comutate instantaneu în caz de urgenţă. Perfect, însă există un lucru care mă neliniştește. Dacă cumva linia s-a întrerupt, oare în ce mod va proceda ca să obţină legătura cu operatorul telefonist ? Va fi echipată linia sa cu un automat ?

Am citat o seamă de incidente care au avut loc în această ţară cît şi în alte ţări, în cursul cărora OZN-urile au interfe-

rat sistemul de distribuție a curentului electric destinat utilizărilor publice. Rolul jucat de OZN-uri în cele mai mari pene de curent ivite pînă la sfîrșitul anului 1965 a fost pe larg dezbătut, dar, după părerea mea, este încă neclarificat.

Există, în orice caz, un accident — de altfel confirmat de un purtător de cuvînt al armatei chiar la vremea cînd s-a produs — în care un OZN a scos din funcțiune o substație electrică, de la venirea sa și pînă în momentul în care a fost pus pe fugă de avioane de vînătoare cu reacție.

Cele mai multe date le avem despre un incident în care apariția unei pene de curent s-a datorat tot vecinătății unui OZN. Informații amănunțite despre el pot fi găsite numai în ziarele locale, ca de exemplu în „Las Vegas Sun", din ziua următoare incidentului.

În seara de 18 aprilie 1962, puțin după orele șapte și treizeci de minute, a apărut pe cer o lumină orbitoare, pe deasupra crestelor pustii, ale munților Mesquite, în partea de sud-vest a Nevadei, la o sută zece kilometri sud de Reno. Această lumină a fost atît de strălucitoare încît, potrivit celor afirmate de martorii oculari, străzile din Reno au fost iluminate ca de fulgerul electronic al unui imens aparat fotografic. De pe teritoriul a cinci state s-a relatat că a fost văzută acea lumină orbitoare. Oamenii de știință care s-au aflat prin acele locuri au declarat ziariștilor că, după părerea lor, acel fulger a fost un fel de explozie atomică.

Comisia de Energie Atomică a informat imediat presa, radioul și televiziunea că nu s-a procedat la nici o explozie sau experiență nucleară care să fi putut produce ceea ce s-a văzut.

Orice a fost, prezența sa pe deasupra Statelor Unite în acea noapte a insuflat militarilor o asemenea stare de spirit, încît ei au uitat că trebuie să mai și tacă.

Adresîndu-se autorităților de la Baza din Nellis a Forțelor Aeriene, ziariștii au întrebat dacă nu cumva obiectul ar fi putut să fie un meteorit.

Răspunsul oficial a fost că *în nici un caz n-a putut fi vorba de un meteorit.* Acest obiect a fost urmărit de radare, iar în momentul cînd a explodat era deja interceptat de avioane de vînătoare cu reacție. Or, radarul nu poate decît să repereze

urmele ionizate ale meteoritului, şi nicidecum meteoriţii înşişi. Pe de altă parte, avioanele de vînătoare cu reacţie nu au misiunea de a urmări meteoriţii.

Alţi ziarişti s-au dus să ia un interviu ofiţerului de serviciu, locotenent-colonelul Herbert Rolph, aflat la postul de comandă al Apărării Aeriene nord-americane de la Colorado Springs, statul Colorado, punctul nodal al apărării aeriene a Statelor Unite. El a declarat ziariştilor că un centru din Oneida, statul New York, aparţinînd de Ground Observers Corps (Comandamentul de pîndă aeriană), a relatat că a văzut un obiect roşu, strălucitor, îndreptîndu-se spre vest, la mare altitudine. Sistemul de urmărire prin radare a stabilit că n-a fost vorba nici de un avion sau de o rachetă şi nici de un meteorit. Întrucît s-a îndreptat de la est spre vest, obiectul n-ar fi putut să fie nici satelit. Ca urmare, el a fost clasat ca fiind OZN şi urmărit de radare pînă departe, spre vest, la Gridley, statul Kansas. Apoi, obiectul a virat spre nord-vest şi a coborît atît de jos, încît a fost pierdut de pe ecranele radarelor.

Cîteva minute mai tîrziu, un Obiect Zburător Neidentificat a aterizat în apropierea unei substaţii de energie electrică, de la Eureka, statul Utah. *Purtătorul de cuvînt al Forţelor Aeriene de la Baza aeriană din Stead a admis că obiectul a aterizat şi că substaţia electrică a încetat să funcţioneze pe timpul celor patruzeci şi două de minute cît obiectul a rămas pe sol, în apropierea substaţiei. El a mai spus ziariştilor că prezenţa acestui obiect n-a fost recunoscută decît atunci cînd staţia electrică a fost repusă în funcţiune, adică după plecarea obiectului.*

S-a făcut apel la avioane cu reacţie de interceptare (echipate cu rachete aer-aer) de la bazele Phoenix şi Stead, din Reno. Aceste avioane urmăreau obiectul în momentul în care el a explodat deasupra munţilor Mesquite, din Nevada.

Iată un caz în care oficialităţile, luate pe neaşteptate, au recunoscut că un obiect care le-a scăpat de sub control a traversat cea mai mare parte a Statelor Unite, a aterizat lîngă o staţie electrică care şi-a încetat funcţionarea pînă cînd obiectul a decolat, urmărit de avioane de vînătoare înarmate cu rachete. În timp ce era urmărit, obiectul a explodat, cum s-a şi recunoscut, producînd o strălucire care a putut fi observată de pe teritoriul a cinci state americane.

Aşa s-au petrecut lucrurile. A fost un incident uşor de verificat, cum de altfel l-a şi verificat ziarul „Las Vegas Sun".

punîndu-se în legătură cu sursele oficiale care s-au ocupat direct de această problemă.

Cea mai mare parte a oamenilor n-a auzit însă de cele întîmplate, iar aceasta pentru simplul motiv că înseşi agenţiile de presă n-au relatat nimic. Unul dintre ziare a publicat o scurtă ştire pe patru rînduri, afirmînd că obiectul a fost un meteorit (lucru pe care de altfel Forţele Aeriene l-au dezmințit) şi asta a fost totul.

Ce-i drept, a stat la dispoziţia oricui ca să afle, fără greutate, tot ceea ce s-a întîmplat, dar lucrurile n-au fost cunoscute în toată ţara, pînă cînd nu le-am relatat în numărul din august 1962 al revistei „Fate", iar ulterior în cartea mea, intitulată *O lume ciudată*.

Le-am povestit din nou aici, dată fiind importanţa lor evidentă, atît pentru ceea ce s-a întîmplat, cît şi pentru lipsa de publicitate la scară naţională a faptelor petrecute. Sub amîndouă aspectele, acest incident constituie un caz tipic.

„La Washington, autorii proiectului *Cartea Albastră* * susţin că numai două la sută dintre semnalările de OZN-uri din ultimii cinci ani n-au fost elucidate..."

Din ziarul „Newport News"
statul Virginia,
25 ianuarie 1965.

„Plecînd de la date imaginare, neştiinţifice şi neserioase, Forţele Aeriene ajung la concluzii statistice care par impresionante pentru profani, neobişnuiţi cu sofismele metodelor statistice. Eşti obligat să ajungi la concluzia că declaraţiile periodice făcute cu mare zarvă publicistică de către Forţele Aeriene, întemeiate pe statistici false, servesc pur şi simplu ca să denatureze adevăratul caracter al fenomenului OZN".

Din revista „Yale Scientific Magazine",
Universitatea Yale, Volumul XXXVII, nr. 7, aprilie 1963.

* Proiectul *Cartea Albastră (Project Bluebook)* este numele sub care în 1965 era cunoscut dosarul cuprinzînd ancheta oficială americană cu privire la OZN-uri.

12. 1965 — SE PRĂBUȘEȘTE STĂVILARUL

Sîntem la Polul Sud, în iulie, în plină iarnă. În acest anotimp bazele științifice aflate acolo sînt practic izolate de restul lumii.

Da, izolate. Însă n-au fost totuși singure, în iulie 1965.

Ciudata istorisire a celor întîmplate a fost aflată mai întîi de către niște radioamatori din America de Sud, în timp ce ascultau radiotransmisiile oficiale spre și de la baza științifică a Marinei argentiniene de pe insula Deception, în partea dinspre vest a continentului antarctic. De la radioamatori, vestea s-a răspîndit repede, încît la 7 iulie 1965 secretarul Marinei din Argentina a făcut o declarație publică urmărind să clarifice lucrurile. El a spus :

„La 3 iulie, orele nouăsprezece și patruzeci de minute, ora locală, garnizoana Marinei din insula Deception, Antarctica argentiniană, a observat un imens obiect zburător solid, în formă de lentilă, avînd culorile dominante roșu și verde, care băteau din cînd în cînd în galben, albastru, alb și portocaliu. Acest obiect s-a mișcat pe o traiectorie în zigzag, îndreptîndu-se spre est, însă de mai multe ori și-a schimbat direcția, cînd spre vest, cînd spre nord, schimbîndu-și și viteza, fără să facă vreun zgomot. El a trecut la o înălțime de patruzeci și cinci de grade deasupra orizontului, la o depărtare de zece, pînă la cincisprezece kilometri de bază.

În timp ce obiectul își efectua manevrele, cei care-l priveau au putut să-și dea seama de extraordinara viteză cu care se deplasa, cît și de faptul că uneori plana, fără să se miște, timp de circa cincisprezece minute la o altitudine cam de cinci kilometri. La acea epocă a anului, condițiile locale meteorologice pentru observare erau foarte bune : cerul clar, cîțiva nori cumulus, Luna la ultimul pătrar perfect vizibilă.

Obiectul a fost văzut de meteorolog, de cei treisprezece membri ai garnizoanei și de trei subofițeri din Chile, care vizi-

tau baza. Observarea a durat douăzeci de minute, în care timp obiectul a fost fotografiat.

În după-amiaza aceleiași zile, obiectul a fost observat de la baza argentiniană din insulele Orkney de Sud, zburînd spre nord-vest cam la treizeci de grade deasupra orizontului, la o depărtare de zece pînă la cincisprezece kilometri. Baza din Chile a observat și ea același obiect, în după-amiaza aceleiași zile".

După două zile s-a dat o a doua declarație oficială cu privire la OZN-ul care a zburat pe deasupra bazelor științifice din Antarctica. De data aceasta, secretarul Marinei din Argentina a declarat că a putut lua contact direct prin radio cu comandantul garnizoanei de pe insula Deception, locotenentul Daniel Perisse. Acest ofițer i-a confirmat amănuntele cuprinse în declarația din ziua precedentă, între altele și faptul că obiectul a fost extrem de strălucitor ; că a schimbat direcția de zbor și viteza cu o ușurință ce depășește performanța oricărui tip de aparat terestru cunoscut ; și că, potrivit celor ce a mai spus ofițerul de la bază, încercările făcute pentru a fotografia acel obiect au dat greș din cauza filmului folosit, care nu a fost destul de sensibil, cît și datorită distanței relativ mari de la OZN pînă la aparatul de fotografiat.

A mai fost dezvăluit și următorul aspect interesant :

„De la baza din insulele Orkney de Sud ne-a parvenit un mesaj de o deosebită importanță ; în timpul trecerii ciudatului obiect pe deasupra bazei, două variometre care erau în perfectă stare de funcționare au marcat bruște și puternice perturbații ale cîmpului magnetic, care au fost înregistrate pe bandă".

Iată, așadar, două declarații oficiale din partea guvernului din Argentina, confirmînd că un imens OZN în formă de lentilă a zburat, în aceeași zi, pe deasupra a două baze științifice ale acestei țări, instalate în Antarctica. Oamenii de știință au încercat să facă fotografii în culori și au înregistrat o puternică perturbare electromagnetică asupra instrumentelor lor.

În ziua de 7 iulie, cînd s-a dat în Argentina prima declarație oficială, guvernul din Chile a comunicat presei conținutul mesajelor pe care le-a primit prin radio de la baza Pedro Aquirre Cerda, înaintea mesajelor primite în Argentina, dar pe care le-a tăinuit pînă după difuzarea declarației argentiniene.

Textul mesajelor primite în Chile au indicat că acestea au fost primite la Santiago în ziua de 19 iunie 1965. În ele se arăta că un obiect, asemănător aceluia pe care oamenii de știință argentinieni l-au semnalat, a apărut cu o zi mai înainte, după-amiază, pe deasupra bazei chiliene și a fost observat timp de vreo douăzeci de minute. Obiectul și-a schimbat culoarea, viteza și direcția cu o iuțeală fantastică, sub ochii ofițerilor și personalului bazei. A fost un imens obiectiv biconvex, care n-a făcut nici un zgomot.

În aceeași zi, 7 iulie, acestui mesaj i s-a adăugat un al doilea, care a fost de asemenea dat publicității de către guvernul chilian.

În el se arată că și baza engleză de la Hallet a semnalat apariția timp de opt pînă la zece minute a aceluiași obiect sau a unuia asemănător, în după-amiaza zilei de 2 iulie.

În continuare, în mesaj se arătau următoarele :

„Cele comunicate de baza argentiniană din insula Deception au revelat faptul că la 3 iulie șaisprezece persoane, printre care trei subofițeri, au observat în aer un obiect, deasupra părții nordice a insulei... la o altitudine de treizeci de grade. Avea o formă rotundă și a dispărut în nori. El a fost urmărit cu un teodolit cît și prin binocluri puternice. Caporalul Duran de la această garnizoană (Aquirre Cerda) a făcut *cu teodolitul* zece fotografii în culori [1].

În timpul unei radioemisii ulterioare, comandantul Mario Barrera s-a adresat direct, de la bazele de sub comanda sa, centrului radio de la Santiago al Forțelor Aeriene chiliene. El a relatat cum acest obiect strălucitor și-a schimbat din cînd în cînd culoarea, trecînd de la galben la verde și apoi la portocaliu aprins, și cum, deodată, s-a oprit în timp ce zbura cu o mare viteză, și a planat în acel punct timp de douăzeci de minute.

Comandantul Barrera a completat :

„În timp ce-l observam printr-un binoclu puternic, obiectul a încetat deodată să mai planeze și s-a îndepărtat cu o viteză fantastică.

Nu cred că poate fi vorba de o navă de fabricație terestră. Ca ofițer al Forțelor Aeriene chiliene, cunoștințele mele în privința aparatelor de zbor ale altor țări îmi întăresc convingerea absolută că nu există nimic asemănător pe Pămînt acestui obiect

[1] Sublinierea îmi aparține. Fotografiile făcute cu teodolitul trebuie să fi realizat excelente imagini de aproape, dacă expunerea a fost bună.

ca profil, viteză sau mobilitate. Am făcut zece fotografii în culori, care vor fi developate la Santiago.

De îndată ce am zărit obiectul, am încercat să intrăm în contact prin radio cu bazele engleze și argentiniene. Am constatat însă că acest contact a fost imposibil de luat, întrucît existau o mulțime de paraziți radio, în toate benzile.

Neputînd folosi radioul și cuprinzîndu-ne o mare emoție, nu ne-a rămas decît să continuăm să ne uităm la acest obiect".

Unul dintre cele mai importante pasaje ale acestei relatări, precizarea oamenilor de știință chilieni că în mod categoric n-a fost vorba de nici un fel de obiect de fabricație terestră, *n-a apărut în articolele de presă destinate marelui public din Statele Unite.*

Unde, și de ce a fost făcută această suprimare a pasajului de care am vorbit, nu știu, dar ca să obțin relatarea completă a celor petrecute, a trebuit să-mi procur traducerea comunicatului oficial publicat de ziarele din America de Sud și difuzat de agenția Reuter, o agenție internațională care nu pare să fie supusă acelorași restricții ale cenzurii care produc atîtea necazuri agențiilor din Statele Unite.

Dar și așa, prescurtate și denaturate cum au fost aceste relatări, ele au produs senzație în Statele Unite și au format principala temă de conversație pînă cînd a apărut următorul val... exact o lună din ziua — sau din noaptea — de după incidentul în timpul căruia oamenii de știință din insula Deception au observat obiectul.

Totuși, înaintea celor petrecute la 2—3 august, alte apariții spectaculare, asemănătoare celor cu OZN-urile care au trecut pe deasupra bazelor din Antarctica, au avut loc la 11 iulie. De data aceasta ciudatele obiecte au fost văzute pe deasupra Portugaliei. Unul dintre ele a fost văzut în provincia Motoshinos, în apropierea orașului Oporto, martorii oculari descriindu-l ca pe „un fel de balon imens care se dezumfla. Întrucît se apleca într-o parte și într-alta, s-a putut vedea că se asemăna perfect cu două farfurii uriașe lipite una de alta".

Unul dintre martori, Manuel Fernandes, funcționar al Sindicatului pescarilor de acolo, care a privit spectacolul împreună cu soția sa, a declarat următoarele autorităților :

„Obiectul era foarte luminos și avea culoarea portocalie, care uneori devenea aproape roșu — alteori raze strălucitoare verzi

ieşeau din el. El s-a oprit vreo trei minute în apropierea ţărmului după care, cu o viteză de necrezut, s-a îndepărtat spre nord".

În aceeaşi zi, a apărut un vizitator ciudat în insulele Azore, pe deasupra staţiei meteorologice guvernamentale de la Villa Do Porto. A fost un obiect alb luminos, care uneori părea de formă cilindrică, alteori mai degrabă în formă de lentilă şi care a făcut încet ocolul staţiei, la o altitudine cuprinsă între şase şi nouă mii de metri. Apoi, potrivit declaraţiilor meteorologului de serviciu făcute ziariştilor, obiectul s-a îndreptat spre nord-est, iar cînd a trecut pe deasupra staţiei ceasurile electromagnetice ale acesteia au fost oprite de cîmpul produs de obiect, iar acele busolelor s-au rotit în toate sensurile.

La vremea incidentului, în regiunea Azorelor se aflau vase făcînd cercetări în cadrul Anului Geofizic Internaţional. Ofiţerii de pe ele au refuzat să spună ziariştilor dacă şi instrumentele lor s-au deranjat în prezenţa OZN-ului semnalat de staţia meteorologică.

*

Antarctica, Africa de Sud, Franţa, Australia, Portugalia, Argentina, Atlanticul de sud — toate au primit vizite ale OZN-urilor.

Următorea vizită a avut loc în America de Nord.

În noaptea de 2 spre 3 august 1965, zeci de mii de cetăţeni americani au asistat la un spectacol fantastic şi totodată fascinant, oamenii privind de pe marginea drumurilor, aflaţi alături de automobilele lor, sau pe străzi în faţa caselor lor, în parcuri şi pe poduri şi în alte locuri potrivite.

Din Dakota de sud pînă la frontiera mexicană şi dincolo de ea, cu toţii au văzut lumini viu colorate, zburînd pe cer încoace şi încolo, în formaţii. Unii dintre martorii oculari au relatat că obiectele zburau în formaţie romboidală şi că virau în unghi drept. Uneori luminile veneau izolate şi din cînd în cînd planau. Unele dintre ele, care erau la mare altitudine, intrau brusc în picaj pînă cînd atingeau o altitudine mică. Altele, care se aflau la mică înălţime, începeau brusc să urce la verticală, în faţa ochilor înmărmuriţi ai celor care le priveau.

Din cînd în cînd, cîte unul dintre obiectele luminoase făcea o haltă, în general de numai cîteva secunde ; aceasta a permis unui tînăr de paisprezece ani din Tulsa, statul Oklahoma, să

ia cu aparatul său fotografic, deşi de calitate modestă, un instantaneu extraordinar.

Timp de mai multe ore, oamenii din Tulsa au asistat la acest spectacol ciudat care se desfăşura pe cerul unei nopţi calde de vară. Printre ei a fost şi Alan Smith, acel băiat de paisprezece ani, fiul lui A. L. Smith, un specialist în turbomotoare al companiei American Airlines.

Spre ora unu şi treizeci de minute dimineaţa, în ziua de 3 august, Alan, tatăl său şi alte trei persoane au observat la o mică înălţime mişcările neobişnuite ale unui obiect multicolor care părea să se apropie de ei, înaintînd pe nesimţite. Cînd acesta a ajuns doar la cîteva sute de metri de ei, s-a oprit o clipă. Alan îşi potrivi aparatul său fotografic şi apăsă pe buton. De teamă ca nu cumva să facă o dublă expunere pe acelaşi clişeu dacă ar mai fi făcut o fotografie, Alan îşi duse aparatul în casă şi apoi alergă repede afară, exact la timp ca să mai poată vedea obiectul ce se îndepărta.

În timpul fotografierii, el a orientat pe dibuite obiectivul aparatului său înspre acel lucru multicolor, întrucît în vizorul mic al acestui aparat de plastic costînd doar 6,95 dolari el n-ar fi putut să vadă obiectul care era mic şi atît de departe. S-a aflat oare obiectul în cîmpul vizual al aparatului cînd băiatul a apăsat pe buton? Şi a fost obiectul destul de strălucitor spre a impresiona filmul în culori, de o sensibilitate relativ mică (64-ASA), pe care l-a folosit?

Filmul a fost developat la un loc cu o mulţime de alte filme, într-o instalaţie automată pentru filme colorate. Cînd pelicula şi copiile i-au fost înapoiate, nu era nici o urmă care ar fi putut să fie un OZN. Pe nici o copie, este adevărat, însă aceasta era şi explicabil. Negativul acestui instantaneu special avea pe el doar un minuscul punct în colţul din dreapta jos al peliculei. Lucrătorul care a făcut copia a considerat instantaneul ca fiind voalat... şi n-a tras de pe el nici o copie.

Cînd însă această porţiune redusă a filmului a fost puternic mărită, rezultatele au fost extraordinare. OZN-ul apărea acolo, foarte clar divizat, de două benzi opace, în trei părţi. El avea formă de disc, aplatisat la bază, iar cele trei părţi erau exact aşa cum o spuseseră martorii oculari, albastru-verde, portocaliu-gălbui şi alb-crem.

Clişeul a fost examinat de specialişti în fotografie ai ziarului „Oklahoma City Journal", care, după ce au studiat şi nega-

tivul, îndelung și cu multă grijă, au declarat că este autentic și bine luat, așa cum spusese băiatul care-l făcuse.

„Oklahoma City Journal" a publicat pe prima pagină a numărului său din 5 octombrie o imagine mărită a negativului original, ceea ce a produs o veritabilă senzație [2].

„Indianapolis Tribune", un ziar care tocmai își scosese primul său număr, auzind despre fotografia de care am vorbit, a obținut de la „Oklahoma City Journal" autorizația să reproducă fotografia pe prima pagină a celui de-al doilea număr. Aceasta a apărut la 13 noiembrie 1965 ; întreaga ediție, de mai bine de o sută de mii de exemplare, s-a vîndut ca pîinea caldă. Unii chiar s-au deplasat mai mulți kilometri, pînă la imprimeria aflată în altă localitate, ca să fie siguri că vor avea un exemplar al ziarului conținînd această fotografie, precum și conținutul articolului pe care eu l-am scris în legătură cu ea.

În cursul acelei nopți memorabile de la 2—3 august 1965, un OZN strălucitor a planat pe deasupra localității Sherman, statul Texas. Ore întregi, stațiile de radio, posturile de poliție cît și alte servicii au fost asaltate cu rapoarte. Operatorul de televiziune Robert Campbell și agentul de poliție Peter McCollum, care-l însoțea în timp ce-i intervieva pe martorii oculari, au văzut obiectul cu ochii lor. Campbell a făcut o fotografie a OZN-ului în timp ce plana — cu o durată de expunere de două minute, în vreme ce el și agentul de poliție se uitau la obiect. Pelicula a fost supraexpusă, poate și datorită strălucirii OZN-ului, însă a fost concludentă în sensul că a confirmat că exista efectiv ceva pe cer, așa cum au spus-o și oamenii.

Forțele Aeriene au pus acest obiect în același sac, cu toate celelalte pe care încercaseră să le considere ca nefiind nimic mai mult decît niște stele ; aceasta a fost prima „explicație" a celor petrecute în noaptea de neuitat amintită.

Referindu-se la această fotografie de la Sherman, statul Texas, ziarul „Christian Science Monitor" a scris că : „Farfuriile zburătoare ce au fost observate la începutul lunii august pe cerul orașului Texas vor pune pe gînduri oamenii de știință, pentru multă vreme.

[2] În entuziasmul lor de a-și asuma meritul realizării unei excepționale fotografii, cei de la ziar au subliniat că este vorba de *Primul Instantaneu în Culori al unui OZN*, ceea ce însă nu a fost real.

Printre ele au fost o mulțime de apariții semnalate în ultimul timp, în lumea întreagă. Aceasta dovedește neîndoios că de fapt se întîmplă ceva ciudat pe cer".

În mod categoric, un mare număr de locuitori din Texas au observat ceva despre care chiar cercetători experimentați nu mai admit explicații sfidătoare. Ofițerul de poliție Lewis Sikes a observat pe cer un ciudat obiect luminos, pe la orele unu și treizeci de minute în dimineața zilei de 31 iulie. El a fost impresionat de faptul că obiectul își schimba cu regularitate culoarea, în roșu, albastru și alb. După ce l-a văzut planînd timp de patruzeci și cinci de minute, Sikes a semnalat prin radio cele văzute poliției rutiere din Oklahoma. Poliția s-a pus în contact cu Baza Forțelor Aeriene de la Tinker, iar de acolo i s-a spus că obiectul se afla într-adevăr, la o altitudine de vreo două mii cinci sute de metri și că în zonă nu s-a semnalat nici un avion. Cîteva minute mai tîrziu, și Baza Forțelor Aeriene de la Carswell, aproape de Fort Worth, a reperat obiectul prin radar ; amîndouă stațiile au urmărit obiectul pînă la vreo douăzeci și cinci de kilometri vest de Tinker, după care l-au pierdut din vedere.

După ce Forțele Aeriene au „explicat" oficial că obiectele care au invadat cerul statelor cu șesuri întinse la începutul lunii august n-au fost nimic altceva decît stele, și după ce, ținîndu-și răsuflarea au declarat ziariștilor că stațiile radar de la Tinker și Carswell n-au captat nici un ecou ricoșat de vreun OZN, așa cum a relatat atît poliția din Oklahoma cît și cea din Texas, ziarului „Fort Worth Star-Telegram" i-a fost de ajuns. Într-un editorial ziarul a scris :

„Să se înceteze de acum înainte să fim luați în bătaie de joc, anume că astfel de obiecte n-ar fi «farfurii zburătoare».

Destui oameni cu mintea întreagă le-au văzut și le-au semnalat fără a se înțelege între ei, din diferite locuri îndepărtate unele de altele. Descrierile făcute despre ceea ce au văzut se aseamănă prea mult între ele și n-au nimic de-a face cu obiectele cunoscute.

Spre a ne convinge că nu există, ar trebui să se invoce altceva decît niște rapoarte statistice indicînd cîte dintre «farfurii» au fost baloane meteorologice".

Cînd presa a publicat în prima pagină știrea despre afluxul de OZN-uri din noaptea de 2—3 august, Forțele Aeriene,

prompte — sau poate grăbite — şi-au pus în funcţiune maşina de fabricat explicaţii. În ziua următoare, ziarele publicau cu litere mari comunicatul Forţelor Aeriene, în care se afirma că toate aceste obiecte ciudate care au fost văzute de oameni n-au fost de loc ceva neobişnuit... ci exact patru stele : Betelgeuse, Rigel, Aldebaran şi Cappella, din constelaţia Orion. De data aceasta însă, unii ziarişti au început să devină sceptici faţă de aceste explicaţii firave, încît s-au dus şi au întrebat pe astronomii de profesie dacă cele patru stele ar putea să explice fenomenul.

Niciodată, după cîte ştiu, Forţele Aeriene n-au fost contrazise atît de repede ca de data aceasta. Aceleaşi canale de comunicaţie, care au purtat pe ele „explicaţia" Forţelor Aeriene, au purtat şi dezminţirea categorică venită din partea unor personalităţi de competenţă indiscutabilă, ca Walter Webb, conferenţiar la Hayden Planetarium din Boston şi dr. Robert Risser, de la Planetariul de Ştiinţă şi Artă de la Oklahoma.

Dr. Risser a declarat : „Afirmaţia Forţelor Aeriene că aceste lumini n-au fost nimic altceva decît stele din constelaţia Orion se află faţă de adevăr cît se poate de departe".

Iar conferenţiarul Webb a spus : „În momentul acelor apariţii pe cer, constelaţia Orion *a fost vizibilă numai de pe cealaltă parte a Pămîntului*".

În „explicaţia" Forţelor Aeriene s-a comis o eroare de 20 000 kilometri. Unii, cinici, ar putea spune că lucrurile au decurs, totuşi, ceva mai bine decît ca de obicei.

Dar această extraordinară greşeală a cenzurii oficiale a atras serios atenţia presei şi tot mai mulţi ziarişti au aflat despre falsul din aceste declaraţii ale Forţelor Aeriene cu privire la OZN-uri.

Spre a urmări mai bine lucrurile, să citäm cîteva exemple ale acestei reacţii şi să începem cu o ştire a agenţiei „United Press International", pe care ziarele din Duluth, statul Minnesota, au publicat-o sub titlul : *Mii de persoane văd obiecte zburătoare. Avioane cu reacţie urmăresc OZN-uri deasupra regiunii Duluth.*

„Houghton, Michigan, 7 august. Personalul Bazei radar a Forţelor Aeriene din Peninsula Keweenaw a anunţat astăzi că ieri a avut loc un contact radar neîntrerupt cu zece obiecte

zburătoare neidentificate care au trecut în formație în «V» pe deasupra Lacului Superior.

Aceste obiecte au venit de la sud-vest și s-au îndreptat spre nord-nord-est, zburînd cu o viteză de vreo 14 000 km/oră, potrivit spuselor radariștilor. Ele se aflau la altitudinea de 1 500 pînă la 5 000 metri.

Într-altă parte, pe deasupra regiunii Duluth alte șapte obiecte au fost observate ; avioane cu reacție s-au luat pe urmele lor, dar neputînd rivaliza cu viteza OZN-urilor, au fost cu ușurință lăsate mult în urmă".

Comparînd cele întîmplate cu „explicația" oficială, ziarul „Alameda Times-Star" din California a scris la 10 august 1965 următoarele :

„Oare cîți oameni sînt atinși de anomie în Statele Unite ?"

Potrivit purtătorilor de cuvînt ai Forțelor Aeriene, o mulțime de slujbași ai poliției, adjuncți de șerifi și alte persoane, între care chiar și unii membri ai Forțelor Aeriene, au fost atinși de o formă relativ ușoară de anomie, adică au pierdut îndemînarea de a numi un obiect cu numele său, așa cum a dovedit-o incapacitatea lor de a recunoaște obiecte atît de obișnuite cum sînt baloanele meteorologice, planetele, cometele și altele, cînd le observă pe cerul unei regiuni atît de întinse ca aceea de deasupra a opt state. Desigur, ei au observat destul de bine aceste obiecte, însă ei comit eroarea de a le lua drept Obiecte Zburătoare Neidentificate, denumite mai popular farfurii zburătoare.

Faptul că purtătorii de cuvînt ai Forțelor Aeriene au fost în măsură să spună că sute de relatări despre apariții de OZN-uri, provenind dintr-o regiune tot atît de întinsă cît jumătate din Europa, au fost denaturate, și în special faptul că ei au fost în măsură s-o facă în 24 de ore de la primirea acestor relatări, trebuie să fie socotit drept unul dintre cele mai remarcabile exemple ale tuturor timpurilor de diagnostic fulger de masă.

Așa ar putea fi, dacă purtătorii de cuvînt ai Forțelor Aeriene nu s-ar înșela. De fapt, actualmente iese la iveală că — așa cum de altfel mii și mii de oameni bine informați au bănuit-o ani în șir — purtătorii de cuvînt ai Forțelor Aeriene s-au înșelat încă o dată. Potrivit unei știri a Agenției «United Press International», provenind din Houghton, Michigan, personalul de la baza radar a Forțelor Aeriene din Peninsula Keweenaw a semnalat că a avut loc, în timpul ultimului weekend, un «contact radar neîntrerupt» cu șapte pînă la zece Obiecte Zbură-

toare Neidentificate care zburau în formație de «V» pe deasupra Lacului Superior. Obiectele au venit dinspre sud-vest și s-au îndreptat spre nord-nord-est, zburînd cu viteza de circa 14 000 km/oră, la o altitudine variind între 1 500 și 5 000 metri.

Ceea ce deosebește această relatare de o mulțime altele, în care a fost în cauză personalul Forțelor Aeriene, în cursul ultimilor ani, este faptul că de data aceasta ea nu a fost însoțită de un paragraf «care să explice» că pînă la urmă obiectele au fost identificate ca fiind un zbor de rațe, comete, baloane sau altceva la fel de obișnuit.

Oare de ce ?

Motivul cel mai plauzibil pare să fie faptul că purtătorii de cuvînt ai Forțelor Aeriene, a căror sarcină este de a explica ceea ce pare neverosimil, prin asimilare cu ceva obișnuit, au avut în ultima vreme o asemenea supraîncărcare cu treburi încît sau au început să cadă la pat de oboseală, sau superiorii lor sînt pe cale de a trage concluzia că au făcut ca Forțele Aeriene să apară ridicole.

Dintre aceste două, ultima ipoteză pare mai plauzibilă. Sarcina de a căuta să eviți apariția panicii în public — ca o rațiune neîndoielnică a politicii tradiționale a Forțelor Aeriene de a identifica obiectele zburătoare ca fiind baloane meteorologice etc. — constituie o sarcină care nu poate fi asumată la infinit, mai ales dacă ceea ce se presupune că ar putea deveni o cauză a panicii este o masă de obiecte ciudate care persevorează să apară în locuri unde poate să le vadă un mare număr de oameni. Nu mai este posibil să faci aceasta, după cum nu este posibil ca un individ să fie cuprins de panică mai mult de cîteva ore. Devine prea obositor. Poți să eviți cîtva timp o hoardă de omuleți verzi venind din cosmos. Curînd obosești însă și te hotărăști să întreprinzi altceva, chiar dacă nu faci nimic mai mult decît să te așezi jos.

Oricare ar putea fi motivul pentru care purtătorii de cuvînt ai Forțelor Aeriene au devenit mai puțin guralivi, a trecut de mult vremea de cînd guvernul ar fi trebuit să dea la iveală tot ceea ce știe despre OZN-uri.

Se admite în general în cercurile științifice că Pămîntul nu este singurul corp ceresc pe care se află viață inteligentă, și întrucît chiar noi sîntem în curs de a invada cosmosul, ar fi absurd să presupunem că locuitorii altor lumi n-au făcut-o deja.

Cu alte cuvinte, n-ar fi de loc surprinzător dacă azi sau mîine am afla că OZN-urile sînt cosmonave venite din altă regiune a sistemului solar — sau dinafara lui. De fapt, ar fi chiar mai surprinzător să aflăm că ele nu sînt așa ceva. În aceste condiții, singurul fel în care guvernul poate aduce un serviciu interesului public general în acest domeniu este de a face cunoscut tot ceea ce se știe despre acest fenomen".

Așa remarcabile cum au fost prin ele însele aceste apariții de OZN-uri, din iulie și august 1965, la fel de remarcabil și de o mare importanță a fost neașteptatul și extraordinarul reviriment manifestat de o bună parte a presei americane cu privire la ceea ce s-a petrecut, cît și în privința sentimentului pe care l-a avut cînd și-a dat seama că de ani de zile a fost în mod sistematic îndusă în eroare, prin declarații prefabricate, fiind la mijloc deci o treabă a politicii guvernamentale. Aceasta a fost mult așteptata spărtură, pentru care noi, cei de la NICAP, am luptat și am sperat atîta. Date fiind aceste condiții, guvernul ar trebui ca în cele din urmă să-și deschidă dosarele sale secrete cît și cele clasate și să le pună la dispoziția publicului pentru cercetare amănunțită.

Forțele Aeriene, cărora aici li se poate spune și Departamentul Apărării, au ieșit compromise și cu obrazul pătat din evenimentele din iulie și august. Ele și-au pierdut prestigiul față de presă și agențiile de știri. Acea parte a populației care nu s-a lăsat înșelată de „explicațiile" sale lipsite de logică, și care n-a încetat de a cere Forțelor Aeriene să dea mai multe fapte și mai puține născociri, a cîștigat noi și puternici partizani. Pentru politica de cenzură luna august a umplut paharul eșecului.

Iar aceasta, n-a fost decît începutul. Într-adevăr :

Locul : O șosea principală în apropiere de Damon, ținutul Brazoria, statul Texas.

Data : 3 septembrie 1965, pe la orele unu dimineața.

Martori principali : locțiitorul șef B. E. McCoy și ofițerul de poliție Robert Goode, amîndoi brevetați ai școlii de poliție și aparținînd biroului șerifului de la Angleton.

În raportul lor oficial se arată următoarele :

În timp ce se deplasau cu mașina lor de patrulare, cei doi oameni au văzut zburînd un imens obiect. Ei l-au putut vedea bine în lumina strălucitoare a Lunii. Potrivit aprecierii lor, obiectul avea o lungime de vreo șaizeci de metri, grosimea la centru de doisprezece pînă la cincisprezece metri, subțiindu-se

treptat către partea din față și spre înapoi. În față, obiectul era prevăzut cu o lumină strălucitoare de culoare purpurie, iar în partea dinapoi o lumină albastră, mai slabă, ce clipea. Atenția lor le-a fost atrasă tocmai de aceste lumini.

Goode și însoțitorul său au continuat să meargă în direcția Damon, circa un kilometru, după care au ieșit alături de drum ca să poată privi acest spectacol ciudat. Cei doi oameni s-au aplecat în afara portierelor mașinii ca să examineze prin binoclu acest obiect.

Deodată, fără să-și schimbe viteza, obiectul începu să coboare în picaj drept spre mașină. Cînd a ajuns la numai vreo treizeci de metri deasupra pămîntului, ofițerii de poliție au văzut perfect, în clarul de Lună, umbra obiectului gonind pe deasupra solului, venind drept spre automobilul lor ale cărui faruri erau aprinse. Goode, care era aplecat pe portiera dinspre partea volanului, a simțit bine dogoarea emanată de lumina purpurie ce clipea din fața OZN-ului. El porni mașina, în timp ce obiectul se afla la nu mai mult de cincizeci de metri înapoia lor.

Mergînd cu viteza de o sută șaptezeci și cinci de kilometri pe oră, pe o șosea care de fapt nu se preta la aceasta, ei au ajuns curînd la Damon. Ulterior, ei au recunoscut, în fața ofițerului Forțelor Aeriene care i-a anchetat, că au fost rău speriați de ceea ce li s-a întîmplat.

După ce au stat la Damon cîteva minute, în care timp și-au revenit, cei doi ofițeri de poliție s-au hotărît să se reîntoarcă la fața locului „Ne mai era încă teamă", a declarat McCoy ziariștilor — „dar am vrut să vedem ce-a fost acel obiect, încît ne-am înapoiat".

Ajungînd acolo, McCoy și Goode și-au dat însă seama că nu erau singuri. Ei au relatat autorităților că au văzut imediat luminile imensei nave și că aceste lumini își schimbau intensitatea tot așa cum au procedat cu cîteva clipe înainte ca obiectul să fi început să coboare în picaj spre ei. Nu le-a mai trebuit nimic. Din nou în mare grabă s-au înapoiat la Damon, cu aceeași viteză ca prima dată [3].

[3] Ei au făcut un raport scris adresat șerifului și a doua zi au fost interogați de un anchetator al Bazei Forțelor Aeriene de la Ellington, maiorul Laurence R. Leach, Jr. Relatarea menționată mai sus a fost luată din raportul lor, o copie a acestuia aflîndu-se în dosarele organizației NICAP, de la Washington.

În cursul aceleiași nopți, însă la o distanță de vreo trei mii de kilometri, alți ofițeri de poliție au avut de făcut față unor probleme de același gen, la Exeter, New Hampshire.

Cu puțin înainte de cele petrecute în Texas, doi ofițeri de poliție cu experiență din Exeter au fost trimiși ca să cerceteze cazul unui automobil ce fusese rău parcat în apropiere de bariera orașului și anume : nu se afla complet în afara părții carosabile, prin aceasta constituind un pericol de accident. Lucrurile s-au petrecut pe la orele douăsprezece și treizeci de minute.

Cei doi ofițeri de poliție au găsit în automobil două femei aproape moarte de frică. Cea de la volanul mașinii a declarat că au fost unmărite aproape douăzeci de kilometri de un fel de obiect aerian imens, care emitea o lumină de un roșu strălucitor. Ofițerii de poliție au liniștit pe cele două femei, au examinat împrejurimile și n-au zărit nici un obiect, după care le-au ajutat să-și reia drumul.

La orele unu și patruzeci și cinci de minute, un tînăr de optsprezece ani din Exeter, Norman Muscarello, a intrat buzna la postul de poliție de la Exeter, epuizat de alergătură. „El era — potrivit celor spuse ulterior ziariștilor de către ofițerul de serviciu — alb ca varul de frică și tremura ca varga, încît nu putea vorbi".

Cînd Muscarello și-a revenit și și-a recăpătat respirația, el a relatat ofițerului de serviciu Reginald Toland și agentului de poliție Bertrand un incident extraordinar.

Pe cînd se întorcea acasă pe șoseaua 150, a declarat tînărul, deodată totul în fața sa s-a luminat în roșu aprins și un fel de navă ciudată a apărut pe deasupra unui pîlc de copaci. El a declarat că la apropierea obiectului a putut să vadă patru sau cinci lumini roșii extrem de vii, așezate în linie, din față pînă în spate, la baza navei. Aceste lumini se stingeau și se aprindeau într-o anumită succesiune : 1-2-3-4-5-4-3-2-1.

Speriindu-se rău, Muscarello a spus că s-a trîntit înapoia unui zid scund de pietre și s-a ghemuit acolo în timp ce obiectul a trecut încet pe deasupra, fără zgomot și la o distanță nu mai mare de vreo treizeci de metri, pe deasupra locului unde s-a ascuns. El a declarat ofițerilor de poliție că obiectul a planat cîtva timp exact deasupra unei case din apropiere, aparținînd lui Clyde Russell, ceea ce i-a permis să constate că nava era mai lungă decît casa. El a apreciat că lungimea obiec-

tului a fost probabil de vreo treizeci de metri. O clipă mai tîrziu, acesta s-a înapoiat în direcţia din care a venit şi a dispărut înapoia acelorași copaci pe deasupra cărora Muscarello l-a văzut pentru prima oară.

Tînărul a alergat acasă la Russell şi a început să bată în uşă, cerînd să fie lăsat să intre înăuntru. Crezînd că este vorba de un beţiv, Russell n-a dat atenţie strigătelor. De îndată ce Muscarello şi-a dat seama că nu va fi primit, a început să alerge înspre postul de poliţie.

După ce cei doi ofiţeri de poliţie au ascultat relatarea tînărului — pentru a doua oară în această noapte li se aducea la cunoştinţă despre acest obiect ciudat cu lumini roşii care a apărut în regiune — Toland a trimis pe ofiţerul Bertrand înapoi la faţa locului, să examineze împrejurimile, cît şi pentru a îndepărta orice teamă pe care ar fi putut-o produce bătăile în uşă ale băiatului.

Bertrand a parcat maşina poliţiei în afara părţii carosabile, alături de cîmpul care era mărginit de pîlcuri de copaci, înapoia cărora se declarase anterior că obiectul a dispărut. Împreună, Bertrand şi Muscarello au coborît din maşină. Tînărul a arătat locul aproximativ unde a văzut obiectul pentru ultima oară. Ei n-au descoperit nimic neobişnuit. Bertrand a scos o lampă de proiecţie puternică şi a luminat cîmpul cu ea. Exact în acel moment, după cum ulterior au relatat autorităţilor, ei „au văzut un obiect mare, întunecat, care avea dedesubt un şir de lumini de un roşu aprins", îndreptate înspre cîmp, pe deasupra copacilor. Îşi aprinsese luminile şi le orienta acum în direcţia celor doi oameni care se aflau înapoia acelei lămpi de proiecţie. Altitudinea... nu mai mult de douăzeci de metri.

Bertrand şi-a scos pistolul său mare, dar a renunţat de îndată să-l folosească. Muscarello s-a precipitat să intre în maşina poliţiei, ceea ce a făcut şi ofiţerul. Amîndoi au declarat ulterior că lumina roşie a fost atît de orbitoare încît s-au temut că i-ar fi putut arde sau orbi. Aceste lumini se aprindeau şi se stingeau într-o anumită ordine, începînd din cap pînă la coadă şi înapoi: 1-2-3-4-5-4-3-2-1. Potrivit spuselor celor doi oameni, această strălucire extraordinară părea să producă un fel de halo în jurul navei.

Bertrand a cerut prin radio ajutoare. Ulterior, Muscarello a relatat că în timp ce Bertrand vorbea la microfon, atenţia i-a fost atrasă de agitaţia dintr-un grajd apropiat în care caii ne-

chezau și izbeau cu copitele în stănoage, iar cîinii lătrau furioși. Acest fapt, confirmat de Bertrand, a fost adesea semnalat cînd OZN-urile au apărut la altitudine joasă. După cît se pare, animalele aud și simt prezența OZN-urilor înaintea oamenilor.

Potrivit celor arătate în registrul de procese-verbale al postului de poliție de la Exeter, Bertrand și Muscarello n-au fost în măsură să determine exact, din cauza strălucirii farurilor, nici forma și nici dimensiunile OZN-ului, dar amîndoi au declarat că au putut să vadă, în lumina acelorași faruri, că nava avea corpul confecționat dintr-un material solid. Potrivit spuselor lor, ea avea forma unui ou și avea aspect metalic. N-au văzut nici aripi, nici coadă și nici vreun ampenaj.

Răspunzînd cererii de ajutor a lui Bertrand, ofițerul de poliție David Hunt s-a dus în mare grabă la fața locului. El a ajuns la timp, încît a fost în măsură să confirme spusele celor doi ; de fapt el a putut să privească OZN-ul circa șase minute. Apoi obiectul s-a îndepărtat încet, în timp ce luminile sale de un roșu aprins au continuat să clipească în succesiunea lor ciudată.

Ca urmare a unei înțelegeri anterioare, comisariatul de poliție de la Exeter a semnalat imediat incidentul Bazei Forțelor Aeriene de la Pease, și în ziua în care a urmat au venit doi ofițeri de la acea Bază care au interogat pe cei trei martori oculari.

După ce au plecat, ofițerii de poliție au fost intervievați și de un reprezentant al organizației NICAP. Lui Raymond Fowler, care a luat acest interviu pentru NICAP, i s-a spus că ofițerii din Forțele Aeriene au arătat un interes aparte în privința dimensiunilor și formei OZN-ului și au asigurat pe ofițerii de poliție că în momentul acelei apariții n-au existat în zonă nici avioane și nici baloane și că în ultima săptămînă, anterioară incidentului de la Exeter, Baza de la Pease a primit în fiecare noapte semnalări cu privire la OZN-uri. Cel mai interesant lucru poate, dintre toate, a fost faptul că anchetatorii Forțelor Aeriene au cerut ofițerilor de poliție să nu spună nimic ziariștilor asupra celor petrecute. Din fericire, a fost prea tîrziu pentru acest fel de „cooperare" ; oamenii erau deja la curent cu cele întîmplate, consemnate în registrul comisariatului de poliție.

Incidentele din Texas și Exeter despre care am vorbit sînt mai aparte prin aceea că este vorba de două evenimente care

au avut loc în aceeași noapte și care au fost semnalate de ofițeri de poliție după ce chiar ei au văzut de aproape OZN-urile. Obiectele văzute au fost similare, fără a fi fost însă identice și putem spune același lucru și despre modul cum ofițerii de poliție au reacționat față de ele.

Cum s-a mai spus, cel mai mare val de apariții în masă și mai de lungă durată din istoria OZN-urilor a avut loc în noaptea de 2—3 august 1965, durînd mai multe ore și întinzîndu-se de la frontiera canadiană pînă în partea sudică a Noului Mexic.

În dimineața de 3 august, au fost făcute în apropiere de Santa Ana, California, trei dintre cele mai bune fotografii de OZN-uri pe care au reușit să le realizeze civilii. În această carte au fost incluse reproducerile după originalul acestor fotografii, făcute de un anume Rex Heflin. El este anchetator de accidente de circulație, făcînd parte din Comisia pentru controlul circulației pe drumurile publice, de la Los Angeles. Una dintre sarcinile sale principale este să facă fotografii la fața locului în cazurile unor accidente de circulație, în care scop el a avut un aparat de fotografiat tip „Polaroid". Ca de obicei, în dimineața de 3 august el avea aparatul fotografic încărcat, gata spre a fi folosit. În el se afla un film de 3 000 ASA. Aparatul a fost echipat cu un exponometru electronic, care în mod automat se ajustează pentru o expunere adecvată ; nu-i mai rămînea decît să orienteze aparatul și să declanșeze obturatorul.

Heflin a relatat că în timp ce mergea în camioneta sa pe Myford Road, în apropiere de Santa Ana, a zărit un obiect neobișnuit apropiindu-se de drum. El și-a oprit camioneta, a apucat aparatul fotografic ce se afla lîngă el, și a făcut din interiorul camionetei, cît a putut mai repede, trei fotografii (pe două dintre acestea se poate vedea clar oglinda retrovizoare din exteriorul camionetei). În timp ce obiectul s-a îndepărtat, Heflin a coborît din camionetă și a făcut o a patra fotografie.

Cînd Heflin a încercat să ia contact prin radio cu serviciul său, în timp ce OZN-ul s-a aflat în apropiere de mașină, radioul n-a putut fi pus în funcțiune [4]. Dar îndată ce OZN-ul s-a îndepărtat, radioul a început să funcționeze perfect.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, agenția „United Press International" din Los Angeles a auzit vorbindu-se despre aceste fotografii și a solicitat lui Heflin permisiunea să le examineze.

[4] **Lucru confirmat ulterior de șeful lui Heflin.**

UPI a predat fotografiile spre examinare specialiștilor săi. După un îndelungat studiu al acestora și după ce au fost făcute în același loc fotografii cu același aparat folosit de Heflin, specialiștii în fotografie ai agenției UPI au ajuns la concluzia că acestea au fost realizate așa cum a spus Heflin ; că, indiferent ce ar putea să fie obiectul, fotografiile au fost autentice.

UPI a distribuit clișeele ziarelor și revistelor, cît și stațiilor de televiziune din toată țara.

Între timp, un ins pretextînd că vine din partea organizației NORAD i-a cerut lui Heflin să-i predea clișeele originale în vederea unei „examinări oficiale", ceea ce, din nefericire, Heflin a făcut. Ulterior, atît NORAD cît și Forțele Aeriene au declarat că n-au fost în posesia acestor clișee originale.

Că Forțele Aeriene au denunțat aceste fotografii ca fiind „o mistificare fotografică" era de așteptat. Evident, în condiții de cenzură, ei n-ar fi putut „identifica" obiectul ca fiind altceva. A fi admis că ele erau niște imagini autentice ale unui obiect necunoscut, ar fi însemnat să contravină tezei oficiale în sensul că OZN-urile nu există. Independent de concluziile la care au ajuns, Forțele Aeriene n-au avut de ales decît să conteste fotografiile lui Heflin, cum le-au contestat pe toate celelalte mai înainte, declarîndu-le contrafăcute.

Acuzația de „mistificare" a fost repede infirmată de Ralph Rankow, specialist fotograf al organizației NICAP, din New York, precum și de un grup de anchetatori lucrînd sub conducerea doamnei Idabel Epperson, de la organizația NICAP, din Los Angeles. Doamna Epperson a precizat numele membrilor acestui grup de la Los Angeles, și anume : inginerul Ed Evers ; John Gray, inginer la „North American", lucrînd în cadrul programului Apollo ; un specialist în fotogrammetrie neidentificat, aparținînd unei alte mari întreprinderi spațiale din Los Angeles ; Zan Overall, consilier tehnic al acestei comisii.

După ce au studiat cu răbdare și grijă fotografiile și pe fotograf, aceștia au ajuns la concluzia la care deja ajunseseră Rankow și Clay T. Miller, fotograf șef la „Santa Ana Register", și anume că n-a fost nici o mistificare în privința fotografiilor lui Heflin.

Acuzația Forțelor Aeriene a avut mai multe puncte slabe.

Primul : că n-a fost posibil, potrivit celor afirmate de Forțele Aeriene, să faci cu un aparat Polaroid trei fotografii atît de repede, cum le-a făcut Heflin.

Experiența a arătat că totuși puteau fi făcute.

Al doilea : susținerea Forțelor Aeriene că fundalul fotografiilor era neclar, datorită nepunerii la punct a aparatului, a fost de asemenea inadmisibilă. Anchetatorii de la organizația NICAP — cît și alții care au examinat fotografiile pentru a stabili faptele — au ajuns la concluzia că această pretinsă neclaritate s-a datorat de fapt mișcării aparatului ; cu alte cuvinte mîinile lui Heflin n-au fost absolut imobile cînd a făcut fotografiile. Aceasta ar putea să însemne că el a lucrat emoționat, ceea ce nu este de loc surprinzător.

Ceea ce poate constitui cea mai importantă caracteristică a fotografiilor este aceea pe care Forțele Aeriene au omis s-o menționeze, pesemne pentru motive bine determinate.

Pe fotografia nr. 1, aceea pe care Heflin a făcut-o pe cînd obiectul era cel mai aproape, se poate remarca ușor o pată circulară, exact dedesubtul obiectului, mai luminoasă decît zona învecinată. Aceasta este bine delimitată și foarte vizibilă, chiar sub obiect și nicăieri în altă parte.

Mărind fotografia, ea pare a fi un amestec de praf și nisip și alte firișoare ușoare, avînd o înălțime de treizeci de centimetri sau mai mult, exact și numai dedesubtul obiectului.

Orice a reprezentat, este vorba de un efect care de multe ori mai înainte a fost semnalat în legătură cu OZN-urile, în timp ce acestea treceau în special pe deasupra zăpezii, cînd martorii oculari au relatat că zăpada s-a înălțat în vîrtejuri înspre OZN-uri. La 20 august 1962, niște oameni de la Diamantina, Brazilia, au relatat autorităților că un fenomen de acest fel a supt orice firicel de praf de pe suprafața solului pe deasupra căruia a planat un OZN la numai cîțiva metri. Păstrez o declarație dată sub prestare de jurămînt de către directorul general și inginerul șef ai stației de radioemisiune de la St. Louis, în care aceștia au relatat că într-o dimineață, în 1953, au plecat să pescuiască în renumitul Lac Ozarks. La vreo trei sau patru sute de metri de mal, motorul a avut o pană. Ei au rămas acolo în ceață, așteptînd să treacă vreo ambarcațiune care ar fi putut să-i ajute ; la un moment dat au auzit un șuierat greu. N-au putut să vadă nimic, pînă cînd ceața nu s-a ridicat puțin; în acel moment, la vreo treizeci de metri de ei și nu mai mult de un metru și jumătate deasupra apei liniștite a lacului, ei au văzut un obiect strălucitor în formă de disc. Acesta se balansa încet și cei doi oameni au remarcat că exact în dreptul lui apa

făcea mii de valuri mici, foarte ascuțite. O clipă după aceea, ceața a acoperit totul și prietenii mei, nemaiașteptînd ajutor, au început să vîslească spre mal, folosindu-și pălăriile în loc de vîsle.

Efectul pe care l-au semnalat, mici valuri fluturînde de sub OZN, a fost de asemenea remarcat și de Clint Walker, foarte cunoscut în legătură cu serialul de televiziune „Cheyenne". El mi-a povestit în 1962 despre un incident pe care l-a avut împreună cu un alt pescar amator, de-a lungul unui fluviu, în timp ce ambarcațiunea lor a fost lăsată să fie dusă de apă pe sub crengile copacilor. Pe cînd se odihneau și fumau, un OZN în formă de disc a venit încet și fără zgomot de-a lungul rîului, la vreo doi metri deasupra apei. În timp ce el a traversat fără zgomot locul retras de pe rîu, în care Walker și tovarășul său pescuiseră, ei au remarcat că dedesubtul OZN-ului apa dansa furioasă, formînd un cerc de valuri minuscule, care avansa o dată cu OZN-ul și era fără îndoială cauzat de el.

Ca și ceilalți prieteni ai mei, de pe Lacul Ozarks, Walker și tovarășul său au considerat că au pescuit destul în ziua aceea.

Încît, n-am fost surprins în mod deosebit cînd am văzut acele cercuri în fotografiile lui Heflin. De fapt, cred că și Forțele Aeriene le-au văzut, însă au omis oarecum să le menționeze în „analiza" acestor clișee. Sau au încercat măcar să le omită.

La sfîrșitul anului 1965, după un an plin de aterizări și interferențe electromagnetice cauzate de OZN-uri, după numeroase întîmplări în care s-a semnalat că au fost văzute OZN-uri de un mare număr de oameni în același timp, zeci de ziare și reviste americane au cerut să se pună capăt politicii de cenzură și de secret pe care guvernul a impus-o în acest domeniu, de atîția ani. La sfîrșitul anului 1965, toate aceste publicații, pe care le-am menționat, cît și multe altele au propus ceea ce organizația NICAP a cerut încă din 1956.

Aceste publicații au considerat, ceea ce NICAP a considerat de multă vreme, că cetățenii americani, care de fapt suportă cheltuielile Ministerului Apărării, merită amabilitatea de a li se spune adevărul obținut prin anchetele făcute de armată în privința OZN-urilor, și că americanul de rînd e destul de echilibrat ca să cîntărească informațiile pe care le-ar primi, oricît de ciudate ar fi ele, informații care au fost adunate din bani publici, pentru utilitate publică.

În ultimele zile ale anului 1965, aparițiile de OZN-uri în Statele Unite au fost în descreștere (în afară, poate, de numeroase pene de curent electric) și propagandiștii de la Pentagon au mai căpătat un răgaz. Au existat însă unele indicii că n-a fost nimic mai mult decît o scurtă întrerupere ; în numărul din ianuarie 1966 al revistei „True" a apărut un articol al maiorului Donald E. Keyhoe, director al organizației NICAP, avînd deci acces la toate dosarele și izvoarele NICAP-ului, intitulat : *Cenzura Forțelor Aeriene ale Statelor Unite și aparițiile de OZN-uri.* În articol, autorul a relatat despre OZN-urile care au însoțit unele dintre capsulele și rachetele noastre cosmice, precum și despre declarațiile competente ale viceamiralului R. N. Hillenkoetter, fost director al C.I.A., iar ulterior la NICAP ; ale contraamiralului Delmar Fahrney, fostul șef al programului Marinei de rachete dirijate ; ale colonelului Dewey Fournet, fost reprezentant al serviciului de informații al Forțelor Aeriene în anchetele privind OZN-urile ; cu toții au afirmat că sînt de acord cu declarația făcută de Albert M. Chop, director adjunct al serviciilor publice din Administrația Națională pentru Aeronautică și Cosmonautică (NASA), care a spus :

„De multă vreme sînt convins că «farfuriile» sînt de origine interplanetară. Sîntem supravegheați de ființe venite din Cosmos".

Raportul primit din partea bazelor științifice din Antarctica, la începutul lunii iulie, semnalînd că acestea au fost vizitate de un imens OZN biconvex care a provocat pană instrumentelor lor electromagnetice, a avut o largă publicitate. Cînd evenimentele cu totul deosebite din noaptea de 2—3 august au ocupat prima pagină a ziarelor și cînd Pentagonul a încercat să acrediteze ideea că n-au fost decît patru stele din constelația „Orion" (care nici măcar n-au fost vizibile în Statele Unite la vremea acelor apariții de OZN-uri), ziarele indignate de pe tot cuprinsul țării și-au îndreptat săgețile împotriva cercurilor oficiale care denaturează adevărul.

Ziarul „Fort Lauderdale News" a publicat un articol intitulat : *În pofida îndoielii specialiștilor, Obiectele Zburătoare Neidentificate poate că există în fapt. Forțele Aeriene afirmă în continuare că luminile de pe cer nu sînt decît stele.*

Ziarul „Richmond News-Leader", statul Virginia, a scris :

„Încercările de a nega — prin intermediul explicațiilor de felul celor arătate în proiectul Bluebook [5] — aparițiile de OZN-uri n-ar putea să elucideze misterul, ci, din contra, va face ca să crească bănuielile acelora care cred că există un dedesubt pe care Forțele Aeriene nu vor să-l cunoaștem. Dacă funcționarii din cadrul proiectului Bluebook vor ca să nu se mai vorbească despre OZN-uri, ar face bine dacă ar schimba metoda".

Din ziarul „Christian Science Monitor" :

„Un mare număr de persoane au văzut lucruri despre care acum chiar și anchetatori cu experiență recunosc că n-au vreo explicație.

A fost fotografiat (deasupra Texasului) ;

N-a fost nici o inversiune de temperatură ;

N-a fost vreun balon de sondaj.

Este vorba de cazul cel mai tipic pentru elucidarea misterului farfuriilor".

Ziarul „Wall Street Journal" a publicat un articol lung și bine conceput cu privire la enigma OZN-urilor, în ziua imediat următoare evenimentelor din august. Apariția lui în acest ziar și la acea vreme a constituit un indiciu că cea mai răspîndită publicație a cercurilor financiare din țară a avut de asemenea îndoielile sale cu privire la „explicațiile" oficiale.

În ziarul „Meriden Journal" din Connecticut, s-a scris :

„În dosarele Forțelor Aeriene există numeroase rapoarte făcute de piloți confirmați, care s-au întîlnit în zbor cu OZN-uri avînd performanțe fantastice. Acești piloți nu sînt niște mistificatori, după cum nu sînt nici numeroșii oameni care au văzut pe cer obiectele extraordinare".

În ziarul „Dallas Morning News" s-a scris :

„Forțele Aeriene au afirmat că toate aparițiile de OZN-uri pot fi explicate ca fenomene cunoscute și totodată au adăugat că n-au putut să explice 633 dintre ele. Aceasta ne aduce aminte de acel astronom englez care, în 1957, exact în ajunul lansării de către Uniunea Sovietică a primului satelit, a declarat : «Călătoria cosmică este categoric o absurditate !»"

Ziarul „Wichita Eagle" :

[5] Ancheta obișnuită cu privire la OZN-uri.

„OZN-urile rămîn nu numai un subiect de interes permanent, dar și unul care cere în mod legitim să se întreprindă o anchetă".

Ziarul „Seattle Times" :

„Oare n-aveți impresia că atunci cînd este vorba de farfurii zburătoare, Forțele Aeriene le neagă cu șase luni înainte ?"

Ziarul „Coos Bay World", statul Oregon :

„Credem că a sosit vremea ca Forțele Aeriene să aducă la cunoștință publicului tot ceea ce știu despre aceste obiecte cît și rezultatele anchetelor pe care le-au întreprins".

*

În domeniul Obiectelor Zburătoare Neidentificate, cele două trăsături principale ale anului 1965 au fost probabil următoarele :

Aparițiile repetate ale acestor obiecte în prezența unor grupuri de oameni.

Schimbarea remarcabilă și dătătoare de speranțe, survenită în atitudinea ziarelor, așa cum a fost exprimată în editoriale și în știrile cu privire la OZN-uri.

De la 24 la 27 ianuarie 1965, ziare din Washington și Staunton, Norfolk, și Winchester, Virginia, au semnalat numeroase incidente cu OZN-uri la mai puțin de două sute de kilometri de capitala țării. În general ele au fost aduse la cunoștință de grupuri de oameni care au afirmat că au văzut nave în formă de stup de albine, strălucitor iluminate, adesea aterizate pe sol. Printre acești martori oculari au fost elevii și personalul de la două școli. La 16 octombrie un disc avînd diametrul de 1,2 metri a aterizat pentru scurtă vreme la vreo treizeci de metri de elevii de la școala primară din Spring Grove, Pennsylvania. Un exemplu tipic de aparitii în fața unui grup de persoane s-a petrecut în faimoasa noapte de 2—3 august, cînd zeci de mii de persoane, printre care numeroși ofițeri de poliție și aviatori, au semnalat acele obiecte care au evoluat pe cerul senin de deasupra statelor marilor șesuri.

Revista „True", care nu s-a supus niciodată cenzurii Pentagonului, a publicat pentru milioanele sale de cititori un articol cu privire la uriașul efort guvernamental destinat să dezlege secretele gravitației, nutrind speranța de a putea imita carac-

teristicile de zbor și de forță ale Obiectelor Zburătoare Neidentificate. În numărul său din ianuarie 1966 revista „Popular Science" a publicat un articol scris de celebrul scriitor MacKinlay Kantor, care a primit premiul „Pulitzer" pentru cartea sa *Andersonville*. În acest articol, Kantor a relatat împrejurările în care el a văzut un OZN. În același articol Kantor redă o conversație pe care a avut-o cu generalul Curtis LeMay, pe cînd a scris cartea sa *Mission with LeMay*, la sfîrșitul anului 1964 :

„Un mare număr din aceste obiecte misterioase, a spus LeMay, pot fi explicate ca fiind baloane de sondaj, stele, lumini reflectate și altele. Nu vreau să spun că în cazurile nedefinite și neexplicate sau inexplicabile, a fost vorba de fapt de obiecte zburătoare. Tot ceea ce pot să spun este că nu există fenomene naturale cu care să se poată confunda...

O repet : Au existat unele incidente pe care nu putem să le explicăm. Niciodată n-am putut".

Este de remarcat aci că în condițiile reglementărilor impuse de Ministerul Apărării, Forțelor Aeriene nu li s-a permis să dea publicității vreo declarație cu privire la aceste incidente despre care se recunoaște că nu se pot explica.

În presă, OZN-urile au început anul 1966 sub auspicii bune cu articolele din ziarul „True" și revista „Popular Science". Firește, a fost doar începutul. În prezența a sute de oameni a apărut cel puțin un OZN în două nopți consecutive, la 11 și 12 ianuarie 1966, pe deasupra și împrejurimile unui imens lac înghețat, la mai puțin de 80 kilometri de centrul orașului New York.

Ziarul „Newark News" a relatat cele petrecute în numărul său din 12 ianuarie, sub titlul : *Un OZN a fost zărit la Wanaque — o farfurie zburătoare a iluminat cu proiectorul regiunea Ramapo.*

„De la trimisul nostru special, Cecelia King :

Wanaque. Un obiect Zburător Neidentificat foarte alb, extrem de strălucitor și mult mai mare decît o stea a planat fără zgomot mai multe ore noaptea trecută pe deasupra regiunii Ramapo.

Pe o rază de 30 kilometri, sute de persoane au afirmat că au văzut o farfurie zburătoare, mai întîi la Oakland, mai apoi pe deasupra lacului Wanaque, unde a planat cel mai mult timp și apoi pe deasupra liceului regional din Lakeland, iar la urmă

pe deasupra nisipăriei Houdaille, de la Haskell. De acolo el s-a îndreptat spre sud-est, după cît s-a părut, în direcția Lacului Pinilor, de la Wayne, și a dispărut pe neașteptate".

Primarului Harry Wolfe din Wanaque i s-a semnalat de poliție că un OZN se rotea în jurul barajului Raymond, care închide apele lacului din Wanaque. Primarul, împreună cu fiul său în vîrstă de 14 ani, Billy, s-a dus imediat cu mașina pînă la acel lac, mergînd împreună cu ei doi consilieri municipali din Wanaque, Arthur Barton și Warren Hagstrom. Ei au observat obiectul imediat ce au coborît din mașină. Era ceva strălucitor, care zbura încet și foarte jos pe deasupra lacului înghețat. Oficialitățile orașului și poliția, care s-au aflat de asemenea la fața locului, au apreciat că diametrul obiectului a avut între un metru și doi metri și jumătate. Cu toții au declarat că luminile obiectului nu sclipeau și nici nu pîlpîiau ca o stea, ci că era vorba de un lucru luminos în permanență, care-și schimba culoarea, trecînd de la alb la roșu și apoi la verde și înapoi la alb.

Ziarul „Newark News" a relatat că postul de poliție de la Pompton Lakes a fost asaltat cu telefoane din partea a numeroase persoane din regiunea respectivă, care au semnalat prezența pe cer a unei lumini ciudate. Polițistul de serviciu a comunicat prin radio poliției orașului Wanaque și i-a raportat ofițerului de poliție Joe Cisco faptul că mulți oameni i-au semnalat o farfurie zburătoare care a coborît deasupra lacului Wanaque.

„Cisco s-a pus imediat în legătură cu agentul de poliție al barajului, George Dykman și chiar în timp ce-i comunica lui Dykman mesajul, un grup de tineri au alergat la mașina lui, strigînd să vină și să vadă obiectul care tocmai traversa lacul.

Cu toții — Michael Sloat, de 16 ani, Peter Melegrae, de 15 ani, și Dykman — și-au îndreptat privirile spre obiect ; după cîteva secunde ei au fost întîlniți de directorul pentru apărarea civilă, Bentley Spencer și adjunctul său, Richard Vrooman. «Ce-ar putea să fie ?» — a exclamat Dykman. «N-am văzut niciodată în viața mea ceva asemănător»".

Împreună cu un funcționar al Lacului, Fred Steines, Spencer a alergat pînă în partea cea mai de sus a barajului Raymond, lung de patru sute cincizeci de metri. Din acest loc

avantajos, el a putut să vadă — după cum a relatat ulterior — „niște scînteieri luminoase ce coborau ca și cum ar fi fost atrase de apă". Ele se asemănau cu niște „spoturi de lumină emise prin hublouri".

În timp ce grupul de oameni de pe baraj urmărea evoluțiile bizare ale acestui obiect uimitor, șeful poliției Lacului, George Desnito, se afla la porțile de intrare în regiunea barajului unde se întorceau din drum o mulțime de oameni, cu zeci de automobile, care se adunaseră la fața locului ca să privească acel spectacol.

„Farfuria a planat pe deasupra barajului vreo două ore, înainte de a se înălța și a se pierde din vedere", a scris ziarul „Newark News". „Ea a reapărut deasupra Liceului regional din Lakeland, cartierul Midvale al orășelului. Un grup de fotografi s-a dus la fața locului, însă înainte ca să fi putut lua vreo fotografie, obiectul misterios a dispărut. Ultima dată a fost văzut din Highland Avenue, unde niște voluntari ardeau pomii de Crăciun în nisipăria Houdaille".

A doua zi dimineața, puțin înainte de orele două, doi ofițeri de poliție ai orașului Wanaque, Joseph Cisco și David Cisco, au anunțat prin radio că obiectul a revenit și făcea din nou turul Lacului și că ei urmăreau evoluțiile acestuia prin binoclu.

Aceasta a fost nu numai prima apariție importantă a anului 1966, ci ea a prezentat două alte aspecte remarcabile : în relatările de presă care au fost făcute a doua zi s-a spus că atunci cînd poliția Lacului a mers pe gheață pînă în locul în care OZN-ul, așa cum s-a semnalat, a proiectat în jos acele spoturi luminoase, au fost descoperite, potrivit relatărilor din ziarele locale, găuri și bălți de apă deasupra gheții, de neexplicat [6].

Totuși, dacă gheața s-a topit din cauza OZN-ului, aceasta n-ar fi fost surprinzător, întrucît au existat sute de relatări în care efecte termice importante cauzate de OZN-uri au fost riguros dovedite.

Un alt aspect interesant al incidentului de la Wanaque a fost următorul :

[6] NICAP a remarcat că istoria cu aceste găuri și bălți de apă s-a datorat unei greșite interpretări a unei declarații în sensul că unii dintre martori au văzut lumini reflectate de apa de pe gheață ; ceea ce n-a însemnat că această apă s-a datorat prezenței OZN-ului.

Ofiţerii de poliţie Jack Wardlaw şi Charles Theodora au descris OZN-ul avînd „forma unui disc, iar văzut sub un anumit unghi, aceea a unui ou".

Un purtător de cuvînt al Bazei Forţelor Aeriene Stewart de la Newburgh, statul New York, a spus ofiţerilor de poliţie şi funcţionarilor care i-au relatat incidentul că ceea ce au văzut n-a fost nimic altceva decît „un elicopter care avea pe el o lumină sclipitoare".

În sfîrşit, Forţele Aeriene au explicat un obiect în formă de ou, cu un altul în formă de ou.

A doua zi însă, Forţele Aeriene au recunoscut că n-a fost nici un elicopter de acest fel în regiune, la acea vreme. Maiorul Donald Sherman, de la Baza Forţelor Aeriene Stewart, a recunoscut faţă de ziarişti că „explicaţia" cu elicopterul din ajun nu a fost întemeiată. Maiorul a putut să le spună doar ce NU a fost acest OZN. El a refuzat să spună ceea ce ar fi putut să fi fost.

O săptămînă mai tîrziu, Pentagonul a „explicat" că obiectele zărite la Wanaque au fost pur şi simplu planetele Venus şi Jupiter ! Admiţînd că ar fi adevărat, aceasta ar fi pentru prima oară cînd aceste două planete ar fi coborît la cîţiva metri deasupra vreunui lac din statul New Jersey...

*

După mai bine de nouăsprezece ani, OZN-urile vin în număr mai mare decît oricînd să ne viziteze.

În cele din urmă, presa şi publicul american cer să li se aducă la cunoştinţă ceea ce ştie Ministerul Apărării despre aceste nave ciudate şi piloţii lor.

Ministerul Apărării se agaţă cu tenacitate de politica sa care constă în a nu se interesa în aparenţă de o problemă pe care în realitate o consideră foarte serioasă.

Ziua deznodămîntului nu poate fi departe.

Acea zi poate fi mai aproape decît credem.

Observatori demni de încredere au semnalat aceste obiecte în aer, în şi sub apă, cît şi pe pămînt. Am văzut aceste obiecte schimbîndu-şi forma, adică trecînd prin modificări constructive. Ele au vizitat toate bazele militare, de transmisiuni, de energie şi de transport, adică bazele prezentînd o oarecare

importanță. Ele au dat dovadă de calități de zbor superioare oricărui vehicul folosit actualmente de om. Totodată au demonstrat că sînt în măsură — iar uneori au și o oarecare înclinație — să interfereze sau să împiedice funcționarea normală a sistemelor noastre electrice și electronice.

Obiectele Zburătoare Neidentificate s-au lansat într-un program de apariții spectaculoase imediat în urma fiecăreia dintre realizările cosmonautice importante. Acest program a început o dată cu lansările cosmice sovietice, de la sfîrșitul anului 1957, și continuă pînă în zilele noastre. Totul arată că unele cosmonave sovietice și americane au fost însoțite, iar în unele împrejurări urmărite de aceste obiecte. Cineva dinafara lumii noastre se interesează de noi.

O examinare atentă a mulțimii dovezilor de care se dispune arată că aterizările de OZN-uri în regiunile izolate, cum sînt bălțile și deșerturile, au un scop bine definit și anume : este foarte probabil că în timpul acestor aterizări se fac controale sau reglări ale navelor sau mecanismelor acestora. Aterizînd în regiunile nelocuite de oameni, o asemenea treabă poate fi făcută fără, sau cu prea puține inconveniente. S-ar putea ca și noi să procedăm la fel, atunci cînd ne vom găsi în aceeași situație, pe alte planete.

Dacă concluziile oamenilor de știință din cadrul organizației NICAP sînt corecte, în acest caz este probabil să asistăm la cea de-a șasea etapă a programului în șapte etape al OZN-urilor, și anume : apariția lor în fața unui număr cît mai mare posibil de oameni, cu scopul de a arăta oamenilor că ele există, și în același timp că OZN-urile nu sînt ostile oamenilor. Dacă aparițiile masive din vara anului 1965 au constituit această a șasea etapă — sau cea mai mare parte a ei — atunci cea de-a șaptea fază, pe care armata o numește „aterizarea în public", sau luarea deliberată de contact, nu poate fi prea departe.

Evident, dacă nouăsprezece ani am trecut prin șase faze, atunci s-ar părea că ultima fază ar trebui să se producă în următorii doi sau trei ani, dacă nu cumva chiar mîine.

Ce sînt aceste obiecte, de unde vin și de ce vin aici, sînt întrebări la care mă îndoiesc că cineva ar putea răspunde.

Am convingerea că nu este departe ziua în care se va fi răspuns, în locul nostru, acestor întrebări.

Nu văd aici un motiv să ne fie frică de acest răspuns, oricare ar putea fi. Așa cum a spus-o generalul Douglas MacArthur, cred și eu că contactul cu ființele inteligente din alte părți din univers va fi cea mai mare confruntare a rasei umane.

Vom vedea.

*

„Este necesar ca în Z.I. (zona interioară), identificarea rapidă și corectă a Obiectelor Zburătoare Neidentificate — cărora în presă li se spune uneori farfurii zburătoare — să fie considerată ca o preocupare serioasă a Forțelor Aeriene. După cum se arată în ordinul Forțelor Aeriene nr. 200—2, preocuparea Forțelor Aeriene în privința acestor apariții este triplă..."

Ordin de operații și instrucție, din 24 decembrie 1959, din partea inspectorului general al Forțelor Aeriene, adresat comandanților de baze aeriene.

„Sînt convins că farfuriile au bazele în altă lume".

Dr. Walter Reidel, specialist german de vază în domeniul rachetelor. Revista „Life", 4 iulie 1952.

*

„Farfuriile zburătoare vin din lumi îndepărtate".

Dr. Herman Oberth, Revista „American Weekly", 24 octombrie 1954.

*

„Forțele Aeriene supraveghează continuu spațiul atmosferic din apropierea Pămîntului, pentru a descoperi în el Obiecte Zburătoare Neidentificate".

Secretarul Forțelor Aeriene, către Comandanții Bazelor aeriene, 15 august 1960.

*

„Dacă aceste creaturi sînt mai inteligente ca noi, s-ar putea să se fi decis ca să stabilească doar un contact minim cu noi, sau poate nici unul".

Din raportul Institutului Brookings cu privire la viața extraterestră, extras din ziarul „New York Times". 15 decembrie 1960.

*

„Cu siguranță, farfuriile zburătoare există în mod real și sînt nave interplanetare".

Generalul de armată al aviației, Dowding (comandant al Forțelor Aeriene în timpul celui de-al doilea război mondial), citat de agenția „Reuter", în august 1954.

*

„Sînt convins de multă vreme că farfuriile zburătoare sînt nave interplanetare. Sîntem supravegheați de ființe din spațiul cosmic".

Albert M. Chop, director adjunct al direcției relațiilor publice, Administrația Națională de Aeronautică și Cosmonautică, revista „True", ianuarie 1965.

*

„Cred că Forțele Aeriene n-au dat la iveală tot ceea ce știu despre aceste Obiecte Zburătoare Neidentificate. Nu poți să nu ții seama de atît de multe mărturii, ce nu se pot înlătura".

John McCormack, președintele Camerei Reprezentanților. Din revista „True", ianuarie 1965.

*

„Obiecte Zburătoare Neidentificate, categoric dirijate de ființe inteligente, pătrund în spațiul nostru atmosferic cu foarte mare viteză".

Extras din scrisoarea adresată organizației NICAP, în 1956, de contra-amiralul în rezervă Delmar Fahrney.

*

„Incidentul referitor la interferența pe care un OZN a produs-o asupra vasului nostru de transport, Punta Mendota, n-a fost decît unul dintre cele cincisprezece incidente de acest fel semnalate de Marina argentiniană, începînd din 1963".

Comandantul de vas O. R. Pagini, din cadrul cabinetului secretarului Marinei argentiniene ; extras din scrisoarea adresată organizației NICAP, septembrie 1965.

*

„Ceva ce depășește înțelegerea noastră vizitează Pămîntul". Dr. Mitrovan Zverev (U.R.S.S.), detașat la Santiago, Chile ; citat de agenția „Reuter", la 26 august 1965.

*

„Nu sîntem singuri în univers".
Prof. Claudio Anguila, director al Observatorului Cerro Calan (Chile) ; citat de agenția „Reuter", la 26 august 1965.

*

„Există dovezi științifice că planeta noastră este înconjurată de obiecte ciudate. Este deplorabil faptul că asupra acestei chestiuni guvernele au aruncat vălul secretului".
Profesor Gabriel Alvial, Observatorul Cerro Calan (Chile) ; citat de agenția „Reuter", la 26 august 1965.

APFNDICE

Cărți recomandate care tratează despre OZN-uri

1. *The UFO Evidence (Mărturii despre OZN-uri)*, editată de NICAP. Probabil cea mai bună dintre toate cărțile referitoare la OZN-uri ;
2. *The Truth About Flying Saucers*, and *Flying Saucers and the Straight Line Mystery (Adevărul despre farfuriile zburătoare, și Farfuriile zburătoare și misterul liniei drepte)*, de AIMÉ MICHEL ;
3. *Flying Saucers Top Secret (Marele secret al farfuriilor zburătoare)*, de MAIOR DONALD KEYHOE ;
4. *The Flying Saucers Hoax (Mistificarea farfuriilor zburătoare)*, de CORAL LORENZEN-APRO ;
5. *Challenge of UFOs (Sfidarea OZN-urilor)*, de DR. CHAS, Maney-Richard Hall ;
6. *Anatomy of a Phenomenon (Anatomia unui fenomen)*, de JACQUES VALLEE ;
7. *Report of Unidentified Flying Objects (Raport asupra Obiectelor Zburătoare Neidentificate)*, de CĂPITAN EDW. RUPPELT ;
8. *Flying Saucers Are Real (Farfuriile zburătoare există), Flying Saucers Conspiracy (Conspirația farfuriilor zburătoare)*, de MAIOR D. E. KEYHOE.

Organizații care se preocupă de OZN-uri :

1. „National Investigations Committee on Aerial Phenomena" (NICAP), 1536 Connecticut Avenue NW, Washington, D.C. Trimite membrilor săi, la fiecare șase săptămîni, un buletin de opt pagini ;
2. „Aerial Phenomena Research Organization" (APRO), 3910 Kleindale Road, Tucson, Arizona. Se trimit informații la cerere ;
3. „Flying Saucer News", Box 163, Fort Lee, New Jersey. Se trimit informații la cerere.

TABLA DE MATERII

1. CE SE ÎNTÎMPLĂ ? . 9
2. RADIAŢIILE TERMICE 41
3. CIOCNIRI ÎN AER . . 53
4. FRAGMENTE DE OZN . 61
5. CÎTEVA CAZURI CLASICE . 75
6. VIAŢA EXTRATERESTRĂ 101
7. CINE LE PILOTEAZĂ ? . 125
8. CURSA PENTRU COSMOS 153
9. OARE ŞTIINŢA ESTE STIMULATĂ DE ACESTE FARFURII ? 173
10. LI SE PUNE AMERICANILOR PUMNUL ÎN GURĂ ? . 183
11. ÎN ÎNTUNERIC 195
12. 1965 — SE PRĂBUŞEŞTE STĂVILARUL ! . 211
APENDICE 243

Redactor : AUREL JOLTEA
Tehnoredactor : MIRCEA NASTA

Dat la cules 13.02.1969. Bun de tipar 20.03.1969. Apărut 1969. Tiraj 23.180 ex. legate. Hîrtie tipar înalt tip B de 63 g/m². Format 54×84/16. Coli editoriale 15,09. Coli tipar 15,50 + 8 colițe planșe. A. 27.141/1968. Indici de clasificare zecimală : pentru bibliotecile mari 523.1, pentru bibliotecile mici 52.

Întreprinderea Poligrafică „13 Decembrie 1918", Str. Grigore Alexandrescu nr. 89—97, București, Republica Socialistă România.
Comanda nr. 2489.

atenție spre a putea înțelege natura lor stranie sau împrejurările cu totul curioase în care s-au produs. Iată doar cîteva dintre ele :

Ce a fost obiectul misterios solid care, cu cîțiva ani în urmă, s-a ciocnit cu un avion de pasageri „Comet" deasupra Indiei?

Ce a fost obiectul care a urmărit o rachetă „Polaris" în 1961 și a determinat echipele de la aparatele de radar să-l urmărească, cînd de fapt acestea aveau misiunea să urmărească racheta?

Cum a fost posibil ca telespectatorii televiziunii britanice să recepționeze imagini de la o stație de emisie din Texas, care de fapt își încetase activitatea cu trei ani mai înainte?

Ce a fost substanța stranie picurată în 1954 pe deasupra Braziliei de către un obiect zburător neidentificat, probabil defectat?

În carte autorul consemnează numeroase întîmplări culese de la martori sau din alte surse, petrecute în diverse țări și regiuni de pe glob, printre care Argentina, Antarctica, Brazilia, S. U. A., Noua Zeelandă, Canada, Japonia, Venezuela, Țările Scandinave, Anglia, Franța, Germania, Italia etc.

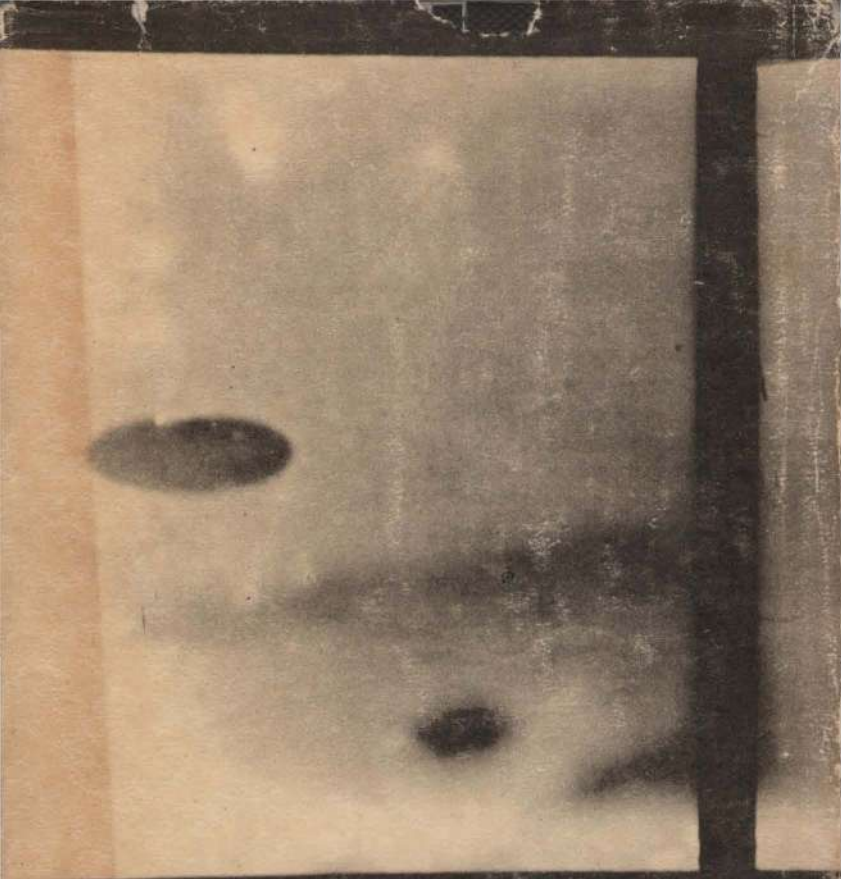

25 26

EDITURA ȘTIINȚIFICĂ